ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Rom. 6: 5-6

15 Jan. 1947. Årg. 14 Nr 1.

Uppåt - hemåt.

Missionsplanet "Ansgar" vid Bromma.

Rask ilar tiden och människan måste följa med. Åren glida oss ur händerna och ungdom och blomma bära snart tidtandens märken på sig. Vi vilja inte gärna tro det, inte gärna känna det så, men ett ögonblick inför spegeln och vi stå inför sanningen. Men för de frälsta, de som levat upp nya födelsens erfarenhet, de ha fått ett tillägg, ett plus till ungdom och blomma. De ha kommit in på en väg, som bär »uppåt och hemåt». En erfarenhet som bjuder på eviga verkligheter av förblivande ungdom i förevigad livskraft. Detta kan vi bli förvissade om genom att se oss i den bibliska spegeln, om också på ett dunkelt sätt, 1 Kor. 13: 12—13, 2 Kor. 5: 17. Underbara verklighet, att när vårt jordiska tälthus nedbrytes, då ha vi en boning gjord av Gud i himmelen.

När lärjungarna efter slutat synlig personlig vandring i Jesu sällskap, stodo på Oljebergets krön, och Jesus skildes ifrån dem, sågo de upp mot himlen där Jesus försvann för deras yttre ögons syn. Men för kommande dagar voro de från denna stund på ett mera verkligt sätt förenat med detta motto »uppåt och hemåt». Aldrig fäller en kristen modet, som blickar uppåt, men många som blickat nedåt. Jorden ger ej någon lyftning, den blott suger allting till sig. Himlen däremot lyfter och uppmuntrar. Psalmisten säger: »Jag lyfter mina ögon upp

till bergen varifrån min hjälp kommer». Såg han möjligen då en skymt av Golgata och Oljeberget. Alla som ha sin själs blickar riktade till Golgata höjd och Oljebergets krön, och sina naturliga ögon inriktade på bibelordet som därom talar, och hålla fast i tro och tanke vid det som skedde där, lyftas uppåt och vandra hemåt under den ungdomliga kraftens inflytande. Vilken underbar erfarenhet att förnimma sig buren på de eviga armarna. Hur härligt veta att det går mot det eviga hemmet.

Vad kände Jesus och förnam då Han lämnade denna värld, där de djupa lidanden hade satt evighetsmärken på Hans kropp? Vad kände Han vid tanken på de eviga värden Han lagt ned i sitt härliga försoningsverk, och testamenterat åt sin frälsta skara? Vad kände Han vid mötet med sin Fader och de heliga änglarnas beundran av Honom? Vad kände Han när Han av Fadern blev ombedd att sätta sig ned vid Hans sida och alla Guds änglar sjöngo lovsångens Halleluja? Detta kunna vi aldrig fatta, men i den mån som vi mottaga nåd att gå i Hans fotspår, skola vi förnimma något av det Han förnam och finna, att lidandets väg blev en väg som bar »uppåt och hemåt», i stället för nedåt och bort. Ofta hör man sägas: »Jag är så nere», eller »jag känner mig så nere». Säkerligen är denna känsla beroende på den tyngd av oro och bekymmer för framtiden, som man lagt på sitt hjärta. Man ser på tidens ondska och därmed följande svårigheter och har svårt att se på Jesus, »uppåt och hemåt». Det ligger alltid en gudomlig hjälp i att rikta sina tankar bort från det mänskliga »varför» och till det gudomliga »därför». Oljebergets därför är slutresultatet av alla den troende själens lidanden. Hör det, du som lider. Du är buren av det fullbordade verkets lyftkraft. Det bär »uppåt och hemåt». Pris ske Gud för Oljebergets hemfarne segrare, vår bäste vän, vår eviga ungdom!

Men du som ej äger denna erfarenhet: vart bär din stig, vart går din väg? Kanske nedåt och bortåt. Har du ett hem för evigheten, eller din bostad blir det eviga fattighus, som den rike mannen fick, han som levde i njutningarnas rus? — Nedåt, bortåt, huru hemskt! Vänd om till korset. Från Golgata riktas blicken mot Oljeberget och även din erfarenhet blir en vandring »uppåt och hemåt».

C. F. I—n.

EN MISSIONSARBETARE HEMFÖRLOVAD.

»Fru *Hilda Johansson,* Alingsås, fick måndagen den 18 nov. hembud. Efter ett långt och svårt lidande förlossades denna Herrens tjänarinna från stridens och vanskligheternas värld», skriver pastor David Korswing och fortsätter: »Hennes intresse var först och främst missionen och de värnlösa små, där hon fått göra en bestående insats.»

I detta kunna också vi instämma. För det missionsarbete som denna lilla tidning representerar var syster Hilda Johansson en av understödjarna sedan början. Vi prisa Gud för vad hon fått vara under sin livstid. Hon förvaltade sitt pund efter Jesu Kristi sinne.

Jordfästningen ägde rum den 24 nov. å Alingsås stadskyrkogård. Pastor Korswing höll griftetal med text från 5 Mos. 33: 27: »En tillflykt är han, urtidens Gud, och härnere råda hans eviga armar», samt vigde stoftet till gravens ro.

Vid minnesstunden i Metodistkyrkan vittnade många om den hemgångnas liv och gärning. Det var tro, verksam i kärlek. Frid över hennes minne!

D. K. o. H. I.

Syster Ruth Hansson
reser i Finland nu i vår i missionens intresse.

Syster Rosa Rydell
skall i februari genomgå en kurs å Kvinnokliniken i Göteborg. I början på mars tänker hon börja sina resor i församlingarna.

Låt oss bedja för våra missionärer!

Sköna dag.

Mel.: O, jag vet ett land, där Herren Gud.

Sköna dag, som inom kort skall gry,
Då vår Frälsare, på skyn skall komma.
Mörkret viker, morgonen skall gry;
Hem han tager alla sina fromma.

Kör:
Sälla tid: Ingen strid
Skall på jorden mera rasa.
Bruden då skall leva uti frid.
Ej för synden skall hon mera fasa.

Sälla dag, då Brudgummen jag ser.
Jag med jubel skyndar till hans möte.
Då skall sorg ej möta pilgrim mer.
Trötlad själ får vila i hans sköte.

Harpoklang, o, sången brusar fram,
Liksom dånet utav stora vatten.
Evig glädje på den sälla strand.
Morgon grytt, bortjagad är nu natten.

Emma Karlsson, Lidköping.

Brev från Rosa Rydell.

Forts. fr. föreg. nr.

I sista brevet som jag hade från Old Umtali berättas det, att systrarna Karin och Märta på Biskop Booths förslag lämnat sitt arbete och studera nu portugisiska. Det menas att vi ha ej någon sköterska i Mutambara och i Old Umtali går föreståndarinnan på barnhemmet upp till sjukhuset alltemellanåt för att ge en hjälpande hand. Hon har redan förut fullt upp med arbete både på barnhemmet såväl som på flickskolan. Jag är viss om att Gud vill att arbetet skall fortsätta. Må vi innerligt bedja: »Din vilja ske».

Så varen nu alla hälsade riktigt kärt!

Allas Eder

Syster Rosa.

Utgivare: **Helge Israelsson**, Erik Dahlbergsgatan 8 A, HUSKVARNA. Telefon 231. Postgiro 325883. **»Andliga Fläktar»** 1: 20 pr år, lösnummer 10 öre. Erhålles hos utgivaren eller hos platsombudet.

Chiwonesu.

Jag ville så gärna sända en liten hälsning till A. F. om Du tycker att den passar. Fastän jag är på svensk mark, så kommer hälsningen från mina kära, svarta vänner därute.

Föreståndarinnan, syster Pannenter, som förestår barnhemmet och är en mor för omkring 30 föräldralösa små, hade skrivit en artikel om en liten nykomling. Jag bad att få översätta den. Det är så sällan vi skriva om barnhemmet, så detta blir just en liten glimt därifrån.

Rosa Rydell.

Chiwonesu, flickan med kryckan

»Min mor blev mycket glad när jag föddes. Hon hade önskat sig en liten flicka, och i sin glädje gav hon mig namnet »Chiwonesu», vilket betyder 'att se en syn'. Jag hade en lycklig barndom. Vi barn lekte i solsken och damm, och visste ej att det fanns något som hette bakterier, renlighet och kläder. Ibland togo våra mammor oss ut i solen, slog vatten över oss och sedan fingo vi soltorka. Det tyckte vi om. Men ibland blåste vinden kall. Då fröso vi, skreko

och slogs värre för att komma undan badet. Det hände ofta att vi blevo förkylda. Ett barn försvann. Vi sågo det inte mera. De äldre väsnades och skreko väldeligen. Vi barn voro rädda. Jag förstod inte vad far menade, när han sade, att det hade dött.

Jag satt därutanför vår hydda en dag. Min mormor kom ut med ett litet bylte i sina armar. Hon sade: "Du har fått en bror." Jag var inte glad över detta. Undrar just om mor kommer att hålla av mig som förr, och ge mig små godbitar ibland, tänkte jag. Men jag lärde mig snart att tycka om lille-bror och glömde bort att mors kärlek skulle delas mellan oss båda.

Jag ville gärna se mor, men man sade mig, att hon sov och ej fick störas.

Snart samlades folk i vår hydda. De skreko och slogo sig för bröstet. Jag började också gråta, av rädsla. Jag fann min far. Han sade: »Mor har gått ifrån oss.» »Tog hon lille-bror med sig?» frågade jag. »Nej, det gjorde hon inte. Han skall sändas till Barnhemmet i Old Umtali.» Och en dag bar det av med honom. Far reste till sta'n för att arbeta, och jag blev ensam med mormor.

En liten tid efter detta hänt, var jag ute och lekte, föll och slog mitt ben. Det gjorde allt väldigt ont. Mormor bar mig in. Hon lade på några blad från en växt. Men såret ville inte läka sig. Till slut togs jag in på regeringens sjukhus i Umtali. Doktorn tittade på mitt ben, skakade på sitt huvud och sade: »Det är för sent, benet måste amputeras.» Jag opererades en dag, och när såret var läkt, lärde jag mig att gå med hjälp av en krycka.

En dag sade syster, att jag skulle flyttas ut till Old Umtali. Syster Parmenter på barnhemmet hade lovat att taga emot mig. Och när hon kom för att hämta mig, fick jag en klänning och en kofta. Dessa voro mina egna kläder. Jag hade aldrig ägt några förut.

På barnhemmet blev jag placerad med de äldsta barnen 2—3 år. Och där var en gosse, Cecil, som de sade, var min bror. Jag önskade att jag kunde finna mor också. Men syster Parmenter säger, att hon skall nu bliva min mor, och Dina, som hjälper till på hemmet, skall bliva min stora syster.

Jag använder *en* krycka bara. Och jag kan nästan springa lika fort som de andra barnen. Baba Timoteus har satt upp en gunga åt oss. Där ha vi det så roligt. Bäst tycker jag om, när syster knuffar mej, för då åker jag högt, högt upp i luften.

Nu går jag till söndagsskolan. Och syster ger mig 10 öre varje söndag, så jag kan lägga den i kollekten.

En dag rullade jag ihop några trasor, som skulle vara min docka. När syster såg det, gav hon mig en riktig docka. Den mest underbara sak som jag ägt i mitt liv. Jag håller på att lära mig att sticka, så jag kan sticka en liten jumper till henne. Jag har också en boll att leka med, men Cecil är för liten att taga fatt på den, när jag kastar den till honom.

Nästa år är jag 7 år och skall börja skolan.

Jag hjälper syster Parmenter att passa de mindre barnen, när de lära sig sitta.

Jag hoppas, att Du inte behöver använda någon krycka som jag, och att Du är lika lycklig som jag är nu.»

Er lilla

Chiwonesu.

* *

Sjungen till Herrens ära en ny sång, sjungen till hans ära alla länder. Sjungen till Herrens ära, loven hans namn.

Ps. 96 v. 1—2.

* *

Andliga Fläktar som missionär.

Många äro de, som i brev och muntligen betygat att just denna lilla tidning fått bliva till välsignelse. Vi in-

föra gärna sådana meddelanden. Från Schweiz har anlänt ett brev som besannar orden: »Sänd ditt bröd över vattnet, ty i tidens längd får du det tillbaka.» (Pred. 11: 1)

Sonnenwies, Sevelerberg,
Sevelen, Schweiz.
18/11 1946.

Högt ärade Herr Israelsson. Frid!

Det sista numret av »Andliga Fläktar» bragte mig det smärtsamma budskapet, att Eder fader kallats till det himmelska landet. Detta är smärtsamt för Er, men härligt för denne Jesu Kristi kämpe, vars budskap i A. Fl. ständigt vederkvickt mig underbart.

Sedan lång tid tillbaka har tidningen sänts till mig regelbundet av fru Karin Wettermark, nu bosatt i Sandviken, och det var också hon som nu återigen troget sände mig denna hälsning.

Det grep mig djupt, att stämman tystnat. Alltid har jag fröjdat mig storligen av A. Fl. och jag har också delat med mig av det som våra schweizertrossystrar skulle bli berikade av.

Många gånger tänkte jag, att det kanske skulle glatt denne tappre Jesu Kristi stridsman, om han visste, att vi i Schweiz tagit emot hans budskap och ville tacka honom för hans heliga tjänst. Jag känner behov av att få tacka Er och försäkrar Er om mitt varma deltagande. I våras kallades min kära mor till Herren, så jag kan förstå, att Edert hjärta känner smärta.

Men över allt står Herren själv, och låter oss få erfara den outsägliga nådens gudomliga tröst.

Förliden sommar var jag på nytt i Sverige, jag har alltså ingen svårighet med det svenska språket, och gläder mig alltid då jag får ta del av det som Herren fått verka i Ert land.

I det jag önskar Er Guds kraft i Ert nya arbete hälsar jag Eder och försäkrar Eder om mitt varma deltagande.

Syster *Susi Sonderregger.*

Översatt från tyskan av H. I.

Sverige - Fosterland.

Av missionär *Dagny Hansen*, missionär i Mongoliet, utsänd av Svenska Mongolmissionen.

Äntligen har det efterlängtade missionsplanet anlänt till Bombays flygfält vid Sancta Cruz. Det är tidigt på morgonen den 20:de juni, och märkvärdigt nog regnar det inte. Vi ta plats i de bekväma, skinnklädda fåtöljerna, dörren slås igen, och Ansgar lyfter vingen mot nordanland. »Upp genom luften, bort över haven, hän över jorden i stormande färd», sjöngo vi som unga, föga anande att vi en gång som gamla skulle få uppleva sången. Men nu bar det hän över hav och floder, över öknar, sterila, tröstlösa öknar. Det är månsken, när vi lämna Egypten. Snart ha vi det blå Medelhavet under oss. Därborta i öster syns mot horisonten morgonrodnaden som en smal rand. Den blir bredare och bredare och liksom flyter ut över vattnet, och just som vi passerar Kretas snöiga fjälltoppar stiger solen upp som ett rött klot vid horisonten. Vår färd går vidare över blåa vatten, höga berg och djupa dalar. Över kompakta molnmassor gunga vi fram, och i storm och kyla dyker Ansgar ned till Marseille för att snart åter igen lyfta vingarna. Tänk, att man kan känna sig så fullkomligt trygg i ett sådant litet nötskal, utsatt för storm och oväder! Men när det gäller Ansgar, är det ej så underligt, ty det bäres inte bara av vingar och motorer, men av förbönens starka makt. — Äro vi *alla* med där?

Ännu en gång gå vi ner i Frankrike, men sedan vänder vår vackra, silverglänsande fågel näbben mot norr. Det

är morgonen den 23:dje juni.

Nu gå vi fram över Hollands rätvinkliga, rektangulära åkerfält, ibland så smala, att de från luften se ut som plankor i ett golv.

Sceneriet förändras ideligen. Där ha vi de platta Langeland och Lolland, och strax därpå skymta vi Köpenhamn. Här måste vi ned för att lämna av de flesta passagerarna, men efter en kort stund tar Ansgar fart igen. Det ser nästan ut som om vi skulle rulla ut i vattnet, men i sista stunden höjer sig planet och vi sväva ut över Öresund. Och där, där ha vi Sverige!

»*Sverige, Sverige, Sverige, fosterland,*
Vår längtans bygd, vårt hem på jorden!»

Fosterland! O, huru mycket ligger ej i detta enda ord! Jag undrar, om man ej måste ha varit ute i förskingringen för att rätt förstå och sätta värde på allt vad det ordet innebär. Jag minns, hur det kändes, när vi i tidningen därute läste att utländska plan flugit över Stockholm och även släppt någon bomb. Hela mitt inre kom i uppror. Nej, jag *ville* ej förlora mitt fosterland. *Då* förstod jag bättre, hur våra norska kamrater därute skulle känna det, och jag beundrade dem för det sätt på vilket de böjde sig inför förlusten.

Nu äro vi redan över Småland med dess skogar och otaliga småsjöar. Vi gå fram på låg höjd och kunna lätt urskilja Östergötlands och Sörmlands fina gårdar och gula sädesfält. Det går så fort nu! Där är Mälaren med sina många vikar, där Södertälje och där — där ligger Mälardrottningen i strålande midsommarsol! Man behöver ej vara sentimental för att få en klump i halsen. Nu svävar vår vackra fågel sakta nedåt, tar nästan omärkligt mark och rullar framåt. Så stannar den, dörren öppnas, trappan sättes för, och vi få stiga ur. Vi sätta foten på Sveriges jord efter 9 långa år.

Hur känns det att vara hemma? Det kan ej beskrivas, det kan bara upplevas. De första dagarna tyckte jag, att jag ville *ropa* ut över allt Sveriges land: »Svenska folk, vet du vad du har i Sverige? Du svenska man och kvinna, har du tackat Gud för att du är född och uppfödd i ett kristet land, för att du får vara fri människa i ett fritt land? Har du, ja, ha vi alla tackat Gud såsom vi borde för att vårt land bevarats från krigets alla fasor och kunnat få räcka en hjälpande hand åt så många andra?»

Vi mötte i Indien en tysk som sade, när han hörde att vi voro på hemväg: »Lyckliga människor! Jag har icke mera något hem, intet fosterland, inget pass.» *Han* visste vad det ville säga!

Ack, det finns många, många i vårt land som ej ens vilja erkänna att vi ha kristendomen att tacka för något, nej, de tro att de hedniska länderna ha det lika bra. Men alla vi som levat i sådana länder veta, att det är en himmelsvid skillnad. Det kanske vore nyttigt för oss att göra en jämförelse mellan vårt land och det fem gånger så stora ödelandet där borta i öster. Ja, låt oss följa människan från födelsen till graven — nej, det finns ju inga gravar därute — men döden finns.

Vi ha i vårt land så många, många barnbördshus och i varje socken en barnmorska. Där ute finns ju ingenting sådant. Låt oss titta in i ett tält, där de vänta en baby. Kanske nordan blåser kall och bister, och snön yr omkring oss; det känns som vassa nålar i ansiktet. Därinne sitter kvinnan, stödd av två granngummor. Under henne har man lagt det sämsta och smutsigaste, som tältet kan åstadkomma av gamla filtremsor plus aska. Det finns ingen liten trevlig utstyrsel, som väntar detta lilla barn, nej, denna baby ska svepas in i faderns gamla trasor, kanske en gammal smutsig, trasig undertröja som en gång för länge sedan var vit. Tvättning förekommer ej. Det lilla byltet stoppas in i ett fårskinn som viras om med remmar. Kvinnan får egentligen ej ligga ner, utan skall halvsitta fyrtio dygn.

Här hemma finnas stora — ja, nästan för stora — och fina sjukhus, läkare,

sköterskor, röda-korsplan och ambulanser. Därute finns ingenting av detta.

Här hemma universitet, skolor och läroanstalter av alla de slag för både gossar och flickor, ja, för blinda, dövstumma och vanföra. Därute se vi — *kanske* i varje provins — ett litet lågt ler- eller tegelhus. Det är gosskolan. För flickorna har ej funnits någon skola, om man undantar, att japanerna under sin korta ockupationstid ställde i ordning en flickskola i Changpehsien.

Och alla våra hem för gamla! Hur ofta har man ej tänkt på dem, när man sett gamla och fattiga små gummor sitta insvepta i en smutsig rock på lika smutsiga filtstumpar på jordgolvet i ett rökigt tält. Ja, man har sett för sin inre syn ett litet soligt rum med blommande pelargonier, och där sitter en liten gumma med bibeln framför sig. Och därute. Ja, där sitter den gamla, omgiven av hedendomens ibland ogenomträngliga mur. Det är oftast omöjligt att nå fram till själen. Utan Gud och utan hopp!

Ingen begravning väntar den döde. Han bäres ut till en viss plats på slätten, man breder över honom en gammal rock och sedan får vargar, hundar och gamar göra sitt!

O, det är så oändligt mycket vi fått genom kristendomen och som vi borde tacka för!

Fri människa i ett *fritt* land! — Man måste kanske ha varit ute i ett ockuperat land, varit bevakad och misstänkt, gått i ständig fruktan att bli arresterad utan anledning — för att förstå vad ordet *fri* betyder.

Och så till sist låt oss tänka på vad vi ha i alla våra kyrkor och andra gudstjänstlokaler, där Guds ord ännu fritt får förkunnas. Tänk på den vackra sången och musiken.

Därute fingo vi en gång passera genom en stor tempelsal. Där trummades på utskilliga trummor, och flera hundra präster sutto där på långa bänkar och rabblade böner! Det var hemskt, diaboliskt! Man kände sig som omgiven av onda andar och störtade ut fortast möjligt. Vilken skillnad mot här hemma.

En kväll på eftersommaren kom jag cyklande en liten landsväg högt uppe på en ås. Vägen slingrade fram mellan gula sädesfält och röda gårdar. Där nere låg Vättern stilla och blå, och den nedgående solen göt sitt skimmer över den lilla staden. Plötsligt började kyrkklockorna ringa. Ja visst, det är lördag. Jag saktade farten. Det kändes so om klockorna ringde ut frid och helg över bygden!

O, Gud, vi tacka dig för frälsningen i Jesus Kristus. Vi tacka dig, att Ordet får fritt förkunnas i vårt land. Vi tacka dig, att vi ännu ha frihet att läsa vår bibel, och vi tacka dig för ett älskat fosterland!

Gud, bevara vårt land från att bli avkristnat! Gud, väck vårt folk! Hav tålamod med oss ännu en tid! Amen.

(Ljusglimtar från Mongoliet.)

REDOVISNING
för kollekter vid syster Ruths besök.

(Sept.—Dec.): Luleå 42:—; Boden 50:—; Buddbyn 10:—; Malmberget 96:—; Porjus 37:—; Kiruna 12:—; Bollnäs 39:—; Orsa 33:—; Malungs Missionsförsamling 86:—; Sollerön 30:—; Mora 80:—; Falun 22:—; Torsång 70:—; Sala 47:—; Roma 50:—; Kräklingbo 35:—; Ala junior 35:—; Östergarn 32:—; Follingbo 121:—; Visby 76:—; Slite 21:—; Kappelshamn 35:—; Klintehamn 40:—; Tofta 55:—; Buttle 17:—; Bjärges 26:—; Träkumla 21:—; Eskilstuna 110:—; Köping 40:—; Arboga 35:—; Kungsör 70:—; Surahammar 8:—; Hallstahammar 45:—; Västerås 54: 07; Avesta 32:—; Borlänge 106:—; Leksand 142:—; Ludvikas vänkrets 10: 50; Ludvika 33:—; Fagersta 98:—; Lindesberg 76: 50; Lindesberg junior 9:—; Gusselby 19:—; junior 5:—; Örebro 140: 48; Kumla 100:—; Stene 53: 66; Motala 71: 14; Finspång 65: 06; Västervik 50: 63; Loftahammar 55:—; Ankarsrum 40:—; Oskarshamn 86:—; Oskarshamns MKKS 40:—; ungdomsf. 28: 50; Mönsterås 22:—; Virserum 21:—; Vetlanda MKKS 36: 76; Strömstad 47: 31; Åmål 32:—; Åmål systraf. 5:—; Bengtsfors 40:—; Säffle 38: 44; söndagssk. 8:—; Arvika 61:—; Filipstad 20:—; Munkfors 47: 20; Karlstad 30:—; Björneborg 16:—; Kristinehamn 36: 70; Degerfors 25:—; Åtorp 50:—; Karlskoga systraf. 45:—; Villingsberg

22:—; Karlskoga ungdf. 20:—; Laxå 18: 50; Nyköping 10:—; Mörkö 22: 10; Svartå 40:03; Öregrund 55:—; Södertälje 14:—; Gällersta 22: 20.

Summa kr. 3,646: 78.

Reseutgifter för hösten 611: 52. Till missionskassören 3,035: 26.

Personliga gåvor till syster Ruth att användas för inköp till sjukhusen:

Johansson, Luleå 10:—; Missionsvänner, Malung 175:—; Förebedjare, Mora 5:—; "Offer" 120:—; Fru Larsson 5:—; Farbror Klason 5:—; En broder 1:—; Fru Brolin 60:—; Tacksägelse 75:—; Bergman 30:—; S. S.; Tegnerlunden 10:—; En vän och förebedjare 100:—; Fru Johansson, Laxå 5:—; Anni Johansson, Laxå 5:—; Lill-Ruth 5:—. Fru Markström 5:—.

Summa kronor 621: —.

Ett varmt tack till alla som så hjärtligt och så offervilligt har mottagit syster Ruth och för alla gåvor till afrikamissionen.

Helge Israelsson.

Redovisning för inkomna missionsmedel "i stället för blommor" till C. F. Israelssons minne.

Förut redovisade 1,717:—; Täckfabriken, Hälsingborg 50:—; Emma Ling, Göteborg 10:—; G. Friberg, Billesholm 10:—; Mimmie Widegård, Lessebo 10:—; Bojan Jönsson, Lessebo 5:—; Hildur Svanström, Säffle 5:—; Elin Nyström, Säffle 5:—; Johan Persson, Rya 25:—; I. A. 10:—; Gunhild o. Maja Zetterberg, Harnäs 20:—; Alma Östergren, Karlshamn 10:—; Anna Hörling, Hildur Blomqvist, Lidköping 20:—; Anna Lundholm, Huskvarna 5:—; Julia Agnér, Killeberg 15:—; Ellen Sjögren, Linköping 10:—; E. K. P. 73:—.

Summa kr. 2,000: —.

Redovisning för inkomna medel för systrarna Ruths och Rosas underhåll tiden 1 juli—31 dec. 1946.

Mottagna av C. F. Israelsson:

Rosa Andersson 5:—; Hilma I—n 5:—; Gustaf Gahn 10:—; Dagny Olsson 5:—; Ebba Bruce 10:—; Bengta Överberg 10:—; J. F. Carlsson 50:—; Onämnd, Tranås 100:—; Hanna Högberg 10:—;

Summa kronor 200: —.

Mottagna av Helge Israelsson:

B. Murén 25:—; Postm. Magnusson 60:—; H. Hallström 50:—; Larm 100:—; Hilma I—n 5:—; Hilmer Karlsson 40:—; Nils Nordmark 7:—; Hörling 100:—; H. Blomqvist 50:—; "En syster" i Lidk. 15:—; Siri, Magda, Ella, Hulda 20:—; B. Melin 40:—; Matilda Nilsson, Råå 4:—; Annie Sandberg 5: 70; Hilda Paulsson 4:—; Anna Lundholm 5:—; J. Bäckström 25:—; M. Carlsson 100:—; Alb. Andersson, Gregg. 10:—; Ruth Karlsson 25:—; Ellen o. Gust. Johansson 10:—; Amalia Andersson 12:—; Dora Hedberg 32:—; E. Tönnberg 5:—; Frida Karlsson 5:—; Olga Johansson 6:—; E. Wennberg 5:—; Viktor Olsson 38:—; K. Rydén 3: 80; E. Lind, Tranås 20:—; Norberg, H-sand 50:—; Elna Saxin 3:—; Öberg, Borlänge 10:—; Hilma Johansson, O-hamn 5:—; Junior, Bjuv 10:—; G. V. A. 15:—; Annie Eriksson 2: 80; Ester Svensson 2:—; Onämnd 210:—.

Summa kronor 1,130: — = 1,335: —.

För böcker och traktater.

Sällbert 50:—; Winell 16: 75; Hörling 1:—; Annie Sandberg 13: 25; Mia Björn 1:—; Agn. Pettersson 11: 25; Tönnberg 5:—; L. Nordberg 8: 25. Kronor 106: 50.

Kollekter.

Mölnlycke 55:—. Kronor 55: —.

För särskilda ändamål.

S. R. V., Lidk. 50:—; Hilma I—n (frakt) 5:—; a— 14: 20.

Tillsammans Kr. 1,565: 70.

Inkomster under kalenderåret 1946 Kronor 3,537: 25.

För all offerkärlek och för fortsatt tjänst efter de riktlinjer som min hemgångne käre Far dragit upp, ville jag tacka en var. För alla gåvor enligt ovanstående redovisningar — både "i stället för blommor" och de vanliga missionsmedlen ville jag tacka varmt för. I nästa nummer inkommer en revisionsberättelse och översikt över missionskassan från dess begynnelse. Herren give oss ett gott missionens år 1947.

Helge Israelsson.

32 58 83

nytt postgiro

Jag hade tänkt mig att det nya postgirot skulle kunna benämnas: C. F. Israelssons Missionsverksamhet. Detta godkändes dock ej, varför det måste utställas på mig personligen. Hädanefter mottages alltså missionsmedel och likvid för Andliga Fläktar under adress: Pastor Helge Israelsson, Erik Dahlbergsgatan 8 A, *Huskvarna.* Postgiro 32 58 83.

Med tack till alla missionens vänner för fortsatt missionsgärning tillönskas Ni alla Ett Välsignat år 1947!

Helge Israelsson.

BJÖRKS BOKTRYCKERI - RÅÅ

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

15 Febr. 1947. Årg. 14 Nr 2.

Måste!

Joh. 9: 4.

Jag har aldrig tyckt om ordet »måste» i den andliga verksamheten, ty det verkar alltid som om Guds folk skulle behöva tvingas till att utföra Herrens verk. Den annars härliga sången, vars kör lyder: »Vi måste bedja mer, vi måste älska mer, vi måste lita mer på Gud», har jag aldrig riktigt kunnat med. Inte därför att det inte behövs mer av allt detta, utan därför att jag inte tror att någon kan skaffa sig mer av detta på »måstevägen». Och det samma tror jag när det gäller att få något uträttat av andra. På befallningens väg kommer man inte långt.

Men det finns två »måste» i Jesu liv. Det ena då Jesus måste gå genom Samarien för att där möta en förlorad själ. Detta måste får en särskild klang just därför att det ligger kärlek bakom det.

Det andra »måste» möter vi i hans ord om att »vi *måste* göra dens gärningar, som har sänt mig». Och detta »måste» får också samma underbara klang genom kärleken som står bakom.

Jesu »måste» framtvingades inte av något yttre tvång utan på grund av nöd för dem som »måste» hjälpas.

Och det är just detta »måste», som bör gripa våra hjärtan i högre grad än vad det har gjort. I denna gärning, i detta »måste» vill Himmelens Herre ha dig och mig med, broder och syster.

Liksom Jesus för att få ett möte med en förlorad själ måste gå en omväg, så räknar icke »kärlekens måste» med väglängd och tidsförlust. Nej, med villighet gå vi till och med en längre väg och ge mera tid om vi bara därmed kan rädda en själ.

Det var »medan dagen varar» som Jesu »måste» skulle förverkligas. Unga vänner, er dag är nu inne, men den skall snart gå förbi. Den går lika hastigt som den gått för mig. Den glider ifrån er lika hastigt som den glidit från oss som äro äldre. Låt detta »kärlekens måste» vara den drivande kraften i ert liv att sprida ljus och glädje. Tveka inte, halvera inte, diskutera inte. Genom allt detta kan man under tiden förlora förbindelsen med Kristus och den stora förmånen att få göra Faderns gärning.

Att dela sina intressen med världen och tillgodose den naturliga människans krav på vänskap och förnöjelse, och att åsidosätta Jesu »måste», det är som att vandra ut i själva natten.

Herren give oss nåd att inte »tvinga» oss att göra något för Honom, utan villigt — genom kärlekens makt — i samarbete med Jesus, gå åstad att lysa själarna fram till Golgata verklighet. Då skola också vi genomstrålas av Hans eviga ljus och bevaras i det till välsignelse för Hans Rikes sak i denna värld.

Råå den 30 maj 1944.

C. F. Israelsson.

Brev från Syster Rosa.

Klädesholmen 19/1 1947.

Det är söndag i dag. Jag gick till Luth. missionshuset på förmiddagen. Mer och mer undrar jag över vad vi skola göra för att människor skola komma till våra gudstjänster. Och så tänkte jag på mina svarta vänner, som samlas i tusenden, fyra gånger om dagen, för att höra evangelium.

Ja, det var underbart att få fira jul i Sverige. Vi hade det så trevligt här i min systers hem. Tidigt på juldagens morgon gingo vi till julottan. Det var en förunderlig känsla att gå vägen fram i mörkret, med de tindrande jul-ljusen i fönstren, för att slutligen komma till den upplysta kyrkan, där 170 ljuslågor brunno. Och så de gamla julpsalmerna och evangeliet. Ja, det var en upplevelse.

Ett par dagar före nyår bad man mej ge några glimtar från mitt arbete vid de gamlas fest i Luth. missionshuset. Det var roligt att se de gamla och deras strålande ansikten. Man bad mig också tala på nyårsdagen och kollekten skulle få tillfalla mitt arbete. Jag vet inte hur mycket det blev. Den har troligen blivit sänd direkt till Stockholm. Men många voro där, som annars aldrig sätta sina fötter på ett golv i ett bönehus.

På annandag jul var jag i Marstrand och talade i missionshuset. Det är ju min barndomsstad. Och alla känna mig så väl från den tiden då jag brukade gå på danstillställningar och bio och dela världens nöjen med dem. Det var inte lätt att komma dit. Men allt går. Salen var full av mina gamla vänner. Och de togo emot budskapet.

Jag blev inbjuden till flera hem. Och det var verkligen så roligt att få den personliga kontakten med dem. De hade aldrig förr haft en missionär i sina hem. Och jag hoppas att vår samvaro fick något av evighetsvärde. Marstrand är en hårdarbetad plats. Den lilla församlingen består av 14 medlemmar. De ville gärna att jag skulle komma dit igen. Kanske jag kan, om Gud vill.

Här på ön finns förutom Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen också Betelkapellet »fribaptisterna». Jag var där en kväll på ett möte. Och blev naturligtvis ombedd att tala. Och så fick jag i tjugo minuter tala något om Afrika.

Så var det Trettondedagen. Det var verkligen en upplevelse att få vara med i Mölndal. Kyrkan var väl så gott som fullsatt. Och när vi kommo till den punkten, där gåvorna skulle frambäras, då var det verkligen en gripande stund. Var och en fick komma fram med sin gåva och lägga ned den på altaret. Det är ju rent bibliskt, inte sant. Må Gud välsigna vännerna i Mölndal. Det kändes så gott i församlingen. Och missionen ligger dem varmt om hjärtat. Jag vill minnas att sparbössornas innehåll var omkr. 1,030: — kr. och kollekten på kvällen 62: — kr., dessutom var det ett trettiotal sparbössor som ännu inte hade kommit in.

Ja, så ligger denna helg bakom och vi ha börjat ett nytt arbetsår.

Med hjärtlig hälsning!

Rosa.

Syster Rosa Rydells Resturer

Mars: 6 Alingsås, 7 Falköping, 9 Huskvarna, 10 Jönköping, 11 Nässjö, 12 Vetlanda, 13 Virserum, 14 Kalmar, 15 Emmaboda, 16 Skruv, 17 Lessebo, 18 Växiö, 19 Karlskrona, 20 Karlshamn, 21 Limhamn, 22 Klagshamn, 23 Lund, 25 Malmö, 26 Landskrona, 27 Bjuv, 28 Råå, 29 Höganäs, 30 Hälsingborg.

April: 1 Halmstad, 2 Varberg, 6 Kungsbacka, 7 Borås, 9 Laxå, 10 Hallsberg, 11 Södertälje, 12 Stockholm S:t Paul (gem. för söder) 13 Stockholm S:t Peter (gemensamt för norr), 15 Rotebro, 16 Märsta, 17 Uppsala, 18 Morgongåva, 19 Heby, 20 Sala, 22 Västerås, 23 Avesta, 24 Falun, 25 Kors-

näs, 26 Orsa, 27 Mora, 28 Sollerön, 29 Leksand.

Maj: 2 Ornäs, 3 Borlänge, 4 Åby, 6 Ludvika, 7 Grängesberg, 8 Filipstad, 9 Glava, 10 Arvika, 11 Karlstad, 13 Säffle, 14 Åmål, 15 Bengtsfors 16 Vänersborg, 17 Trollhättan, 18 Strömstad, 24-26 Mölndal (pingstkonferensen).

Resplanen för syster Rosa är sen. Delvis har detta berott på att den kurs som syster Rosa måste genomgå å K. K. i Göteborg för att hennes papper skall äga giltighet, varför resplanen icke blivit fastställd förrän nu. Jag förmodar att församlingarna i mest möjliga utsträckning vill taga emot henne å ovan angiven tid. Skulle absolut hinder föreligga vore jag tacksam för meddelande härom. Önskande Guds välsignelse över syster Rosas besök i församlingarna uttalar jag den vissheten att hon kommer att bli till mycken glädje. Bed för henne!

Huskvarna den 9 februari 1947.
För Missionskommittén.
Helge Israelsson.

Forts. från sid. 15.
från mörker till Guds underbara ljus och dessutom fick kallelsen att »gå ut från sitt hem och från sin släkt», inte gick ut för missionsromantikens skull, bär hennes levande missionsnit vittnesbörd om.

Utan att mera orda om syster Ruths tjänst, hon skulle inte bli glad att få höra det, så ville dock vi, hennes vänner och understödare, tacka henne för ett osjälviskt, uppoffrande arbete under dessa tjugo år bland de svarta i Afrika.

Och till hennes och min fars medarbetare ville jag nu, när Far inte kan det, säga ett tack för uthållighet och trofasthet.

Här nedan följer en tablå över 22 års missionsräkenskaper. Siffrorna tala om trohet och målmedveten missionsgärning.

Så gå vi framåt, hur länge veta vi inte, men till dess Han kallar oss.

Hilda Dufva:

Minnen och upplevelser.

Forts. fr. dec.

Vid det första mötet vi hade i Åmål kom en fru fram och hade en oljeflaska med sig och bad oss att vi skulle behandla henne efter Jak. 5: 14. O, vad vi kände oss odugliga och ovärdiga detta förtroende! Men saken var den, att denna fru hade sett två flickor komma till salen, och Gud hade sagt till henne, att dessa skulle bedja för henne och hon skulle bliva helbrägda, och det skedde så. Frun ifråga hade av läkare blivit uppmanad att låta sig opereras eller att dö. Men den Allsmäktige Guden tog saken i sin hand och tog bort det onda. Flera år efter detta träffade jag henne i Småland och hon sade, att hon fått vara frisk hela tiden.

På samma sätt blev en fru, vars man var rättare på Sjölunda gård, botad. Hon låg i hemska plågor och sände bud upp till gården. Vi bådo för henne och smorde henne med olja och Gud gav henne en ljuvligt god natt. Dagen därpå var hon i potatisåkern. Pris ske Gud! Ja, sådan är den Treenige Guden och Han är likadan i dag. »Åkalla mig i nöden så vill jag hjälpa dig.» Tack och lov! Under en veckas möten i Åmål fick Jesus möta åtta själar till frälsning. Han förlät synderna *för sin egen skull* och glädjen var stor, halleluja!

Den härligt frälste polisen ordnade med skjuts åt oss till Laxöverby och överlämnade oss där åt Gud och hans nåd. Även här mötte Jesus själar, som läto sig frälsas. Apg. 2: 47. Sedan fortsatte resan till Billingsfors och Bengtsfors. Missionshusen kunde icke rymma dem som kommo för att lyssna. I Bengtsfors var ett stort hus byggt för en konferens, som skulle hållas under sommaren. Där fanns två predikstolar — en lägre och en högre. Det hela liknade Torp-ladan. Mötena som kommo att hållas där, varade över tre timmar, och detta i 20—25 graders kyla. Men den

HOREB.

Platsen där Gud talar.

Av sjuksköterskan *Susi Sonderegger*, Schweiz.

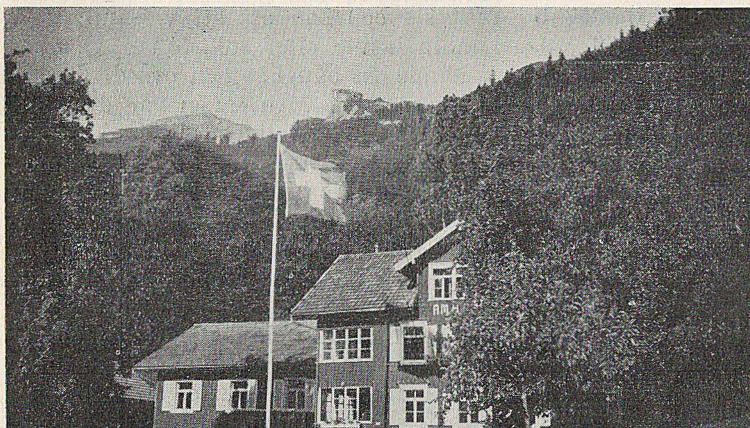

"Vårt Hem" på berget.

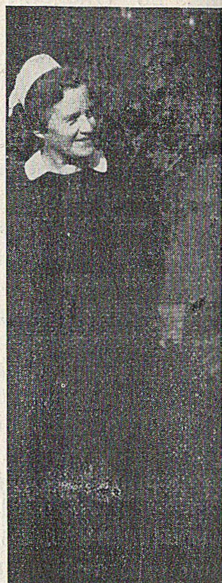

S. Susi Sonderegger.

Sonnenwies, Seveleberg, Sevelen, Schweiz 13.1.47.

— Vi leva uppe på berget och utför där Herrens verk. Vårt hem öppna vi för alla som längta efter frälsning, eller som äro sjuka till kroppen såväl som till själen. Ett barnhem ha vi också och dit ta vi sådana barn som sakna föräldrar eller som ha mindre goda sådana. Och denna senare missionsgärning räknar vi som vår sociala uppgift.

Så ha vi här uppe ungdomsveckor och semesterveckor, då vårt hem är fullt av ungdom. Denna härliga bergstrakt lockar många upp till oss.

Vi ha egen lantgård med kor, får, grisar, häst, hund och katt. Det är en ung trossyster som sköter om den. En annan syster är lärarinna och har hand om barnhemmet. Själv har jag under flera år varit sjuksköterska och är äldst av oss tre, och är alltså »mor på stället». Gud har fört oss tre tillsammans på ett underbart sätt för att tjäna Honom. Här i vårt hem ha vi sammankomster till vilka människorna komma från berg och dal. Det är inga s. k. »fina människor», utan enkla människor med vilka vi ha en innerlig gemenskap. De arbetsvanda händerna tar tafatt i bibeln, men med en underbar glädje läser de Ordet. Vi ha ingen pastor här uppe, men ibland kommer några bröder hit. För det mesta är det vi själva som får leda och enfaldigt fröjda oss i Guds ord.

Vårt hem heter »Horeb», platsen där Gud talar, och vår gemensamma bön är att vårt »Horeb» skall få bliva till välsignelse.

---

inre värmen i själarna värmde också den svagaste. Om vi bli brinnande i Anden, så försvinner både ljumhet och all annan kyla. Flera blevo frälsta. Satan sökte att släcka elden. Ryktet gick nämligen, att vi voro gifta och att vi hade rymt från våra män. Skolläraren i Blomskog skrev till Hälsingborg och frågade vad vi voro för villoandar. Svaret blev ju att de inte visste det. Men sök att få dem på länsmanskärran, blev maningen. Resultatet blev att vi kommo inte att anses för något annat än två saliga flickor.

Forts.

Här i Schweiz äro vi väl något efter då det gäller Guds verk, och inte kunna vi påvisa så mycket, åtminstone inte här. Men vi har en levande, jublande gemenskap med varandra och Herren bekänner sig till oss och själar bli vunna.

Hur denna verksamhet har uppkommit, kunde kanske intressera er. För ca 9 år sedan övertogo vi denna gård och vi önskade att den skulle få bli en Guds boning. Detta var vår ständiga bön. Vi förut nämnda trossystrar voro ensamma här. Så en dag ringde en fru i telefonen och berättade att hennes man var döende. Jag besökte honom följande dag, läste Guds ord, särskilt Jes. 53, för honom och bad med honom. Efter en tid blev han frälst, ja han blev genomfrälst. Nu är han också helt frisk. Vid stugmötena, som vi hade hos honom, blev snart både gamlefar och gamlemor frälsta och efterhand alla sju sönerna och döttrarna, som bodde antingen hemma eller i närheten.

Nu hålla vi bibelstudier hos oss och de komma till oss regelbundet.

Ibland gå vi till olika hem och sjunga och spela och läsa Ordet, och trots allt motstånd kommer det med nytt folk.

Vi sände ut »Horebbudbäraren» (en liten duplicerad tidning. Övers. anm.) och inbjöd till sammankomsterna och för alla dessa bådo vi, att Gud skulle välsigna våra små ansträngningar. Nu äro vi en liten skara som kommer tillsammans för att prisa Herren. Och från berg och dal kunna många vittna att de erfarit Guds hjälp i både sjukdomsnöd och i annan nöd. Kräftsjuka ha blivit helade, obotliga sjukdomar ha försvunnit och vi uppleva ordet om »tecken för dem som tro».

I landskyrkan blevo vi hånade, men det var den bästa reklamen, ty genom det blevo många nyfikna och kommo till oss. I stor ödmjukhet så säga vi att Herren har gjort under bland oss och vi känna det som en särskild förmån att få leva nybyggarens liv. Ofta så vi under tårar, men skördar under jubel. Och det finns mycket mer att uträtta, ty det finns nog av bundna själar här runt omkring.

Jag fann alltid Sverige vara ett särskilt gynnat land då det gällde evangelium, men jag är också lycklig över att veta, att den käre Frälsaren även förbarmar sig över de arma och knorrande schweizarna och hjälper dem.

Ja, nu har ni kanske en aning om hur det ser ut uppe hos oss på berget. »Vi lyfta våra ögon upp mot bergen. Vår hjälp kommer från Herren.»

Översättn. H. I.

En öppen dörr i Sydrhodesia.

Av norska Metodistkyrkans missionär, Fru *Ruth Hassing*.

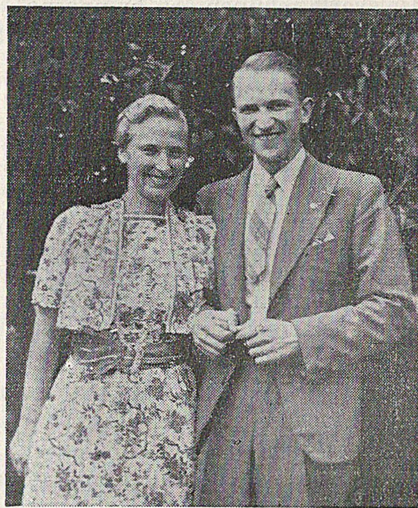

Missionär och fru Per Hassing.

Det var en stor dag för mig då jag för första gången fick se sjukhuset i Old Umtali. Det var som att komma på gammal känd mark, ty i boken »För Jesus och Afrika» hade jag blivit bekant med denna plats och förnam nöden och kallelsen ut till detta folk.

Syster Ellen började detta sjukhus-

arbete och var till stor hjälp och välsignelse för de infödda. På missionskyrkogården finna vi hennes grav. Syster Ruth fortsatte och byggde vidare på det arbete syster Ellen hade påbörjat. Efter mycket arbete och i tro på Gud flyttade de år 1938 sjukhuset till bättre lokaler och omgivningar än det hade förut. Här finns det många möjligheter för utvidgning och syster Ruth har stora framtidsdrömmar när det gäller sjukhusarbetet.

De nya byggnaderna ligga så vackert uppe på höjden med utsikt över dalen. Särskilt griper skönheten oss när aftonsolen kastar sina pastellfärger över bergen, som stoppar upp för vidare utsyn. Står man på trappan till sjukhuset eller kvinnokliniken, måste man ovillkorligen komma ihåg psalmistens ord: »Jag lyfter mina ögon upp till bergen varifrån min hjälp kommer».

De svarta männen och kvinnorna, som komma milsvitt ifrån landdistrikten, vet att här på denna plats få de sin hjälp från Herren. Här gives dem läkedom för både kropp och själ. Syster Ruth har vunnit en stor plats i de svartas hjärtan.

År 1933 kom det ännu en svensk syster, Rosa Rydell, hit ut och hon var utbildad barnmorska. Hon fick överta ledningen för kvinnokliniken där c:a 300 svarta världsmedborgare ser dagens ljus för första gången varje år.

Barnen är själva lyckan i de svartas familjeliv. En svart kvinna som inte har något barn blir ofta utstött av sin man och beskylld för att hon är besjälad av en ond ande. Det är mången bedrövad kvinna som har kommit till missionssystrarna och bett om hjälp. En mycket stor procent av den stora befolkningen lider av veneriska sjukdomar, och där detta förekommer händer det ofta, att det ena barnet efter det andra kommer dödfött till världen. I andra fall kommer det inte alls några barn. Med tillhjälp av insprutningar och medicinska behandlingar har det blivit känt bland de svarta, att det finns hopp och hjälp för dem vid våra sjukhus.

Tvillingarna är fortfarande en förbannelse bland de infödda i Afrika. Kommer det ett par tvillingar till världen på »K. K.», måste missionssystrarna och de svarta biträdena vara på sin vakt. I nattens mörker händer det ofta att en hednisk »Mbuya», mormor, kommer med gift som gives den svagaste tvillingen — med döden som följd. Symptomen är alltid desamma, men giftet lyckas det oss inte att få reda på. Missionärerna ha räddat många av dessa tvillingbarn, men övertron bland befolkningen finns ännu.

Varje dag hålles andakt på sjukhuset. Fråga vi de svarta kvinnorna, vilken sång de önska, svara de oftast: »Vilken vän vi ha i Jesus». Den sången älskar de framför andra.

Det är ett stort arbete att vara sjuksköterska och missionär i Afrika. När vi se de stora bruna ögonen i det svarta ansiktet stråla mot oss av tacksamhet för den hjälp vi kunna ge dem — då ha vi fått lön nog för att vi reste över land och hav. Jesu ord ljuder till oss: »Vad I haven gjort mot en av dessa mina minsta, det haven I gjort mot mig.»

Kristelig Tidende.

20 år.

Den 17 september i fjol var det tjugo år sedan syster *Ruth Hansson* kom till Afrika. Helt säkert hade min Far tänkt skriva något om denna minnesstolpe, men Härlighetens Herre hade annorlunda bestämt. Endast tre dagar innan ovannämnda datum nådde han det land där ingen känner smärta.

Åtskilligt försenat torde det dock intressera de många bidragsgivarna att veta, att syster Ruth verkat som missionär mer än tjugo år.

Man kan säga om syster Ruth, att hon aldrig svikit sin kallelse. Få missionärer ha måhända så välkomnats till missionsfältet som hon blev välkomnad av

den utarbetade och nästan uppslitna Ellen Björklund. Syster Ruth fick gå in i hennes arbete, men hon fick också gå in i hennes ande.

Vad det synliga arbetet av denna missionstjänst gäller, skulle mycket vara att orda. Att hon som en gång kallades

Forts sid. 11.

SAMMANDRAG
över C. F. Israelssons missionsmedel
åren 1924—1946.

Inkomster:

För syster Ruths o. Rosas underh.	60,085: 50
Afrikaboken	22,336: 57
Missionsmedel för särskilt angivet ändamål	13,135: 85
"I stället för blommor" till C. F. Israelssons minne	2,000: —
C. F. Israelssons Bibelstudier	1,358: 34
Tidningen "Andliga Fläktar"	1,179: 43
För Evangelistverksamheten i Sverige	654: 52
Räntor	2,707: 15
Kronor	103,457: 36

Utgifter:

Till Afrikamissionen, fonden		80,737: 33
Afrikaboken		6,573: 83
Särskilt angivna missionsändamål		12,851: 99
Div. omkostnader		1,909: 45
Kassabehållning:		
1. Afrikamissionen	311: 41	
2. Andra miss.-ändamål	219: 20	
3. Evang.-verksamh.	854: 15	1,384: 76
Kronor		103,457: 36

Helge Israelsson.

Revisionsberättelse

Undertecknade, som hava granskat C. F. Israelssons räkenskaper för Afrikamissionen och evangelistarbetet för åren 1924-1946 hava funnit dem vara i full överensstämmelse med föreliggande sammandrag.

Räkenskaperna äro rätt och väl förda och inkomster och utgifter styrkta med vederbörliga verifikationer.

Det prydliga sätt varmed böckerna förts ävensom förvaltningen i sin helhet vittnar om berömvärd noggrannhet och största omsorg, där ingen möda sparats för främjandet av missionens sak.

Med hänsyn till de storartade belopp, som genom C. F. Israelssons verksamhet kunnat tillföras Afrikamissionen och de övriga syften, för vilka C. F. Israelsson verkat, vilja vi med hans egna ord säga: Gud allena äran!, och önska vi över denna missionsgärning, som nu fortsättes av hans son, pastor Helge Israelsson, alltjämt må vila Guds nåd och välsignelse.

Råå i januari 1947.

Helfrid Myhrenmark. John Holm.

En sällsam redovisning.

»Jaså, det blåser sunnanväder!» »Ja-men — det kanske behövs lite av det slaget här uppe i Stockholm.» Det är inledningen till ett intressant samtal med pastor Helge Israelsson från Huskvarna och expeditionen i Stockholm.

Bland många ärenden har pastor Israelsson ock ett som gäller den gamle beprövade och hänförde missionsmannen C. F. Israelsson och hans sällsamma insats i vår kyrkas Yttre Mission. Det är med spänning som jag sitter och lyssnar på och tar del av det arbete som Helges far fått utföra i Rikets och kyrkans tjänst under många år. Med tack till Gud tänker vi på vad han betytt som kristen och metodist. En ovanlig människa! En helgjuten kristen! Nu hemma hos Herren!

Med rörelse tar jag i min hand kassatablån över fars gärning. Över 100,000 kr. har denne Gudsman insamlat under c:a 22 år. Och nu sitter sonen Helge och talar enkelt och okonstlat om far och hans insats.

»Vad har du fångats av när du sett igenom fars räkenskaper för Yttre Missionen?» »Den minutiösa ordningen, redan och det prydliga sätt varpå far bokat de olika posterna.»

»Nå hur är det med bidragsgivarna?

Är det något särskilt som du funn t där?» Vännen Helge svarar: »De många trofasta bidragsgivarna. Många gav löften för åratal sedan och icke många har svikit utan genom åren gett rikligt och gärna... Det förefaller som ett löfte givet åt Missionens Herre varit en helig sak för alla.»

»En sak har gripit mig mer än jag kan säga och det är betydelsen av den lilla tidningen Andliga Fläktar. Varken språkligt eller stilistiskt har den motsvarat de krav man ställer på en periodisk tidning. Men i all sin enkelhet har den utövat ett märkbart inflytande. Tänk Dig bara att en schweizisk sjuksköterska, som en tid vistats i Sverige och lärt sig en del svenska genom en vän, regelbundet fick den lilla tidningen. Hon har läst den under åratal och för sina vänner översatt en del av dess innehåll. När meddelandet om fars död blev bekant för henne, skrev hon och talade om till vilken välsignelse det lilla oansenliga bladet varit. Även till en vän i Spanien hade bladet gått och fått bringa sitt budskap till välsignelse. Därifrån hade det gått vidare till en missionär, som vistades i England och även där fått verka till uppmuntran och hjälp.»

»Men du måste väl ändock medge, att någon affär har väl icke det bladet varit?» »Det är nästan just vad det varit», genmäler Israelsson. »Det är egentligen sällsamt att bladet i verkligheten bekostat allt porto, alla fars resor i missionens tjänst, finansierat en del gåvor till hemkomna och utresande missionärer. Far hade ett ganska originellt sätt att ordna »ekonomien» för tidningen. Insände någon avgift för prenumeration och det insända beloppet överskred prenumerationen, lät han alltid det överskjutande komma Afrika-Missionen till godo. Missionsomkostnaderna uppgå till c:a 2 % av totalbeloppet.»

»Nå, än framtiden då?» »De gamla ombuden för tidningen stannar och där det icke går, har de i allmänhet skaffat nya ombud. I själva verket har tidningens läsekrets ökats sedan far dog.»

»Far hade nog endast räknat med att jag skulle fortsätta med hans gärning till förra årets slut. Men så levande är intresset för denna sida av vårt yttre missionsarbete, att jag känner det som en förmån och som en helig förpliktelse, att fortsätta i fars verk. Det är helt enkelt gripande att möta en sådan offervillighet och ett så levande intresse som det jag mött när det gäller Yttre Missionen. Det syns mig som om just Yttre Missionen stode vårt hjärta närmare än något annat. Förbindelsen med den skärper och vidgar vår blick och gör oss frimodiga. Ja, det finns helt visst ännu mycket att vinna just för denna stora sak. —

Vi kan naturligtvis inte låta bli att fråga en av fältarbetarna vad han har att säga om det som nu rör vid hjärtepunkten i vårt arbete: medlemsoffensiven. »Meningen är nog god. Vi behöver utan tvivel få mera av aktivt lekmannainslag i vårt arbete. Men det får inte stanna vid en massa papper, som öses ut över oss. Det måste bli något mera: personligt engagement — detta att vi tar ansvar och gör vår insats över allt. En sak som jag tycker är utmärkt är ungdomskonventens beslut om utbyte av arbetskrafter mellan de olika församlingarna. Låt oss hoppas att Gud skall ge oss ett välsignat år.»

Det är inte var gång man har ett så intressant samtal i samband med redovisning. Men här gavs en del glimtar och inblickar som kanske kunde ha ett större intresse. Skulle inte tanken på den käre vännen C. F. Israelssons nit för mission borta och hemma väcka hos oss ett fördjupat ansvar för själarna i denna tid. Uppgiften blir aldrig omodern: Vi söker att vinna människor.

G. H.

Utgivare: **Helge Israelsson,** Erik Dahlbergsgatan 8 A, HUSKVARNA. Telefon 231. Postgiro 325883. **»Andliga Fläktar»** 1:20 pr år, lösnummer 10 öre. Erhålles hos utgivaren eller hos platsombudet.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse — Meddelanden från fälten

15 Mars 1947. Rom. 6: 5-6 Årg. 14 Nr 3

Korset blott.

Tätt vid korset, Jesus kär,
Hjälp mig städs att bliva,
Vid den hälsoflod, som där
Liv en var vill giva.

Korset blott, korset blott!
Vare städs min ära,
Tills Dig täcks på andra strand
Vila mig beskära!

Tätt vid korset först mig fann
Nåden underbara;
Tätt vid korset först jag såg
Morgonstjärnan klara.

Korset blott, korset blott!
Vare städs min ära,
Tills Dig täcks på andra strand
Vila mig beskära!

Tätt vid korset, o Guds Lamm,
Ställ dess bild framför mig!
Och att i dess skugga gå
Ständigt villig gör mig!

Korset blott, korset blott!
Vare städs min ära,
Tills Dig täcks på andra strand
Vila mig beskära!

Tätt vid korset städs jag vill
Hoppas, bida, vaka,
Tills jag frälst på andra strand
Himlens fröjd får smaka.

Korset blott, korset blott!
Vare städs min ära,
Tills Dig täcks på andra strand
Vila mig beskära!

FANNY CROSBY.

Från hjälpstationerna i Tyskland.

Ur brev.

— Före kriget var ransoneringen av kläder och skor mycket hård. Större delen av systrarna förlorade det lilla de hade sedan vid bombningarna, flykten och plundringarna. De få som fick behålla sitt, delade gärna med sig åt dem som hade förlorat allt, eller gav åt sina nödlidande anhöriga. Nu är allt slut. Det sista ur mitt förråd fick en ung syster, som skickades till Berlin-Spandau som församlingssyster, en varm underkjol, en herrskjorta, en halsduk eller yllevantar. I den uppvärmda operationssalen, där hon förut arbetade, räckte hennes kläder. När hon gick ut, lånade hon av sina kamrater, som var hemma. Så går det ofta till.

— I går fick jag ett brev från en församlingssyster, som berättade, hur ett par kvinnor, som hade fått skor genom henne, hade betett sig. Syster L. hade knappt kunnat ta ett par skor på sina fördärvade fötter. Men de här passade henne, som om de hade varit gjorda efter mått, och skänkte så bra stöd åt fötterna. Glädja sig åt dem kunde hon inte, ty hon kunde inte fatta, att hon skulle få dem. Hon smekte dem vördnadsfullt, och skulle säkert genast helst velat gå till sängs med dem. Systern gjorde ett glädjesprång, när hon förstod att de var hennes. Förut hade hon bara lånat ett par.

— Mitt hjärta fröjdar sig över åsynen av torrmjölken. När jag på kvällen trött och genomfrusen kom till mitt lilla hem (jag är församlingssyster och har eget hushåll) gjorde jag genast i ordning några koppar av denna härliga mjölk, och alla livsandar tycktes vakna upp vid njutningen av denna kostbara dryck. Jag tänkte när jag drack: »Dina trossystrar i Sverige skulle allt se dig, när du njuter så här.» Jag fick också en del buljongtärningar att dela ut och fick genast ett tillfälle att sprida glädje med dem. En ung mor kom till mig med sina två barn. De hade efter oändlig möda och ansträngning fått tillstånd att återvända till Berlin, varifrån de evakuerades för tre år sedan. De sågo alldeles uthungrade ut. Ni skulle ha sett deras strålande ögon, när jag gav dem några buljongtärningar!

Jag gör så med en del gamlingar, att de få komma hem till mig och dricka den färdiglagade mjölken eller buljongen. Ty de flesta ha knappast några möjligheter att själva värma upp den. Några bo också tillsammans med andra och skulle inte få behålla gåvorna för sig själva. De äro alla så outsägligt tacksamma. Just de gamla få ju annars aldrig en droppe mjölk.

— En gammal broder, som är över 70 år, bjöd jag en dag in och överraskade med en kopp mjölk. Jag skall aldrig glömma mannens ögon, hur de strålade, och hur han gång på gång tryckte mina händer, innan han gick. —

Dessa glimtar manar oss att plocka fram ur våra förråd avlagda kläder och sända dem till: Metodistkyrkans expedition, Sibyllegatan 18, S t o c k h o l m,

eller Pastor Mansfield Hurtig, Brogatan 10, M a l m ö.

Undertecknad förmedlar gärna penninggåvor till hjälp åt Europas nödlidande folk. Vi ha sådana förbindelser, att vi vet hjälpen kommer där den behövs.

Helge Israelsson, Huskvarna. Postgiro 32 58 83. (Angiv ändamålet.)

* *

Biblar till Tyskland.

Hunger efter Guds ord — Bibeln — det är något att glädjas åt. Vi har anledning att tacka Gud för det! Men hungern efter Ordet blir till ett skärande rop av nöd, när den i stor utsträckning inte kan mättas på grund av att det saknas möjligheter att ge. Vittnesbörden från det av kriget oerhört härjade Europa talar på mångahanda sätt om hur stor bristen är på biblar, sångböcker, katekeser, all slags

religiös litteratur. Väldiga förråd av dylik litteratur förstördes genom bombkriget och de rådande förhållandena försvårar nytryckningen — då det saknas både papper och tryckmaskiner.

I vårt land tryckes i dessa dagar en stor upplaga av Nya Testamentet med Psaltaren på tyska språket för att sändas till Tyskland och utdelas genom de olika samfunden.

Här ville vi alla vara med — ja det är en förmån att få vara med. *Du vill säkert, käre läsare, hörsamma vår vädjan att hjälpa till med att sprida bibeln bland det tyska folket genom att sända in ditt* ***bidrag till undertecknad som förmedlar det.*** Då priset per ex. är så billigt som *1 krona och 45 öre* borde många kunna vara med om att ge sitt bidrag. Låt oss enas om att göra vårt bästa nu. Till den lekamliga hungern och behovet av kläder och skor, som alltfort är skriande, kommer hungern efter Guds ord.

Helge Israelsson,
Huskvarna. Postgiro 32 58 83.

* *

Missionen har en stor uppgift.

Forts. från sid. 22.

Ester Nyström och jag, som har var sin pojke!

När barnet är fött efter ett minimum av åthävor, den kinesiska kvinnan tycks sällan ge några ljud ifrån sig utav smärta, blir det stor glädje. Ofta bränner man av smällare, även om det är mitt i natten. Det nyfödda barnet ser precis likadant ut som alla våra svenska nyfödda barn, men föds till en mycket kallare och bistrare värld än de flesta barn hemma. När allt är färdigt blir vi alltid bjudna på en skål »mien» (spaghetti i buljong) med två à tre förlorade ägg. Det är man alldeles tvungen att äta, även om det är nattetid, och man sällan brukar vara så matfrisk. Det krusas och bjudes och krusas igen, värre nästan än hemma på landet.

När vi går hem i nattmörkret i skenet av våra lyktor brukar vi ofta, Ester och jag, undra hur det kommer att gå med det lilla barn, som nyss gjort sitt inträde i denna världen. Barndödligheten lär vara 80 % (i Sverige 4—5 %), och hur många familjer har vi inte varit i, där det är den sjätte eller sjunde förlossningen och ett, två eller kanske inget barn lever! Detta orsakas av kinesernas dåliga bostads-, sanitära och hygieniska förhållanden. Dessutom spelar ju klimatet och näringsförhållandena in. Ett barn, vars moder ej har någon mjölk, är dömt att gå under, om det inte finns någon möjlighet att skaffa annan mjölk. Komjölk ingår ju inte i kinesernas diet. Därtill kommer att kinesbarnen inte är så skyddade, som våra barn. Ett kinesbarn skall bäras, daltas, kyssas och nypas i av alla, vem det vara månde. Det hör nästan till kinesisk artighet.

*

Vi, missionens folk, vill göra så mycket vi kan för att åtminstone det lilla kinesbarnets inträde i livet skall förlöpa skyddat och under något så när gynnsamma förhållanden. Sedan har vi ju så små möjligheter att göra något. Det är ett alltför stort komplex för att kunna ändras i den här generationen. Men att missionen har en utomordentligt stor uppgift inom det sociala livet hand i hand med den rent evangeliska, är alldeles uppenbart. »Allt vad I haven gjort en av dessa mina minsta, det haven I ock gjort mig», sade Jesus.

*

I nästa n:r berättar missionär Nils Mjönes om bröllop och begravning i Kina.

Göteborgs Veckotidning.

* *

Bilden å första sidan
är fotografi av altartavlan i Metodistkyrkan, Mölndal. Foto: Gunnar Lind.

FINNS DET NÅGON
som möjligen skulle ha något exemplar av "Andliga Fläktar" årg. 1941, nr 12 och 1945 nr 6, så vore jag tacksam erhålla det för arkivet.

Interiörer från ett interneringsfängelse.

Hur 23:dje psalmens löften uppfylldes.
Av missionär *Paul Georg Svensson,* Mongoliet.

Jag känner, att jag här måste tala litet om vad Gud har gjort för mig och för oss alla under dessa år. Under den tid, då jag i fängelset inte hade något att läsa, och detta hände under ganska långa perioder, var det bibelstycke jag oftast upprepade i mitt inre den 23:dje psalmen. Jag är glad att jag kan tacka Gud, att det är sant allt som står där. När det såg ut som om allting fattades för mig, då gav han mig vad som behövdes.

Det var Guds stora nåd att jag fick ett förnöjsamt sinne så att jag kunde säga med psalmisten: »Mig skall intet fattas». Det var heller inte någonting som fattades mig. Det var Guds stora nåd, att när jag inte kunde få mat utifrån gav japanerna mig samma mat som de gav sina japanska fångar, vilket var mera, än de kinesiska fångarna fick. Det var tillräckligt, ända tills jag blev sjuk och inte kunde äta något. När jag blev förd till det kinesiska fängelset, ordnade Gud så, att jag fick någon mat utifrån och slapp att leva på kinesfångarnas kost, som var ännu sämre. Jag minns en gång, när min maka besökte mig — hon fick nämligen komma till mig någon halvtimma ibland under vissa perioder av min fängelsetid — då jag kunde säga henne: »Herren är min herde, mig skall intet fattas. Han låter mig vila på gröna ängar; han för mig till vatten där jag finner ro.»

Under de två första månaderna i det japanska fängelset hade jag mina egna kläder och sängkläder. Sedan blev jag förd till ett japanskt statsfängelse. Där fick jag japanska kläder och sängkläder, men därifrån fick jag komma två månader till mina norska vänner på sjukhuset. När jag fördes till det kinesiska fängelset tog man ifrån mig mina sängkläder, och jag hade endast tunna sommarkläder i kylan. Jag minns, att jag då läste 23:dje psalmen på eftermiddagen — jag fördes till kinesfängelset en söndagsmiddag. På kvällen kom en mongolisk vaktare och sade: »Du har ju inga sängkläder; jag har inte mycket att ge dig, men du kan få något.» Så kom han med ett gammalt rött sängtäcke. Jag smålog. Det stod, att jag skulle få vila på gröna ängar, men här fick jag ett rött sängtäcke! Jag kände mig vid gott mod under allt.

»Han vederkvicker min själ; han leder mig på rätta vägar för sitt namns skull.» Det gjorde han också under hela min prövotid. Det fanns tider, när tron vacklade — det var ohyggligt. Men när Herren vederkvickte själen, blev det som en amerikanska sade, som kom tillbaka från ett koncentrationsläger: »Det är underligt, ty nu, när allt är över, kan jag inte jubla och tacka så, som när jag var i koncentrationslägret.» Det är ett sant ord, det är som om det vore lättare att jubla och tacka, då man har det riktigt svårt. Han vederkvickte min själ, han hjälpte oss igenom, och han bevarade mitt förstånd. Ja, det sista är jag tacksam för, ty det är ohyggligt påfrestande att sitta dag efter dag, månad efter månad i ovisshet. Detta att inte veta, när man blev fri, var något torterande. Först gick två månader innan domen föll. Jag fick aldrig riktig klarhet i varför jag dömdes. Sedan skulle jag bli fri den 21 augusti, men fick sitta kvar i fängelset till den 8 maj påföljande år utan att veta varför jag kvarhölls. Men det gick igenom, ty Han vederkvickte min själ.

Jag minns, att vid mitt avskedsmöte för tolv år sedan läste jag löftet: »Såsom jag varit med Mose, skall jag ock vara med dig.» Jag har liksom Mose fallit, min tro har vacklat, men Gud har varit trofast.

»Om jag ock vandrar i dödsskuggans dal...» Jag hade inte varit i det japan-

ska statsfängelset mer än fjorton dagar förrän jag blev sjuk. Jag visste, att man i samma cell dit jag infördes, hade haft sjuka fångar och att det hade gått fläcktyfus bland fångarna. När jag började känna mig dålig, trodde jag, att det var mitt gamla onda, som börjat ge sig tillkänna igen. Jag låg där och hade en egendomlig smak i munnen. En japansk läkare kom, men han bara skrattade mig rätt i ansiktet. Där låg jag svårt sjuk från 1 maj till 15 maj. Jag minns inte mycket från den tiden, ty jag var mer eller mindre medvetslös. Så hände en lördagseftermiddag ,att en diakon från norska missionen kom ner till japanerna för att försöka få tillåtelse fara från Kalgan för en liten tid för att få vila sig. Hans anhållan avslogs, men i samband härmed frågade han: »Hur är det med missionär Svensson? Jag har inte sett till Honom. Kanske jag kan få göra något för honom.» På eftermiddagen blev jag förd till det norska sjukhuset. Jag var dödssjuk, hela natten vakade man hos mig och jag fick saltvatteninjektioner m. m. Gud välsignade deras ansträngningar — jag kom igenom dödsskuggans dal.

»Du bereder för mig ett bord i mina ovänners åsyn.» Många gånger, då den goda maten skickades till mig från det norska sjukhuset och senare från min hustru, och jag kunde duka upp den inför mina japanska vaktare — som själva fingo sämre kost — brukade jag tänka på de orden och tillägga: se, så gott min Gud ordnar för mig.

»Godhet och nåd skola följa mig i alla mina livsdagar.» Jag minns hur jag många gånger vilade just vid de orden under ovisshetens dagar. »Gud, du har ju sagt, att godhet och nåd skola följa mig, du *skall* hjälpa mig igenom.»

Låt oss tacka Gud för att han höll sina löften, och låt oss ett ögonblick stanna i stilla bön för alla dem som lida. Ännu finns många som lider svår nöd och som lider för sin tros skull.

"Ljusglimtar från Mongoliet".

Missionen har en stor uppgift.

Av LISE-LOTTE MJÖNES, missionär i Kina, utsänd av Sv. Missionsförbundet.

Barnafödsel, bröllop och begravning hör till det naturliga i livets gång, det måste var och en tillstå. Men i Västerlandet och särskilt då i städerna omgärdas dessa tillvarons avgörande händelser så påpassligt, att kanske inte ens de, som bor i samma hus, får någon vetskap om vad som skett förrän en tid efteråt. När "jordemodern" kommer med sin lilla väska tar grannarna hand om barnen, såvida inte mor föredrar att lägga sig på barnbördshuset. Bröllopet begås på någon förhyrd restaurang med "släkten och de närmaste" som gäster, såvida inte brudparet låter viga sig i någon avlägsen stad. När döden gästat stängs dörren till, och det finns inget så slutet och osynligt omgärdat som en likkammare. Dör någon på sjukhus så blir händelsen än mer avlägsen och avskärmad. Och begravningsbyrån "ordnar allt". Också resan genom livet har sina resebyråer, som beställsamt "ordnar allt" från vaggan och till graven med den påföljd att folk i allmänhet aldrig riktigt törnar ihop med de mer skakande skedena i omgivningens liv.

Det här lät kanske väl filosofiskt, men vi har ju levt bland kineser över ett halvår (!), och det måste väl ha någon inverkan. Det vi ville ha sagt är, att här ute i Mittens Rike finns inga sådana där resebyråer för färden genom livet, utan här får man söka klara sig själv med svärmoderns och grannars hjälp. Att hjälpa till vid en förlossning, kläda en brud eller måla en likkista är handräckningar, som envar får vara beredd att ge i den kinesiska sammanlevnaden ,som leves inför öppen ridå. Och skulle ridån råka gå ner någon gång, så drar sig inte kinesen för att i sin obetvingliga nyfikenhet göra titthål i den. För han ser naturligt på livets naturliga företeelser. Det förstår säkerligen läsaren när vi berättar något om barnafödsel, bröllop och begravning i en gammal kinesstad.

Barnafödande i Kina.

För kinesen betyder ett barns födelse nästan mer än vad vi västerlänningar i allmänhet anser. För kinesen betyder barn oerhört mycket, det innebär fortsättning av generationskedjan, släkten lever vidare, det innebär tryggad ålderdom för föräldrarna. I Kina finns det ingenting som heter tryggad ålderdomsförsörjning annat än genom barnen. Avsaknaden av alla allmänna åtgärder för ekonomisk försörjning gör att släkten håller ihop på ett enastående sätt. Man hjälper varann och tar hand om sina gamla och om sina utblottade släktingar. Förutsättningen för detta är att släkten fortlever genom barnen.

Barn och särskilt då söner innebär rikedom. Nu börjar skillnaden mellan pojkar och flickor suddas ut, men det har varit en oerhörd tragedi i Kina, detta flickmördande. Kinesens ekonomiska sinne tog överhanden över det praktiska: flickor i en familj betydde bara en massa utgifter för kläder och mat under uppväxtåren, och sen blev hon gift och kom till en annan släkt. Bara i de fall där man kunde göra ett byte med en annan släkt och få en blivande sonhustru lät man flickorna få leva. Vid förlossningarna brukar hela släkten vara samlad, men vi göra ingenting förrän folket går.

Men kineserna finner på råd. I en by strax utanför stan hände det sig att, när vi äntligen fått ut alla obehöriga och bommat för dörren, jag fick höra ett rasslande ljud och fick se en pinne sticka fram genom väggen, samtidigt som en massa sand och murbruk drällde ner i kopparna på bordet. Då hade de skådelystna tagit sig för att med vassa pinnar göra hål i väggen för att få titthål!

Nu, när det är så kallt, finns det alltid en koleld i rummet som i någon mån dämpar kylan. Däröver värmes barnkläderna och kokas vatten. Té blir man bjuden på i flera omgångar under tiden, ofta med mycket brunt socker i. Det hör till. Likaså blir alltid den, som skall föda, ideligen imatad varmt té eller sånt där sockervatten. Kineserna har en bergfast tro på att det »driver på». En annan ganska förklarlig åsikt, som även delas av västerländska systrar, är den, att man skall ge medicin, om det dröjer lite. Men med den skillnaden, att i Sverige är det alltid den födande själv som begär, men här är det alltid de deltagande familjemedlemmarna som frågar och undrar. Ibland kan det vara motiverat och då ges något, och si alla blir då så nöjda och tillfreds.

En sed har kineserna att låta den födande sitta upp med stöd av några deltagande gummor. Eller åtminstone skall någon gumma krypa upp i sängen bredvid kvinnan och hålla henne i handen. Sängen, som är rummets förnämsta möbel, är stor och bred och med sängstolpar och förhängen. Ofta är sängstolparna vackert utsirade, och tecknet för »långt liv» finns så gott som alltid med. Gärna hänger över sängen någon vackert broderad bård på rött siden.

Många av de kinesiska sederna i samband med förlossning förefaller oss lite lustiga, men vi brukar låta dem hållas, för så vitt inte det skadar eller hindrar oss i vårt arbete. En sak man ibland påträffar är att inga kläder gjorts i ordning åt det väntade barnet. Det behöver inte betyda ren brist eller slöhet, utan kan ha en liten vidskeplig förklaring. Är man alltför mån om barnkläderna och gör i ordning i tid, kan det lätt utmana andarna, så att det går galet, "inte så bråttom med den saken, vi vill se om det blir något först!"

I ett hem, där man väntar barn och helst en pojke, skall man för all del akta sig att tala om flickor. Vi råkade en gång fråga en svärmor, hur många barn hon haft. »En son», svarade hon till vår förundran, då vi visste, att hon åtminstone hade en dotter. När vi frågade henne hur det kunde hänga ihop, svarade hon avvärjande, att det skall vi tala om senare. Något som också anses vara bra, när man vill ha pojkar, är om barnmorskan själv har pojkar. I så fall duger ju

Forts sid. 19.

Ett nytt missionsinitiativ.

Göteborgskretsens missionsinsamling inom Metodistkyrkan.

Inom Göteborgskretsen av Metodistkyrkan har tagits ett beaktansvärt initiativ till befrämjandet av missionsarbetet, benämnt »Göteborgskretsens Missionsinsamling». För år 1946 sattes som mål att insamla 8,000 kr. Därav hade vid årets slut inkommit 5,230 kr., vartill kommer givna löften.

Söndagen den 8 december 1946 hade inbjudits till en missionsstund på Överås, då pastor Axel Lager inledde och kassören delgav utdrag ur rapporten. Dagens förhandlingar leddes av distr.-föreståndare H. Atterling.

För den fortsatta verksamheten inom missionskretsen hade uppgjorts förslag till statuter, vilka godkändes. Då det kan vara av betydelse att dessa komma till allmän kännedom och således kunna bli till vägledning på andra platser, där man vill verka för missionen efter samma linjer som inom Göteborgskretsen, delgiva vi här dessa statuter:

STATUTER
för Göteborgskretsens Missionsinsamling inom Metodistkyrkan.

Vid sammanträde har många för den yttre missionen nitälskande, beslutat att bilda en missionskrets för Göteborg med omnejd benämnd: »Göteborgskretsens Missionsinsamling», varigenom en större och vidare krets inom våra församlingar och bland våra vänner skola påverka: att genom bön och offer göra mera än hittills för missionens heliga sak.

Mål och medel.

Kretsen har satt som mål:

1) Att årligen söka samla in minst kronor 8,000.

2) Kretsens medlemmar skall i bön och förbön bära missionens arbetare och de hednakristna och hela fältet inför msisionens herre, och bedja ut nya Gudakallade missionärer.

3) Kretsen skall medverka till att missionsföredrag och missionsstudier hålles så ofta som kan ske, taga hand om hemkomna eller utresande missionsarbetare när så behöves, sända in meddelanden i vår tidning Svenska Sändebudet e. d. samt bidraga till ett ökat missionsintresse.

4) Varje medlem skall giva efter bästa förmåga och samla in medel på de listor som finnas inom varje församling, eller erhållas vid hänvändelse hos kassören. De inkomna medlen skola fördelas av den vid höstmötet valda kommittén för kommande år, till en eller flera missionärers underhåll, helt eller delvis, allt efter prövat behov, eller av kretsen förordat åtagande, och i nära samarbete med missionsstyrelsen.

Må den dagliga bönen bliva: »Herre, uppehåll mig med villighetens Ande, till att tjäna Dig.» Då följer du uppmaningen: Bed för missionärerna! Skriv till Missionärerna! Offra för missionen!

Administration.

Kretsens angelägenheter och medel handhaves av en vid höstmötet vald kommitté av fem personer för kommande år, samt årsmöte under våren, då kassarapport och revisionsberättelse uppläses, och ansvarsfrihet skall beviljas för gångna års verksamhet. Dessutom är distriktsföreståndaren medlem, ex. officio. Kommittén organiserar sig själv. Kassarapport och meddelande från verksamheten insändes i god tid före årskonferensen till Missionsstyrelsen.

Tillväxt.

Göteborgskretsen vill omfatta även närliggande trakter och städer omkring Göteborg, samt bliva ett föredöme om möjligt i nit och arbete för hela vår kyrkas missionsverksamhet i Sverige, samt arbeta för att vår kyrka i en framtid kan underhålla egna svenska missionärer på egna missionsstationer på de fält som redan äro bearbetade, eller öppna nya områden. Må vårt mål ständigt vara: framåt, svenska missionärer på svenska missionsfält!

Missionens tillväxt därute, står i växelverkan och är ett livsvillkor för oss kristna, för hemförsamlingens framgång och andliga tillväxt.

Verksamhetens bedrivande.

Föreståndaren för distriktet medverkar vid sina besök och konferenser i församlingarna till att det inom varje församling om möjligt, väljes minst 2 personer som nitälska för den Yttre missionens framgång och som vill arbeta för ökat offersinne, och i samförstånd med förut valda missionskommitté och pastor göra sitt bästa för denna extra insamling. Inkomna medel sändes till den valde kassören i Göteborg, som utfärdar kvitto därpå.

Göteborg i januari 1947.

Axel Lager. *Gunh. Stenberg.*

Alexius Wahlström.

(Infört på begäran.)

* *

TVÅ MISSIONSARBETARE HAR GÅTT IN I SIN HERRES GLÄDJE.

Fröken Rosa Johansson, Östersund.
Fröken Matilda Bonander, Borlänge.

Det är ju högst sällan att jag själv haft förmånen att känna min fars många missionsarbetare. Men dessa två som nu ingått i Guds folks sabbatsvila har jag dock kommit i kontakt med. Som ung studerande vid Teologiska skolan och som evangelist i Norrland, kom jag också till Östersund och fick då bo i syster Rosa Johanssons hem. Förutom en varm understödjare till Afrikamissionen var hon också platsombud för denna lilla missionstidning.

Syster Bonander lärde jag känna under min predikanttid i Torsång och Stora Tuna. Hennes varma offersinne fann uttryck på många olika sätt, och fann också tillfällen för den mission som denna tidning representerar.

I tacksamhet skall vi minnas dem och vi fråga: vem vill gå in i deras arbete? Frid över deras minne!

H. I.

Se, Guds lamm, som borttager världens synd.

* *

RESA I AFRIKAMISSIONENS INTRESSE

Genom mitt församlingsråds i Huskvarna välvilliga tillmötesgående beredes det mig itillfälle att få göra en resa i afrikamissionens intresse. Det gläder mig att få komma till platser, där min far verkat, och där det finns så många av hans medarbetare. Jag önskar särskilt få komma i förbindelse med dem.

Platser, som denna gång kommer att besökas, äro:

April: 16 Hästholmen, 17-18 Motala, 19. 20 fm. Tranås, 20 kv. Boxholm, 21- 22 Linköping, 23 Norrköping, Salem, 24 Nyköping, 26, 27 fm. Loftahammar, 27 kv. Valdemarsvik, 28 Ankarsrum, 29 Hultsfred.

Helge Israelsson.

* *

INPACKNINGEN AV "FLÄKTARNA".

Det har kommit till mig några befogade anmärkningar om att tidningen är för dåligt emballerad. Detta gäller naturligtvis där det är flera exemplar.

Jag beklagar detta livligt. Den nya förpackningen menade vi skulle underlätta distributörens, pastor Gunnar Eriksson i Råå, arbete. Den förra inrullningen tog åtskilligt mer tid, men då min Far helt ägnade sig åt detta arbete, var det lättare för honom.

Men vi inser att kuverten är av för dåligt papper, varför vi skall utprova det bästa tänkbara sättet för tidningarnas utsändande och erhållande i bästa skick. Visar det sig nödvändigt återgå vi till det förra systemet, åtminstone där det gäller försändelser över 10 ex.

Helge Israelsson.

"ANDLIGA FLÄKTAR". Utgivare och redaktör: Helge Israelsson, Erik Dahlbergsgatan 8 A, Huskvarna. Tel. 231. Adress för inbetalning av tidningsavgifter eller missionsmedel: postgiro 32 58 83. — Tidningens utgivningsort Råå, (Hälsingborg). Pris pr helår Kr. 1:20, lösnummer 10 öre. Utkommer med ett nummer den 15 i varje mån. Tidningen erhålles hos utgivaren eller hos platsombudet.

Björks Boktryckeri — Råå

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

15 April 1947. | Rom. 6: 5-6 | Årg. 14 Nr 4.

Har det andra fria kristna riksmötet fått samla Guds förskingrade hjord?

Kristenheten har bundit sig själv under åratal. Den sanningen måste vi slå fast. Har vi fått upp ögonen för den, skall den också göra oss obundna, fria. Vi har såsom bärare av det kristna korsmärket kunnat »slå ett slag» för söndagsskolan och Europas barn, men i stort sett, har det inte funnits en plattform där vi alla kunde mötas för att gemensamt göra något mot den moraliska och andliga nöd som härskar i vårt eget samhälle. Och likväl anse vi alla, att den moraliska och andliga nöden bland vårt folk, är upptakten till den lekamliga.

Av tidningsmeddelanden från det Fria kristna riksmötet i Stockholm i mars synes det som om de troende voro villiga att öppna dörrar så att Ärones Konung må kunna draga in. Bland kristenfolket i gemen bor den längtan om en nådens tid från Herren som river murar och bygger broar. En bön om en genomgripande väckelse, som plöjer så djupt, att självlivets påvar bli avsatta och allt Guds folk sopas samman till gemensam aktion mot löslighet och gudlöshet. Det är dyrbart att få läsa om ett möte eller sammanträde, där gudsmän äro besjälade med Kärlekens Helige Ande och som har fått en annan uppgift än att sysselsätta sig med den gamla, nu omoderna partipolitiken. »Den politiska samlingsregeringen» under nödtiden må gärna stå som ett föredöme för gemensam aktivitet, utan tanke på partibeteckning eller visitkort, men som har »landets» nöd och välfärd för ögonen.

Gud välsigne våra samfunds och rörelsers ledare att fortsätta på den inslagna vägen.

Biskop Th. Arvidson hälsade i egenskap av ordf. i anordningskommittén mötet, och yttrade:

— I profeten Jesaja boks 51 och 52 kapitel möta vi en märklig bön och ett märkligt svar. Dessa ord må få möta oss vid början av Fria Kristna Riksmötet.

Herrens folk beder: »Vakna upp, vakna upp, kläd dig i makt du Herrens arm; vakna upp som i forna dagar, i förgång-

Biskop Th. Arvidson.

na tider.» Det är ropet från ett folk som står villrådigt inför framtiden. Det lever i minnena. Det beder att de gamla tiderna skola komma åter. »O, att du läte himmelen rämna och fore hitned!»

Men Guds svar till sitt folk kommer med samma ord: »Vakna upp, vakna upp, kläd dig i den makt, o Sion — — — Skaka stoftet av dig, stå upp och intag din plats, Jerusalem; lös banden från din hals, du fångna dotter Sion.» Det är inte Gud som behöver vakna. Israel är själv lik en tiggare som gömt rikedomar i sin bädd och sover över sina skatter.

Gud väntar att hans folk skall överlåta sig åt honom med ande, själ och kropp. Han vill taga allt i sin tjänst som han redan förlänat. Diktareordet är sant: »Hjälp är gagnlös för en man, som icke vill vad ej han kan.»

Guds verk bland oss är grundat på samverkan mellan Gud och oss. Det är Anden som verkar. »Vinden blåser vart den vill.» Men vi måste hissa segel och låta hans kraft verka. »Arbeten med fruktan och bävan på eder frälsning; ty Gud är den som verkar både vilja och gärning för att hans goda behag skall ske!»

Guds församling på jorden har fått väldiga krafter till låns. Det sker något även i den himmelska världen när Gud tar sitt folk i sin hand. Gemenskapen på jorden sträcker sig över tidens gränser. »Jag skall giva dig himmelrikets nycklar. Allt vad du binder på jorden, det skall vara bundet i himmelen, och allt vad du löser på jorden, det skall vara löst i himmelen.»

Bryt då icke på jorden en andegemenskap som skall bevaras i den himmelska världen. Gemenskapen får inte brytas av annat än det som utestänger från nådens och härlighetens rike.

Guds levande församling har fått detta oerhörda uppdrag att öppna Guds rikes portar. Detta är icke en ämbetets auktoritet utan en Kristi Andes egen makt. »Om I förlåten någon hans synder, så äro de honom förlåtna.»

Vakna upp och kläd dig i din kraft, Sion! Gud avvisar inte bönen — men han visar vägen till segrande bön. »Mycket förmår en rättfärdig mans bön om den bedes med kraft» — det vill säga: med Guds kraft, enligt Guds Andes ledning och ingivelse. Vi behöva denna ständiga gudsgemenskap förnyad och fördjupad.

Vi samlas i en allvarsdiger tid. Den andliga nedisningen, förnekelsen, rättsnormernas ödeläggelse och därmed den praktiska materialismen talar ett skakande väckelsespråk. Det manar till bön att Guds makt skall uppenbaras. Men det uppfordrar också till att »skaka stoftet av oss och intaga vår plats» — för att nu tala med profeten. Gudlösheten och upplösningen får icke göra oss modlösa. Den materialistiska kulturen måste avlösas av en kultur som har sin förankring i de andliga verkligheterna. En sådan förnyelse skönjes redan på avstånd. Herren Jesus säger: »Detta är allenast begynnelsen till födslovåndorna» — inte till den slutliga dödskampen.

Så hälsar jag eder, medlemmar av Kristi kyrka och församlings olika grenar i Sveriges land, välkomna till att fördjupa med varandra den Andens enhet, som bör få uttryck här på jorden, om den skall vara verklig och hel i himmelen. Jag hälsar eder med önskan och bönen, att detta riksmöte i sin mån måtte bidraga till att vi på ordets grund under Guds heliga Andes ledning måtte mer och mer komma in i en sådan livsgemenskap med Jesus Kristus vår Frälsare, att vi kunna bli brukbara redskap för att upplåta portarna för stora delar av Sveriges folk att träda in i de andliga verkligheternas värld.

»Guds levande ord.»

— Bibeln är alltjämt en i alla hänseenden märklig bok. Den har haft en underbar historia, både litterärt och kulturellt. Men dess historia i själarnas värld har inte varit mindre märklig. Människor har sökt dess ord både i li-

vets lyckostunder och i dödens bittra allvar. Frågar vi oss själva, vad som är orsaken till Bibelns underbara historia, är svaret klart för oss som kristna: Bibeln är Guds levande ord. Så inledde dr *Odd Hagen* sitt föredrag, det första under Riksmötet. Han fortsatte:

— Men här står vi inför ett viktigt spörsmål: *Hur blir Bibeln ett levande Guds ord för mig?*

Att ställa detta spörsmål innebär icke att man vill göra Bibeln som Guds ord beroende av något subjektivt. Den *är* Guds ord, oberoende av vad jag och andra menar. Men hur får Bibeln aktualitet som Guds ord i mitt eget liv? Detta sker den dag, då jag börjar att läsa Bibeln i frälsningsavsikt utifrån tanken: Vad skall jag göra för att bli frälst? Då har du fått en »ny Bibel».

Nya vägar.

De båda föredragen om Nya vägar till kristen erövring fick en i hög grad internationell prägel. Rev. Ballard berättade om engelska förhållanden, och pastor Allan Törnberg, som nyligen kommit hem från sin Amerika-resa, gav några glimtar från U. S. A., där man också håller på att söka nya vägar för den kristna verksamheten. Förste talare var *Rev. Ballard:*

— Jag gick en kall vinterkväll i Cambridge. Vi kom att gå in i en gammal universitetskyrka och fann den full av ivriga och allvarliga människor. I talarstolen stod en av våra främsta teologer och lade enkelt och sakligt ut de kristna sanningarna. Om han hade vädjat till sina åhörares känslor, hade de sprungit sin väg, men de älskade sanningen, och då de hörde Kristus framställas som Sanningen ville de lyssna.

— Även om jag inte kan berätta om att skaror strömmar till kyrkorna utan tvärtom medlemsantalet i församlingarna är statt i sjunkande, händer dock något. Unga män offrar en lysande karriär för att gå in i förkunnargärningen. En av dem svarade, då hans pastor frågade honom, om han förstod, hur mycket svårigheter han skulle få i uppgiften: »Om ni tror, att jag söker ett bekvämt liv, tar ni miste!»

— Commandorörelsen uppstod i metodistiska kretsar, men man kände snart, att alla kristna borde samla sig kring denna uppgift. Tanken i den är, att vi måste gå till människorna, där de är, eftersom de inte vill komma till oss. Kampanjer har pågått i landet, och den 14 april börjar vi ett stort angrepp mot London, inte ens Överhuset skall kunna komma undan.

— I varje tid och i varje land måste den kristna erövringen börja med en ny överlåtelse. Alla måste vi frigöras från självhänsyn. Vår uppgift är att förkunna Guds kärlek i Jesus Kristus och inte att annonsera oss själva. I den andan skall vi draga ut segrande för att segra.

Inte metoder utan människor!

— När vi talar om nya vägar för kristen erövring, menar vi väl närmast arbetet här hemma. Men vi måste akta oss för att få våra perspektiv förträngda; vi behöver gripas mera av *hela mänsklighetens nöd,* vi måste se världen som vårt arbetsfält, betonade pastor *Allan Törnberg* inledningsvis i sitt föredrag och fortsatte: Medan vi i Sverige har en evangelieförkunnare på 680 invånare, finns det i Indien en missionär på 80,000 människor, och i Centralasien bor det 60 miljoner, som ännu ej hört evangelium. Kina och Indien står vid vägskälet. De har att välja mellan kommunistisk gudlöshet och levande kristendom. De dagar kan snart vara här, då vi inte kan ha europeiska missionärer i Kina, Indien och Afrika. Då kommer vi att tvingas överlämna arbetet i de infföddas händer. Vi måste gripas av den pionjäranda jag fann i ett amerikanskt missionssällskap, som endast arbetar bland nya stammar, bland folk, som ej tidigare nåtts av budskapet om Kristus!

— Men naturligtvis måste även hemmissionen intensifieras. Det har man

Forts. sid. 30.

Syster Ruth till Afrika i okt.

I brev meddelar syster Ruth Hansson att hon beräknar lämna Sverige i slutet av oktober med båt direkt till Beira i Afrika. Hon kommer att stanna i Jönköping (för kurs på lasarettet) till i början av maj, varefter hon reser hem till sitt hem för vilotid innan avfärden till Afrika. Läkaren har förordat en vilotid av fem månader. Och alla äro ju överens om att tiden i Sverige inte varit en vilotid och syster Ruth har varit lik Paulus i det hon varit »ständigt på resor».

* *

Varor för Afrika.

De av missionens vänner, som vill vara med om att iordningställa missionslådor äro välkomna till en sådan gärning. Välkomna ting äro: använda eller nya inner- och ytterkläder (ej tjocka vinterkläder), tygstuvar, leksaker, dockor, tvålar, brevpapper, blyertsar, pennor och pennskaft, radérgummi, använda lakan och örngott, gammalt linne för bindor etc. Allt skall naturligtvis vara rent, helst nytvättat.

En förteckning över paketets innehåll bör läggas överst för underlättandet av förtullningen. Paket kunna sändas till undertecknad, adress: Erik Dahlbergsgatan 8, *Huskvarna.* Ju förr, ju hellre!

Helge Israelsson.

* *

Vardagsgärning och helgdagsljus.

Nej, lätt är inte uppgiften som människofiskare. Minst av allt är det någon söndagspromenad genom sommarfagra nejder. Det andliga klimatet har hårdnat alltmer under de senare åren, människorna äro materialistiskt inställda och tegarna verka ibland att vara nästan sterila. Predikarens kallelse bjuder sannerligen på många vanskligheter av olika slag, men de blir dock ganska betydelselösa, när predikaren tänker på nåden som ligger däri, att han får vara bärare av »försoningens ämbete» och i Kristi ställe får bjuda sina medmänniskor »försoningens ord». Då jublar det i hans inre: »Åt mig den ringaste bland alla de heliga blev den nåden given. . .»

Pastorns vardagsgärning — det är organisationsarbete, sammanträden, husbesök, predikoberedelse och mycket annat. Det ena väves in i det andra till en helhet, över vilken något av helgdagsljus silar ned. Men predikarens stora tillfällen är givetvis stunderna inför församlingen, då han söker tolka Guds rådslut för sina åhörare. Ofta bär han väl i de stunderna en känsla av att han misslyckats i sitt uppsåt och aldrig lyckas han väl såsom han önskade att måla »Kristus och Honom såsom korsfäst». Men mitt i all sin egen svaghet får han stödja sig på Honom, som lovade att vara med de sina alla dagar intill tidens ände. Det är hans närhet som är hemligheten till, att det aldrig står stilla i ett andligt arbete. Något spirar och växer — man vet själv inte huru — men en dag ser man, kanske till sin stora förundran, att något skett i en människas liv. Och så besannas på nytt det apostoliska ordet, att »arbetet i Herren icke är fåfängt».

(Veckoposten)

* *

Söndagen.

Det var en gång sju bröder, som bodde tillsammans. Sex av dem gingo ut på arbete, men den sjunde skötte hushållet. Och när de sex bröderna kommo hem, trötta av arbetet, funno de huset i ordning, maten färdig och lampan tänd. Däröver gladde de sig och berömde den sjunde brodern mycket. Men det var en av dem, som tyckte sig vara klokare än de andra. Han kallade den sjunde brodern en latmask och dagtjuv, som borde gå med i arbetet och förtjäna sitt bröd.

Det stygga ordet fann tyvärr ingång

hos de andra bröderna. De tvingade sin broder att taga yxan på axeln och gå med dem tidigt på morgonen ut till arbetet. På aftonen anträdde de vägen hemåt. Men intet vänligt ljussken vinkade emot dem i fjärran, ingen omtänksam hand hade ställt i ordning för dem och dukat bordet, ingen broder tog emot dem med en vänlig handtryckning och ett hjärtligt ord. Nu märkte de, hur dåraktigt de hade handlat, och då de visste, att det var deras egen skuld, kände de sig dubbelt nedslagna och missmodiga. Och därför fick den sjunde brodern för framtiden alltid stanna hemma, och hemmets förlorade lycka återvände.

Så är också söndagen bland sina bröder den dag, som skall ge de sex veckodagarna ljus, hälsa och välsignelse. När det kommer människor, som mena sig vara kloka, och kalla denna broder lätting och dagtjuv och tvinga honom till arbete och vilja taga ifrån honom hans heliga rätt, tro icke på dem, bry dig icke om dem. Därigenom skadar man sig själv mest, berövar sig välsignelse, förlorar ljuset och ordningen i sitt hem, dess glädje och frid.

F. F.

* *

Gode Gud, hjälp den sjuke.

* Pastor Carl-Einar Hedeback berättar efter en annan sagesman följande:

— Vi låg på manöver i vinterkylan. Det var hårt och besvärligt. En liten grupp troende soldater brukade dock varje kväll samlas till små kvällsandakter, där vi kunde finna en liten fristad. En kväll hade vi krupit in på en loge, där vi hade läst Bibeln tillsammans, sedan böjde vi våra knän därinne på loggolvet till en bönestund. Den kvällen bad vi särskilt för en kamrat, som samma dag hade forslats iväg till ett sjukhus. Man befarade lunginflammation.

Medan vi lågo försänkta i bön öppnades logdörren sakta. Vem var det som kom? Det var ingen mindre än prins Gustaf Adolf. Min sagesman, som var högsta befälet i gruppen, reser sig och anmäler för prisen vad som försiggår. När han hör att soldaterna har en bönestund för en sjukkamrat, stegar han med taktfasta steg in på logen, går fram i böneringen och böjer sina knän. Han ber en kort bön: »Gode Gud, hjälp den sjuke soldaten! Hör vår bön. Amen.»

Efter bönen reser sig prinsen. Han tar farväl och går.

Det var en oförgätlig stund, tillade berättaren. Vi som var med skall aldrig glömma den ödmjukhet och det strålande föredöme av moraliskt mod som präglade prinsens handling.

* Baptistsamfundet.

* *

En missionsarbetare.

Fru Lydia Ekstam

En av denna tidnings trogna medarbetare Fru Lydia Ekstam, Norrköping fyller den 9 maj 50 år. Frälst vid femton års ålder kom hon snart i förbindelse med Salems Metodistförsamling i Norrköping, vilken församling syster Ekstam tillhört i 25 år.

Under en tid då familjen bodde i Nyköping tillhörde vår syster församlingen där.

Sedan 1937 - alltså i tio år - har syster Ekstam varit ombud för »Andliga Fläktar» och jag ville säga henne ett tack för denna nitälskan och kärlek som hon visat i denna gärning. Det är dyrbart att få vara med i missionsgärningen, vilken utformning den än har.

Till högtidsdagen vilie vi önska Guds rikaste välsignelse och för framtiden ljus och glädje i Kristi tjälst.

H. I.

Riksmötet.

Forts. fr. sid. 27.

också förstått i Amerika. Youth for Christ är en rörelse, som söker nå dem, som man annars inte kan komma i kontakt med. Meningarna om den är mycket delade. En del var hänförda, när jag talade med dem. De såg i Youth for Christ begynnelsen till den stora väckelse, som skulle gå ut över all världen. Andra var mycket skeptiska och tyckte, att man blandade för mycket världsligt skämt med kristet allvar. Det är den negativa sidan hos rörelsen, att man låter mycket förekomma, som måste betecknas som själiskt i motsats till andligt. Men jag ser inte bara fel. Rörelsens ledare, såsom Torrey Johnson och Billy Graham, är män, i vilkas hjärtan Guds eld brinner.

— Nya vägar och nya metoder, vi får inte tro för mycket på sådana! Visst ska vi gå nya vägar, men det viktigaste är inte att vi tar upp alla nya idéer tidningarna skriver om. Det mest betydelsefulla är att vi tror på Guds ledning och i bön söker Honom. Det är också mycket viktigt, att våra ungdomar inte tar för lätt på valet av levnadsbana. Det finns verksamhetsfält, — t. ex. lärarens, läkarens och sjuksköterskans, — som väntar på dem. Vi behöver män i nyckelställning, ledda av Gud. Räddningen är inte nya metoder utan förnyade predikanter och förnyade medlemmar!

Världsnöden fordrar:

Frank Mangs appell vid Eriksdalshallsmötet:

— Europa står nu vid skiljevägen. Inom kort kommer den största väckelsen i världsdelens historia att svepa fram bland folken. Den kan bli kristen eller gudlös. Och då jag från flygplanet från Genéve såg, hur små Bälten och Öresund är, tänkte jag på, vad litet gränser betyder. Vi i vårt nu lugna land kan aldrig räkna med att komma undan denna rörelse. Antingen skall en kristen våg rulla ned över kontinenten från Norden, eller också skall vi sopas med i den stora gudlösa väckelsen. Det är ett fruktansvärt antingen — eller! Men det ohyggligaste är, att avgörandet ligger i din egen hand, vid din egen fot. Så knäpp då dina händer, böj dina knän och överlåt dig på nytt åt Gud som hans redskap för väckelsen från Korset.

En djup förkrosselsens anda vilade över den stora samlingen och under den tysta bön, som följde på pastor Mangs' tal, gavs säkert många heliga löften.

Må besluten, förhoppningarna och bönerna få ett sådant svar för vårt folk, att själar vinnas för Guds rike och vi alla kunna älska varandra.

*

Syster Ruths besök i Finland.

Ur brev.

Det har varit intressant och givande att få lära känna vårt broderland, Finland. Man måste beundra mycket som finns här. Folkets okuvade mod och deras levnadslust. Det gör ont i hjärtat när man reser igenom detta sällsynt vackra land (även i vintertid, rimfrosten, den mest fulländade skönhet), och få se det förhärjande i krigets spår. Krig är ovärdigt en människa. Många hem har drabbats av sorg och saknad. Man kan inte riktigt glädjas över freden som slutits. Det har varit en tårarnas fred. Men trots alla lidanden, umbäranden och svårigheter reser folket och förhållandena

sig på nytt, och tro på och sträva för en bättre framtid. Skall det lyckas? —

På många platser får man den bestämda känslan av att vore det inte gåvopaketen från Amerika, Norge och Sverige, skulle det varit knappt med maten, i all synnerhet nu under vintern. Det är helt enkelt rörande att se den glädje, lyftning och förväntan som följer med dessa paketers inträden i hemmen. Många tacksamma böner har jag hört och dessa skall sedan i sin tur bli givarna till välsignelse. Nästan aldrig har jag hört någon klaga, tacksamheten är stor för att det inte är värre, trots det att det saknas mycket. Även om de inte behöva hungra eller dö av hunger, så blir kosten enformig. Fett saknas och smörransonerna äro små. Just nu har fläsket blivit fritt i den mån det finns att köpa. Jag såg kö efter kö den dag de fingo köpa fläsk utan kort. Men när de efter att ha stått i flera timmar fick vända hem utan den efterlängtade varan var besvikelsen tydlig. —

Rumsvärmen skall jag inte gå in på. Jag är rädd för att då måste jag säga — KALLT! Ibland har vännerna i stor omtänksamhet eldat alldeles särskilt åt mig. Temperaturen har visat 17 grader. »Så varmt ha vi inte haft det på år», säger de. Men genom att det drog än från fönster, än från golv och väggar, så satt jag fullt påklädd och — frös. Det blev därför intet tacksamt göra att elda åt mig.

När de ha öppnat sina sparade burkar, det undangömda kaffet o. s. v. då har jag förnummit att det blivit fest i det hemmet — givandets fest. Ja, ibland har det varit »nardusflaskans» tömmande. Jag har därför gått bedjande fram, att intet må saknas dem, därför att de delade med sig åt mig, utan att de skola få göra samma erfarenhet som änkan i Sarepta.

Missionsintresset är stort. Genom att den finska missionen detta år förhyrt segelfartyget »Viking» och gått iväg med missionärer till Afrika, och nu planerar att använda sig av »Ansgar» nästa gång, har landet blivit mer missionsintresserat och missionsbetonat än någonsin. Är det inte märkligt, att detta lilla land, som vi ändå måste kalla det, som lidit, blött och försakat, nu så generöst delar ut dessa gåvor till de svartas land. Här finns många ungdomar som bära på missionskallelsen. Jag är övertygad att under en följd av år Finland får vara med om att sända ut *många* till jordens alla hörn. På grund av detta missionsintresse har det varit inspirerande att tala om missionen. Som regel har det varit mycket folk och stora gåvor har kommit in.

Min innerliga längtan har varit att få fram förebedjare för arbetet, inte bara i Afrika, utan också för de andra världsdelarna där Guds ord är den enda räddningen. Det skulle ha glatt farbror Israelsson att veta till vilken stor välsignelse hans bok »För Jesus och Afrika» varit här. Helt plötsligt under det jag talade i ett möte har det gått upp för mina lyssnare att det just var jag som omnämndes i den boken. Den syster som tolkade mig i Åbo finska kyrka bad mig att jag skulle vänta något, så att hon fick göra ett inlägg. I ett föredrag som hon själv hållit hade hon hämtat sina uppgifter just från den boken, och nu ville hon säga att »boken hade kommit till dem». Det har glatt mig att få höra från flera: »den boken gav mig andlig välsignelse». Jag tänkte då på farbror Israelsson, för jag vet att det var hans önskan att ge en andlig välsignelse både vännerna här hemma och vännerna i Afrika genom att sända dem ännu en missionär. Jag har också fått en stark förnimmelse av att det som såddes i svaghet och ofullkomlighet skall en dag uppstå i kraft. Kanske farbror Israelsson redan nu ser fortsättningen på det arbete han fick utföra här nere, ser det ur den himmelska synvinkeln.

Alldeles enastående är den finska sången. O, vad de sjunger! Att få höra de gamla psalmerna sjungas i mollton var en upplevelse som man inte så lätt glöm-

mer. Jag såg i anden den dagen då alla folk, från alla tungomål, alla hudfärger, alla stammar tåga fram in för Lammet och bringa det sin hyllning. Den dagen vill jag vara med! O, må jag hålla ut i tro, kärlek och självuppoffring! Där ligger nyckeln till hemligheten — hur mycket jag är villig att offra mig. Delvis — halvt — eller helt? —

Jag går nu omkring på de olika sjukhusen och studerar folkhälsan. Det är intressant och mycket lärorikt. Mycken vänlig omsorg och ett hjärtligt varmt mottagande har jag fått också i denna gren. Och jag tackar Gud för att Han leder steg för steg. Jag tror att besöket i Finland också varit med i Guds vilja. I början av april är jag åter i Sverige.

Med fridens hälsningar.

Ruth.

* *

Minnen och upplevelser.

forts.

Efter en tid i Norge kommo vi åter till Gustafsfors. Där meddelade man oss att vi till mötet hade att vänta 5 präster från 5 socknar, som skulle höra på oss samt förbjuda sammankomsterna. När mötet skulle börja samlades en frälst skara som till flera olika instrument sjöngo frälsningssångerna. I mittgången stod en man »högre än allt folket». Hans hustru hade blivit en Jesu lärjunge och nu var hans vrede stor. Men under mötets gång såg man hur han höll på att falla samman och då han tillfrågades om det inte var bäst att han lämnade sig åt Gud, kastade han sig ned på sina knän och ropade: »Gud, misskunda dig över mig, syndare!» Vi blevo inte hindrade av prästerna att fortsätta, utan en av dem sade: »Själv kan jag göra så lite i min församling, så jag vill inte hindra dem.»

Efter konferensen i Torp 1891 reste jag hem till mor och far. Två predikanter hade lovat att komma hem för att hålla möten, men blevo förhindrade. Detta tog dem inte hårt utan de sade: »hon kan ta mötet själv.» Det var ingen lätt sak, ty på de brev jag fick emellanåt stod där »Evangelist H. Dufva» och det väckte stor vrede. Men den lilla stugan fylldes till trängsel och då jag böjde mina knän var det åtskilliga som läste syndabekännelsen och psalmversar och »Fader vår».

Det har ljusnat i mörka Kronobergs län. Ära vare Gud!

Så har färden ibland varit lång. Erfarenheterna har skiftat, men i allt har Herren visat sig vara densamme. Nu väntar jag på kallelsen till högre ort och jag är tacksam för att jag fått vara med i den store Mästarens tjänst.

Hilda Dufva.

Missionär Nils Mjönes skildring

om bröllop och begravning i Kina, som skulle ingått i detta nummer som en fortsättning på fru Mjönes skildring i förra numret, får på grund av utrymmesskäl stå över till nästa gång.

VILL DU BLI EN MISSIONÄR?

Du har kanske inte kallelsen att gå till Afrika, Kina eller Indien, men Du kan vara med i missionsgärningen genom att sprida denna lilla missionstidning. Ekonomiskt vill den stödja Afrikamissionen inom Metodistkyrkan, men den vill vara så fri och obunden att den kan gå över alla samfundsgränser.

Någon ekonomisk vinst kan missionsarbetet för tidningen ge Dig, den enda sådan vinst Du kan räkna med är att om Du sprider 10 ex. av tidningen, så får Du ett för egen del. Men det kan kanske bli för Dig som det har blivit för så många: välsignelserna från Välsignelsens Gud har inte uteblivit. Tillskriv utgivaren och meddela att Du vill vara med i denna tidningsmission. Du är välkommen!

Utgivare: **Helge Israelsson,** Erik Dahlbergsgatan 8 A, HUSKVARNA. Telefon 231. Postgiro 325883. »**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, lösnummer 10 öre. Erhålles hos utgivaren eller hos platsombudet.

BJÖRKS BOKTRYCKERI - RÅÅ

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

15 Maj 1947. Rom. 6: 5-6 Årg. 14 Nr 5.

Levande vatten.

av C. F. Israelsson

Joh. Ev. 7: 37-39.

Strömmar av levande vatten, var en av de många stora välsignelserikedomar som skulle tillföras dem som trodde på Jesus. Mänskligheten hade genom fallet och syndens inflytande blivit lik en torr öken, och hjärtats mark som en förbränd hed, ja, lik den mark varöver vulkanutbrott och jordbävningen gått ödeläggande fram. Men en sådan mark kan bliva mottaglig för välsignelsens regn från himlen, men först efter ett djupgående rödjnings- och förbedningsarbete. Det är mycken mark varpå regn faller, som aldrig kan taga mot dess befruktande välsignelse, vilken den därtill förberedda marken kan, och så bli till välsignelse för mänskligheten.

På liknande sätt finnes det många varpå solen lyser men likväl äro förmörkade i sina hjärtan. De äro som en mörk kulen dag, de äro ej nöjda när det går dem väl, ty det kunde gått bättre. De knotar när det går dem emot därför att de anse sig ej förtjänat det. Människohjärtat och sinnet måste förberedas, bearbetas, om Andens livsströmmar skall bliva dem till verklig andlig vederkvickelse. »Då kan ökenlivets klagan förvandlas till ett liv i de andliga välsignelsernas överflöd.

Varmed förberedes och bearbetas då våra hjärtan. Det kan uttryckas i ett enda ord »Golgata.» Lärjungarna kommo under Jesns sällskap fram till denna bearbetning. De hade varit med om många »äro- och högtidsstunder» med Jesus sällskap och varit med om att utföra mäktiting, men detta hade ej bringat fram Andens livsströmmar. Det skulle lidande och prövostunder till för att förberedelsearbetet skulle gå så djupt att människoåkern kunde taga emot Andens välsignelseflöden. Inte förr än vid Golgata kommo de till klarhet om sin egen hjälplöshet, och efter uppståndelsen om den väldiga kraft som verkade i Kristus. De upplevde dessa erfarenheter under stor räddhåga men förstod likväl att de blivit helt förvandlade till sitt inre. Ett genombrott hade skett och det visade sig snart huru nödvändigt det varit för dem att uppleva ett »Golgata» med Jesus, om de skulle kunna bliva mottagliga för den Helige Andes underbara rikedomar. Men denna märkliga dag kom med denna väldiga andliga kraftutveckling, som betecknar den första pingstdagens uppenbarelse av den Helige Andes verksamhet. Således blir det ingen verklig pingst utan först ett verkligt Golgata. Den

Helige Ande måste stå i förbindelse med Kristi försoningsverks sanna tillämpning i våra liv, såsom Han stod i förbindelse med försoningsverket i Jesu liv. När det blir så kan den Helige Ande leda de andliga livsströmmarna till själens inre, livsströmmar som flyta ut från Kristi försonarehjärta. Det är ett liv i överflödande liv, överflödande kärlek, överflödande frid och glädje ett överflödande hopp.

Men dessa livsströmmar kan icke hållas kvar inom oss själva. Den fyller först våra egna behov så att det förnimmes i det inre en salig närhet av Jesus, inför vilken t. o. m. kroppen understundom genomilas av en lätt darrning, och lovprisningen söker sig spontant fram. Nej, An-Andens livssrömmar flyter också ifrån dess liv som mottagit dopet i Helig Ande, ut till vederkvickelse för andra törstiga hjärtan. Ej blott med ord utan fastmer i överflödande kärlek' frid och fröjd i den Helige Ande. Vad skulle ej komma att ske uti våra hjärtan, hem, församlingar, samhälle» och bland vårt folk, om allt Guds folk gick in för en verklig Golgata-förberedelse för denna andeutgjutelse, denna härliga första pingstdagsupplevelse?

Stå ej längre reserverad mot en sådan. Tag den som en av Guds stora gåvor i Jesu Kristus Gör inte sidoförklaringar, och ändringar uti Guds handlingssätt. Tag emot den Helige Ande på samma sätt som då den gavs. Säg Gud ett ärligt: »Här är jag! Det enda du sedan har att göra är att tro.» Ty detta sade han om Anden vilken de som trodde skulle undfå.» Kristus först och Kristus sist, är den Helige Andes underbara mission uti ett människoliv.

C. F. l-n.

Etiopens kejsare önskar utvidgad kristen mission i sitt land.

Svenskarna ha gjort en god insats beträffande mission och återuppbyggnadsarbete.

Missionsföreståndare Nils Dahlberg, Evangeliska Fosterlandsstiftelsen, har hållit föredrag vid Göteborgs predikantförenings möte på Libanon över ämnet "Aktuellt utifrån." Som han för endast en tid sedan återkom från sin inspektionsresa till Stiftelsens missionsfält i Etiopien och Eritrea var det verkligen aktuella och intressanta ting han hade att berätta.

Inledningsvis berördes själva den 80,000 km. långa färden till Addis Abbeba, som företogs med flyg och endast tog 25 effektiva flygtimmar. Det är alltså annorlunda att resa nu än vad det var år 1868, då en missionär begav sig ut på en farlig och strapatsrik resa dit som tog 8 månader. Vid en mellanlandning i Kairo passade missionsföreståndare Dahlberg på att i sällskap med ett par svenskor som bor och verkar i staden besöka det förnämliga museet med de mångtusenåriga föremålen från faraonernas gravar.

— Då jag steg ur planet på flygplatsen i Addis Abbeba mottogs jag av kejsarens representant, en man som var i min och missionens tjänst, när jag för 23 år sedan var i landet. Han är en personlig kristen och bekläder ett högt ämbete hos kejsaren. Detta är inget ovanligt, ty många av de högsta ämbetsmännen, såsom hälso-

vård-, ecklesiastik- och finansministrarna m. fl. är kristna män, så ock ett flertal av guvernörerna ute i landet.

— I samband med det italienska övergreppet 1935 drabbades ju också missionen av ett fruktansvärt svårt slag i det att de 350 kristna missionärer som fanns i landet utvisades. Men då kejsaren år 1945 efter flera års landsflykt återvände öppnades dörrarna för den evangeliska missionen, och samtidigt begynte ett målmedvetet uppbyggnadsarbete i olika avseenden inom landet.

— Det råder inte minsta tvivel huruvida kejsaren är en personlig kristen, framhöll tal. Själv har jag haft flera långa ingående samtal i andliga ämnen med honom. Det dyrbaraste ord han vet i den heliga Skrift är Jesu ord: »Kommen till mig I alle som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro.» Hans ställning som evangelisk kristen och kejsare är dock mycket svår, inte minst därför att han också är överhuvud för den koptiska kyrkan, som ända ifrån 3- och 400-talet funnits i landet. På grund av sin isolering från andra kyrkosamfund i över tretton hundra år har den fullständigt stelnat i formväsen och saknar trots alla sina biskopar och präster andligt liv. Tidigare har den varit mycket fanatisk och intolerant mot missionen, och flera de evangeliskt kristna har torterats, kastats i fängelse och lidit martyrdöden.

Tack vare kejsarens inflytande har dock fanatismen nu brutits, och som ex. på detta berättade missionsföreståndaren att han på sin resa rönte mycken välvilja från de koptiska prästerna. På avskedsgudstjänsten i Asmara infann sig ärkebiskopen och stadens biskop för att lyssna till predikan, och de betygade missionen sin tacksamhet för dess arbete med att skänka folket Bibeln på dess eget språk.

— De Svenska experterna, som på kejsarens begäran kommit från Sverige till Etiopien är nu omkring 300, berättade tal. vidare. I allmänhet kan sägas det hela fallit mycket bra ut, även om en del svårigheter nog anmält sig. Dessa bero dels på att somliga av dem som rest ut kanske lockats av äventyrslust, och att deras kvalité inte var så god som önskligt varit. Vidare har en del småkitslighet från en del infödda yngre tjänstemän märkts. De känner sin ställning hotad av de utländska, något som är absolut felaktigt. Pastor Stjerne, som har ett stort inflytande bland de ledande, har också påtalat detta och lyckats bringa en del misshälligheter ur vägen.

Av det som utförts av dessa experter nämndes inrättandet av en officersskola, ett stort sjukhus i Addis Abbeba, ett allmänt och ett tekniskt läroverk, flera folkskolor, av vilka en har 500 barn och enbart svenska lärare. Det är en fredlig revolution av väldiga mått som pågår i det gamla landet, där den europiska kulturen nu drager in.

— Det vore dock felaktigt påstå, att inga motigheter och svårigheter finns för missionen, sade tal. till sist. Den italienska ockupationen medförde att folket fick del av det sämsta av västerlänsk kultur och sänktes djupt i synd och laster. En massa krogar byggdes, och dryckenskapen florerar fruktansvärt. Folket är liksom på drift. Inflytelser från kommunistiskt och katolskt håll gör sig också gällande, även om dessa åtskilligt överdrivits i uppgifter som synts i svensk press.

Behovet av mission är stort, och vid ett samtal bad kejsaren missionsföreståndare Dahlberg att det från svenskt håll måtte göras mer att utvidga missionen i hans land, vilket man också håller på med och som även var ett av inspektionsresans ärenden.

Göteborgs Veckotidning.

En konungs bortgång.

Innan konung Christian X av Danmark övermäktigades av trötthet yttrade han bl. a. följande avskedsord till drottningen och kronprinsen: Min gärning på jorden är avslutad. Jag har frid med Gud och med mig själv.

Ett gripande vackert kungsord. När jordelivet var avslutat, var det inte längre fråga om krona och spira, makt och glans, då var det endast ett som var värdefullt att äga: Guds frid. Såväl den högste som den mest ringe kan få tillfredsställelse genom att ha frid med Gud.

Hela danska folket sörjer sin folkkäre konung. När budskapet om konungens död spred sig bland de stora folkskarorna på slottsplatsen vid Christianborg blottades huvudena och känslorna tolkades i mäktig psalmsång.

Genom konung Christians död blev kronprins Frederik omedelbart konung. Även den nye konungen sätter sitt hopp till Gud, konungarnas konung. När kronprinsen på måndagen utropades till konung yttrade han djupt rörd men manligt: Ett tungt budskap har i dag gått fram över land och stad. Min fader, vår gamle konung, har avsomnat och har nu fått frid. Få har som han slagit rot i danska folket, och i denna stund böjer vi oss i djup vördnad och tacksamhet för hans minne. Hårdast drabbad av sorgen är min moder, drottning Alexandrine, som i 35 år stod vid hans sida som hans drottning, och våra tankar går nu till henne på Amalienborg.

Jag skall nu taga det tunga arvet efter min fader och jag beder till Gud att ge mig styrka att föra hans gärning vidare efter de gamla traditionerna. Jag hoppas kunna göra mig värdig folkets förtroende och att det förtroende det hyste till min fader måtte överflyttas på mig. Jag önskar Guds välsignelse över alla danska hem, över alla hem där det danska språket talas och älskas. Måtte Konungarnas konung värna om vårt urgamla land. Med Gud för Danmark! Danmark leve!

En konung går bort — en ny kommer.

Studenterna på korståg.

Påskfärd i Småland.

En grupp frikyrkliga studenter och gymnasister från Lund företog under påskhelgen en resa i Småland, under vilken de besökte församlingar av fem olika samfund. Bl. a. besöktes Metodistkyrkan i Huskvarna. Mötena rönte storartad uppslutning. — De berätta själva:

Kristus har lösningen,

— under detta motto sökte vi samla våra vittnesbörd och belysa olika sidor av det kristna budskapet. Vår ungerske vän, Bela Lesko kunde vittna om hur Gud verkar i hans hemland under de svåraste yttre förhållanden och hur unga människor samlas till väckelsemöten trots att man på andra håll lockar med dans och förströelser av olika slag. Under den svåraste inflationstiden sålde många sina juveler och andra dyrbarheter för att kunna köpa en Bibel. Så talade en kamrat om hur synden i samhället reser bariärer mellan människorna och skapar svårigheter som endast en kristen människosyn med tjänandet som handlingsnorm kan ge lösning på.

Den egoistiska livsinställningen kan man även träffa på bland kristna studenter i deras förhållande till församlingen. De väljer att på avstånd kritisera i stället för att helhjärtat träda in i tjänsten i församlingen. Denna är något helt annat än en intressege-

menskap för människor som har samma åsikter, den är ett verk av Gud för människors frälsning. En av deltagarna talade om hur studenterna ofta syndat mot denna gemenskap. Därför har också en fruktbärande förbindelse mellan församlingarna och studentföreningarna ofta uteblivit till båda parters skada.

Men synden är inte bara en sak som rör samhälle och församlingsgemenskapen; först och sist är den personlig. Vårt budskap hade varit fattigt, om vi inte haft något att säga om hur Kristus kan gripa in i den enskildes liv och förlåta synden. Några kamrater sökte i varje möte att vittna om hur de upplevt Kristus och de ville ställa åhörarna inför vikten av personlig avgörelse.

Vilken betydelse har det då att en grupp studenter far ut under några dagar och håller möten? För den som varit med är det vanskligt att svara på en sådan fråga, men en sak är klar: för oss som deltagit har det varit av allra största betydelse att få komma i kontakt med församlingslivet på andra platser. Vi har svetsats samman till ett kristet arbetslag, som under bön förberett mötena, och det har ingett en förunderlig trygghet att träda fram med ett vittnesbörd och veta att kamraterna beder för detta. Kanske har vi fått förmedla ett budskap till någon. Vi hoppas att så fått ske.

S. N.

Läs i din Bibel.

När det ser mörkt ut: Jesaja 40.
När du är frestad att handla illa: Ps. 139.
När du är nedslagen: Ps. 46.
När du är uttråkad: Ps. 103; 104 eller Job. 38-40.
När affärerna går dåligt: Ps. 37.
När du känner dig ensam och rädd: Ps. 27.
När du är ängslig för dina nära och kära: Ps. 107.
När du planerar dina utgifter: Luk. 19.
För att umgås rätt med dina medmänniskor: Rom. 12.
När du är sjuk och lider: Ps. 61; Jakob 5.
När du lämnar hemmet för att gå till arbetet eller resa: Ps. 121.
När du är trött: Matt. 11: 28-30; Rom. 8: 31-39.
När allt ser ut att bli värre: 2 Tim. 3.
Om bästa penningplaceringen: Matt. 6.
Om Gud har något att göra med svenska nationen? Se 5 Mos. 8.
När dina vänner svika dig, håll fast: 1 Kor. 13.
För din inre frid: Joh. 14.
Om du har ett ansvarsfullt arbete: Josua 1.
När du fått sorg, finns det ett ord för dig i 1 Kor. 15 och Upp. 21.

Resebrev fr. syster Rosa.

Syster Rosa måste på grund av en besvärande halsåkomma avbryta sin resa i Stockholm, men fortsatte den 2 maj i Dalarna.

När jag tänker på de församlingar som jag besökt och de nya vänskapsband som jag knutit, så kan jag endast säga att »Gud är god.» Jag vågar helt enkelt inte att nämna varje församling för sig. Jag skulle inte göra rätt åt församlingen, då jag vet att jag med ord ej kan omtala all den kärlek och förståelse som jag mött. Jag har fått några personliga gåvor under min resa, som jag gärna vill använda för det sjukhus jag kommer att arbeta på. Jag fick ju gåvor i Huskvarna innan jag reste därifrån och i Hälsingborg var jag med på Systraförbundets symöte. Jag berättade lite om missionen och strax togo systrarna upp en kollekt på över

30 kronor. Därtill lovade de att sy en del som jag skall få ta med mig ut. Kungsholmens Systraförening hade insamlat 40: - som skulle vara för »lilla chiwonesri.» I Wäxiö mötte jag en syster som kände farbror Israelsson, hon gav mig tio kronor. För allt tackar jag Gud.

Jag har inte besökt en enda plats utan att jag mött någon av farbror Israelssons vänner.

Kära hälsningar Rosa.

Pastor Ragnar Alm

meddelar i brev om sin och hans makas utresa till missionsfältet Sumatra, varifrån de måste resa på grund av oroligheterna. De reste den 4 eller 5 maj med New York Java linjens ångere Sommelsdyk till Singapore. Fartyget beräknas bunkra i Port Said, där resenärerna beräknas få post från Sverige. Adressen dit är Rev. Ragnar Alm. Passenger SS Sommeldyk, New York Java Line, Port Said, Egypten.

Under tre veckors tid har pastor Alm varit i Georgien och haft en serie möten. Därefter har han deltagit i kommittésammanträden i Buck Hill Falls.

Om sin tid i Amerika skriver Pastor Alm:

— Vi ha haft ett arbetsamt men välsignat år här i U. S. A. Sedan jul har jag varit på resande fot nästan hela tiden. Jag har en vecka hemma nu, men den kommer att störas med injektioner o. s. v. som måste vara klara innan utresan. Jag måste antagligen bära en del av giftet med mig och få en insprutning nu och då på de platser som jag kommer att besöka. Jag kan nämligen inte hålla mig stilla hela 15 dagar.

Om söndag natt reser jag till Buck Hill Falls, till ett sammanträde med the General Conference Commission on Central Conferences, där jag ska företräda vår svenske biskop. Från det sammanträdet reser jag direkt till Nebraska där jag ska verka tio dagar, och sedan är det mesta talandet över.

Hälsa alla vänner så gott. Och låt oss om möjligt höra från Er då vi »resa förbi Europa» genom Suezkanalen någon gång strax efter mitten på maj. Vi komma väl att anlända till Singapore vid konferenstid — d, v. s. svensk konferenstid.

Adressen i Singapore blir:
Methodist Mission,
S i n g a p o r e
Malaya.

Varor för Afrika.

De av missionen vänner, som vill ra med om att iordningställa missionslådor äro välkomna till en sådan gärning. Välkomna ting äro: använda eller nya inner- och ytterkläder (ej tjocka vinterkläder), tygstuvar, leksaker, dockor, tvålar, brevpapper, blyartsar, pennor och penskaft, radérgummi, använda lakan och örngott, gammalt linne för bindor etc. Allt skall naturligtvis vara rent, helst nytvättat.

En förteckning över paketets innehåll bör läggas överst för underlättandet av förtullningen. Paket kunna sändas till undertecknad, adress: Erik Dahlbergsgatan 8, *Huskvarna*. Ju förr, ju hellre!

Helge Israelsson.

Gör vad Du kan för att sprida
Andliga Fläktar

Utgivare: **Helge Israelsson,** Erik Dahlbergsgatan 8 A, HUSKVARNA. Telefon 231. Postgiro 325883. **»Andliga Fläktar»** 1: 20 pr år, lösnummer 10 öre. Erhålles hos utgivaren eller hos platsombudet.

Evangelistbrev

av Helge Israelsson.

Så brukade min far rubricera sina reseskildringar. Det är kanske inte riktigt att jag använder samma benämning för de rader jag ämnar nedteckna med anledning av en fjorton dagars färd i Afrikamissionens intresse. Det oaktat ville jag vara en evangeliskt och såsom en av John Wesleys efterföljare är det kanske inte oriktigt att vara både evangelist och resepredikant.

Allt sedan jag efter Fars hemgång fick hand om den del av missionsarbetet som han företrädde förnam jag en kallelse till att göra en resa i denna missions intresse. Huvudintresset skulle inte ligga i insamlingar utan i att skapa kontakt med de missionsarbetare som tidigare var min fars medarbetare och nu blivit mina, både personliga bidragsgivare och ombuden för »Andliga Fläktar. Då jag visste att det just var det personliga arbetet som hade banat väg för min far, ville jag fortsätta i samma spår.

Dessa synpunkter lade jag fram inför min församlingsstyrelse, och den var vänlig nog, inte bara att förstå mig utan också att låta mig frigöras från församlingsarbetet och resa ut i »Afrikamissionens intresse.» Det bar sig ju också så väl att pastor Nils Hulth under min bortavaro kunde uppehålla församlingstjänsten här i Huskvarna, vilken han inte är en främling för efter tolv års verksamhet här.

Sett i stort var det för mig en synnerligen angenäm färd till de olika platserna och församlingarna och sammanträffandet med predikanterna, medarbetarna och missionsvännerna. Det har ju inte någonstädes varit stora skaror som kommit tillsammans - nej Kristi livegna bli färre och färre, men vi som samlats har glatt oss över Jesu Kristi vård.

Rundtursbiljetten som användes förde mig onsdagen den 16 april från Huskvarna med buss längs östra vattenstranden till Gränna och Ödeshög. En underbar färd i vårsol. Vättern låg ju ännu isbunden men råkarna här och där talade om isbrytning och islossningen som skulle komma. I Gränna där jag hade en timmas uppehåll, mötte jag min käre broder Axel Tidefors från Mölndal. Målaremästare i det lekamliga men Helgelseförbundsevangelist och pingstförsamlingsmedlem i det andliga. Vi gladde oss över återseendet. Sista sammanträffandet var ju inte mer än en vecka gammalt då br. Tidefors vittnade starkt och mäktigt om försoningen vid vårt torsdagsmöte i Huskvarna. I Ödeshög, vid stationen, möttes vi, pastor Karl-Erik Hellberg och jag. Sammanträffandet utlöste ömsesidigt igenkännande från västkusten. Tillsammans reste vi så den korta järnvägsbiten till *Hästholmen*, där det första mötet skulle hållas. Vännen Hellberg förde mig till sitt matställe där vi undfägnades rikt. Efter middagen vandrade vi till mitt »residens» där värdinnan, fru Kratz, tog emot oss med nybakade vetebullar. Så hade jag förmånen att få gästa dessa vänner och njuta av deras stora gästfrihet. I god tid före mötet på kvällen anträdde vi färden till kyrkan och pastorsbostaden, vilken senare vännen Hellberg med både händighet och smak iordningsställt. Bra gjort, Hellberg! Juniorgården vid kyrkan påminde mig om när jag tillsammans med en trupp ungdomar fr. Mölndal, anlänt dit, efter en cykeltur fr. Motala i hällande regn. Brasan, matrasten och allsången var solskensminnen.

Mötet på kvällen gav en stund avkoppling och vi hjälptes åt att göra den så rik som möjligt. Vännen Karl-

Erik lovade ta hand om 10 exemplar av »Fläktarna». Han är glad över sin gärning här och arbetar praktiskt och hjärtligt.

»Dagen därefter» gjorde vi sällskap med Kapten Malte Larsson i Frälsningsarmén i Ödeshög en färd till Alvastra och besteg Omberg, och som avslutning på färden bjödos vi på kaffe av den kära medlemmen Hilma Bengtsson vid Ombergs fot. Efter sång och bön anträddes färden tillbaka och för mig även vidare till *Motala*. Min värd i Hästholmen var mån om mig in i det sista det var också han som ordnade det så att rälsbussen kom iväg. Martin Kratz är nämligen stationsskrivare i Hästholmen. Färden gick över Mjölby och där möttes skolkamraterna och klasskamraterna från Överås - Arne Berglie och Helge Israelsson. Berglie är ju en högt uppskattad sekreterare i D. K. S. N. (De Kristna samfundens nykterhetsrörelse) och var nu på väg till Skänninge. Vi fingo nu några ögonblicks oförgätliga minnestund tillsammans innan våra vägar skiljdes på nytt.

Vid stationen i Motala mötte pastorn från min ungdomstid i Råå, Algot Berglund. Han var sig lik, med undantag att även han, i likhet med många andra blivit något bredare. Med väskan fastbunden vid cykeln bar det så iväg till herdetjället, där vi båda bockade oss för pastorskan, som dagen innan, haft sin högtidsdag. Samtalet vid middagsbordet rörde sig helt naturligt kring minnena. Ja, det var en ljus tid i Råå när vi alla voro hemma och voro med. Att Algot Berglund alltid haft något konstnärssinne, hade man kanske kunnat ana, men att han var en sådan tavelmålare kunde jag ej eller vågade drömma om. Men betagen blev jag.

Mötet på kvällen var rikt givande. Det var ju inte så få som sökt sig till kyrkan. Strängmusiken sjöng varmt och välsignat. En av systrarna i församlingen, Elsa Uhr, vittnade om när hon för länge sedan hörde min far sjunga: »Släpp nu lite solsken in.» Sammanträffandet med representanten för »Andliga Fläktar» fröken Gunhild Svensson gladde mig. Hon utökade också upplagan. En god kollekt upptogs för Afrikamissionen.

I vännerna Hermansons hem hade jag det gott och skönt, där jag fick vila ut till nästa dags gärning, som började med att fara omkring med margarin. Ja, det är gott att få vara med. På fredagen var det inget möte, men lördagen gällde det Tranås, och det skall vi tala om nästa gång.

forts.

Det slocknade kolet.

En pastor besökte en gång en av församlingens medlemmar som en lång tid försummat bönemötet på torsdagskvällarna. I den öppna spisen brann elden. Pastorn satte sig vid denna, tog en glöd med en tång och lade det i den svartnade askan vid sidan av de glödande kolen. Båda betraktade under tystnad det ensamma kolet, som inom kort svartnade och slocknade.

Plötsligt vände sig mannen till sin församlingspastor och sade: »Ni behöver inte säga ett ord. Jag skall komma till nästa bönemöte.»

Varje kristen behöver den värmande hjälp, som gemenskapen med andra kristna skänker, annars dör hon förr eller senare.

* *

Sjungen till Herrens ära en ny sång, sjungen till hans ära alla länder. Sjungen till Herrens ära, loven hans namn.

Ps. 96 v. 1—2.

Sjungen till Hans ära, lovsägen honom, talen om alla hans under.

Ps. 105 v. 2.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

15 Juni 1947. Årg. 14 Nr 6.

Golgata - pingst.

När offret var framburet, föll elden. Så var det oupphörligt i gamla förbundets tid. Offret först och elden sedan. Över avgudaprofeternas offer på Karmel föll ingen eld, ty det var icke ett rätt offer. Men då Elia hade iordningställt sitt offer och bedit några korta, enkla böneord, föll Guds eld, ty offret var ett rätt offer. Då tabernaklet i öknen var uppsatt — samma dag övertäcktes det av molnskyn, och om aftonen och sedan ända till morgonen var det, såsom såge man eld över tabernaklet, som ju var offerlivets centrum i Israel. Och på samma sätt gick det, då Salomos tempel var färdigt och invigdes: Herrens härlighet uppfyllde Herrens hus.

Det finns ett bestämt samband mellan Golgata offer och pingstens eld. Pingstens eld var bekräftelsen av att offret på Golgata var ett rätt och fullkomligt offer. Jesus utropade, förrän han på korset böjde ned huvudet och gav upp andan: »Det är fullbordat.» Pingstens eld innebar också ett bekräftande. »Det är fullbordat.» Det eviga tillfyllestgörande offret var framburet och godtaget. Den härliga frälsning var en verklighet, om vilken John Wesley brukade säga: »En full och fri och närvarande frälsning.» Ära halleluja!

I den enskilde kristnes liv är det på samma sätt. Det finns visserligen en bestämd relation mellan bönen och Anden: den himmelske Fadern giver sin helige Ande åt dem som bedja honom. Men det finns ett villkor i det fallet för bönhörelse: en sann och levande tro på Jesus och hans fullbordade verk. »Gören sinnesändring och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till edra synders förlåtelse; då skolen I såsom gåva undfå den helige Ande.» Så angav aposteln Petrus villkoret på den första pingstdagen. »Utan att blod utgjutes gives ingen förlåtelse.» Tron mottog Jesu död och uppståndelse. Och då själarna så genom personlig tillägnelse upplevde försoningens verklikhet, då var vägen öppen till pingstens eld. Då Kristi offer är mottaget i själen, faller Guds eld.

Andens gåva gives icke till pånyttfödelse, utan den gives åt pånyttfödda till utrustning för helig tjänst. Andens gåva gives icke för att resa upp Herrens tempel — den är Herrens härlighet över det tempel, som i kraft av nåden är rest. Men då pingstens eld faller över Kristi lärjungaskara, tar evangelii verk en härlig fart. Ack, att vi riktigt kunde lära oss detta! »Icke genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot.» Pingstens eld betyder Jesus Kristus i sina lärjungar på ett alldeles särskilt sätt, och han sade ju själv

till oss: »Mig förutan kunnen I intet göra.» Han sade också: »När den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft.» Bristen på kraft bland Jesu lärjungar i denna tid bottnar i bristen på Andens fullhet, och denna brist beror i sin ordning på bristen på bön, tro och lydnad.

Att vi som kristna i denna tid ofta taga det lätt med vår kristendom, försumma bönen, tillåta oss litet av varje i liv och vandel, nitälska mer för partiet än för Kristi kropp, äro själviska och egensinniga, söka vårt eget i stället för det som Kristus tillhör, driva kyrkopolitik i stället för »himmelrikets ödmjuka, osjälviska politik» och i vår kyrkopolitik tillåta oss nästan vilka medel som helst – obroderlighet, hat, lögn, bedrägeri, lurendrejeri, rävspel, ränksmideri — för att behålla fasaden utåt fin -- ja, sådant går inte ostraffat. Det blir brist på direkta uppdrag och direkt ledning av missionens Herre. Det blir brist på den utomordentliga utrustning, utan vilken vi stå fullständigt maktlösa inför de väldiga motståndare, ej minst de osynliga, som stå Guds verk emot, mer i denna tid än någonsin. Ty de veta, att de inte ha lång tid kvar.

Vad som i denna tid behöver ske står i en sång:

O att den elden redan brunne,
som Du, o Jesus, tända vill!
O, att all världen redan funne
den frid, som hör Guds rike till!

Visst glimmar re'n i mörka natten
en liten gnista här och där;
visst är den stora frälsningsskatten
för månget hjärta dyr och kär.

Men låt den elden spridas vida,
och gör den skatten mera känd!
I tron Ditt löfte vi förbida;
att Andens gåva blir oss sänd.

Ja, kom, o Jesus, till oss alla
och värm oss med Din kärleksglöd!
Låt oss ej längre gå så kalla
för egen och för andras nöd!

Då katekesen åstadkom väckelse.

Det var år 1529 som Luther skrev katekesen. Det var den förfärligt stora okynnigheten i kristendomens grundsanningar, som tvingade Luther att skriva denna lilla lärobok. Han var angelägen att husfäderna skulle läsa och inöva denna bok hos sina barn.

Enligt den tidens bruk lät Luther den lilla katekesen först tryckas å lösa blad, ett huvudstycke på varje. Dessa blad upphängdes som hustavor på väggarna i hem och skolor. Det var i januari månad 1529 som lilla katekesen på detta sätt utkom. Men redan i maj månad samma år utkom den i bokform, smyckad med tjugo bilder, hämtade från den bibliska historien. Det dröjde inte heller länge innan Luthers lilla katekes kom i allmänt bruk. Varje år blevo nya upplagor tryckta.

Det var i sanning stort behov av att en sådan bok utkom bland folket. Luther själv uttalar sig härom på följande sätt:

»Vilket elände har jag icke sett! Folket, framför allt lantbefolkningen, vet nästan ingenting om den kristna läran. Och, tyvärr, äro många kyrkoherdar alldeles oskickliga och odugliga att undervisa. Alla dessa skola kallas kristna, ehuru de varken kunna Fader vår, Tron, eller Tio Guds bud. Och därtill leva de såsom boskap, såsom oförnuftiga svin.» Så

förfärligt illa hade den katolska kyrkan försummat folkens kristendomsundervisning.

Luther ansåg att en enkel men god lärobok var alldeles nödvändig för att folket skulle lära sig förstå de kristna grundsanningarna. Han höll före, att om det icke fanns ett fast kateketiskt grundlag, så var allt predikande fåfängt. Han sade: »Mången människa kan rent av höra predikan i tre fyra år, men lär sig dock icke att svara rätt på ett enda stycke i tron, såsom jag dagligen erfar!»

Då denna lilla bok kom ut bland folket blev den ock till stor och oanad välsignelse. Människor blevo väckta genom läsningen av katekesen och kommo till en levande tro på Kristus. På en plats i Tyskland uppstod en stor och omfattande väckelse bland folket genom ett enda exemplar av katekesen. En tysk pastor Ludvig Harms berättade en gång därom vid en missionshögtid.

I en socken på Lüneburgerheden fanns det en kyrkoherde vid namn Grünhagen, som då ännu var katolik Till denne präst kom en dag en fattig och from hantverkareyngling, som bad prästen om litet mat. Pastorn, som var en god och deltagande människa, mottog den unge mannen vänligt och gav honom mat. Då ynglingen hade ätit tog han fram ur sin ficka en liten handskriven bok och började ivrigt läsa ur den.

Prästen blev förvånad, att en person av hans stånd var läskunnig, och han bad att få se boken. Han började att läsa, men kunde inte läsa sig mätt. Han sade därför till den unge mannen: »Stanna här, tills jag har hunnit avskriva din bok. Förr får du den inte åter.»

Ynglingen dröjde gärna kvar hos den gode prästen. Han fick mat för sin uthungrade kropp och prästen fick genom det han läste samt genom samtalen med den unge mannen, mat för sin hungrande själ.

Den unge mannen berättade om, att han i Wittenberg hört Luther predika och att detta var därifrån han fått den lilla skriften. Han berättade om Luthers väldiga predikningar, om de många tusen som strömmade till för att höra den väldige mannen predika. Han talade ock om Luthers bibelöversättning och om de härliga lutherska psalmerna, om nattvardens utdelande och om Luthers stora frimodighet under allt fiendens raseri.

Prästens hjärta rördes underbart genom det han hörde. Under tacksamhet tog han efter några dagar avsked av den käre ynglingen.

Den lilla katekesen, som han hade avskrivit, blev till rik välsignelse och blev förvarad i prästens hjärta och minne. Han skaffade sig snart även andra skrifter av Luther, framför allt hans översättning av Nya testamentet.

Omsider kom prästen till en levande tro. På honom fullbordade ordet: »Jag tror, därför talar jag.» Han började predika Guds ord med ande och kraft. Han undervisade även barnen i detta ord. Och frukten uteblev ej. Det blev liv i församlingen. Hela trakten uppvaknade och tusenden kommo för att höra Guds ord. Det blev väckelse och vederkvickelsens tider från Gud.

Men snart uppstod även fiendskap. Amtsfogden, som var ivrig katolik, förbjöd prästen predika den lutherska läran, i annat fall skulle kyrkan stängas.

Pastorn vägrade att efterkomma landsfogdens fordran. Då lät denne nästa söndag sina landsknektar bevaka kyrkodörrarna och förvägra pastorn och hans församling inträde.

De troende, som följde pastorn, voro benägna att begagna våld mot fogden, men pastor förhindrade detta. Han sökte i stället hålla gudstjänster i hemmen här och där. Men överallt kommo fogdens knektar och störde sammankomsterna.

Pastorn och hans trogna vänner kommo så överens om att de skulle samlas i en avlägsen dal. Under natten före en söndag sökte de sig dit, en och en i sänder. Vägen gick genom moras och snår.

Men omsider blevo de upptäckta. Den stolte fogden kom själv i hemlighet till platsen. Han lyssnade på sången och bönerna. Plötsligt hörde han sitt eget namn nämnas. Det var pastorn som bad Gud om, att fogden skulle bli frälst. Det blev en mäktig strid inom honom. Men ännu var ej hans tid inne.

I stället för att omvända sig planlade han om ett överfall vid den följande gudstjänsten. Två hundra knektar dolde sig i skogen. De överföllo först pastorn och därefter dem, som trängdes omkring honom. De släpade prästen och hundratals andra under råa misshandlingar till fogdens gård, där de bland is och snö måste tillbringa tre dagar och tre nätter. De fingo knappast en bit bröd att stilla sin hunger med.

Från borggården fördes de ståndaktiga bekännarna till fängelset. Under lång tid få åhörarna dela bojorna med den trogna gudstjänaren. Men varken hos, smädelse eller nöd kunde förmå dem till avfall från den sanning och den tro, som blivit dyrbar för deras hjärtan.

Slutligen slog dock befrielsens timme. Vid den märkliga riksdagen i Augsburg 1530 vann Luthers sak en stor seger. Pastorn och hans vänner, som hade suttit fängslade fingo friheten åter och under stor tacksamhet till Gud fingo de vända åter till sina hem. Kyrkan öppnades ånya och med en kraft som aldrig tillförne predikade pastorn Kristi evangelium.

Nådestimman slog även för fogden. Han blev övervunnen av evangelii härliga makt och han blev en av de ivrigaste kämparna för den evangeliska läran såsom den förkunnades av Luther.

Av tacksamhet skänkte församlingen åt sin trogne och älskade lärare Tiefental med det väldiga berget. Detta område skulle för evärdliga tider tillhöra pastorsbostället.

På detta underbara sätt fann reformationen ingång i Hermannsburg med omnejd och den märkliga bok som blev medlet härtill var Luthers Lilla katekes. Nog är detta underbart.

Nutidens svenska ungdom känna dock icke mycket till denna bok. Den blev nämligen förbjuden såsom lärobok i vårt lands folk- och småskolor år 1919. Tills det året hade den dock varit läst och använd såsom lärobok i skolorna under mycket lång tid.

Den översattes till svenska språket 1544 och den upptogs bland svenska kyrkans bekännelseskrifter 1634. Den har under fyra århundraden bevisat sig vara den värdefullaste läroboken i kristendom. Konungar och myndighetspersoner ha anbefallt den till studium i skola och hem. Så var förhållandet med Gustaf II Adolf. Han ådagalade stor nit för barnens undervisning i katekes. Och Karl XI:s förmyndare befallde alla, som då innehade läroämbete i kyrka, skola eller privathus, samt alla föräldrar »att låta deras barn och disciplar lärt Lutheri Lilla Catechismum.»

En av Sveriges biskopar skriver: »Vad gagn den Lilla katekesen såsom lärobok i kristendom tillfört vårt folk, vilka rika nådegåvor den fått draga ned över våra församlingar, det låter sig icke överskåda, men det skall bli uppenbart en gång.»

Och ännu står det oss fritt att studera denna gamla goda bok. Man kan göra det enskilt eller ock tillsammans med andra, vilka ha behov av den undervisning, som denna märkliga bok skänker.

G. Dahl.

»Trosvittnet.»

Dop i fängelset.

En skildring från Kina.

Förra året döpte vi vid ett tillfälle tjugofem personer i kyrkan och åttiofem i fängelset. Över två månaders tid hade de fått undervisning i evangelium, förbindande dem till dopet, skriver läraren vid Chunkings teol. seminarium MARKUS CH'ENG, i en engelsk tidning.

— Vi bådo med dem och för dem och gingo systematiskt igenom det viktigaste angående det kristna livet och läran, vare sig det gäller individen eller en hel grupp.

Tråkigt nog hade vi ej tillåtelse att samtala enskilt med de manliga fångarne, men vi försökte i alla fall att ge dem en så grundlig undervisning som möjligt. De sex kvinnliga fångarna fingo en ännu grundligare undervisning. Vi lyssnade på dem då de bådo och man förnam att deras böner kommo från hjärtat och uttryckte sann och verklig syndabekännelse och längtan efter syndaförlåtelse.

Dagen började vi med ett bönemöte från 1/2 9 — 9 för dopkandidaterna. Alla tjugofem kommo i god tid. Jag tillsade dem alla att en och en bedja före dopet medan de stodo i vattnet.

Varje bön var kort, rakt på sak och full av känsla och kraft.

Från 10 — 11 hade vi fm.-möte, då vi tillbådo den levande Herren och predikade evangeliet om Kristi uppståndelse. Sedan hade vi nattvardsgång då tjugotvå män och tre kvinnor för första gången firade Herrens måltid.

Nittiosex församlingsmedlemmar togo också del i nattvardsgången.

Klockan tolv bjöd seminariet de nya församlingsmedlemmarne att med oss äta middag. Klockan halv två delade sig studenterna och några av lärarne i fyra grupper.

Grupp nr. 1 gick till fängelset. Först hade vi dopmöte för kvinnorna och sedan gingo vi till männens kvarter och döpte dem.

Den förste som kom fram, var fångvaktaren själv och sedan ropade han upp den ene efter den andre av fångarna som kommit för att döpas.

Det är inte ofta som jag döpt så många på en enda dag.

Grupp 2 gick till Hemmet för gamla och krymplingar för att där predika uppståndelsens härliga budskap.

Grupp 3 gick till barnhemmet, där de för barnen vittnad om den uppståndne Frälsaren.

Grupp 4 ledde söndagsskolan.

Genom att taga vara på alla överlevor i köket hade Seminariet lyckats föda upp en gris, som inbragte en hel del pengar. En tredjedel av dessa användes för de nya medlemmarnes middag och de andra två tredjedelarne användes till att köpa ägg.

Då några av de gamla församlingsmedlemmarne hörde detta erbjödo de sig att hjälpa till, så att vi kunde köpa 1.500 ägg för att dela ut bland fångarne och till »de gamla» — samt också till barnhemmet. Vi fingo också en summa pengar från »Missionen» att användas för »de innestängda.» Dessa pengar använde vi till att köpa 240 handdukar för »de innestängda» i fängelset. Precis så många voro de.

Ni skulle sett deras glädje då efter dopakten, äggen och handdukarna buros in. En verklig överraskning för dem!

Vi voro så innerligt tacksamma att Gud hört våra och medarbetarnes böner.

Varje del av programmet för den dagen gick så väl ihop utan någon svårighet. De många medverkande påminde om en stor maskin — en kombination av många smådelar — allt väloljat. De arbetade också under Andens smörjelse och Herrens kontroll. Honom tillkommer makten och äran och härligheten!

Men detta var ej slutet på den stora dagen. På aftonen, liksom varje söndagsafton, hade vi vår vanliga familjegudstjänst med bön och tal.

Broder Maxwell Orr ledde mötet och gav ett budskap fullt av den Helige Andes kraft. Vi blevo alla välsignade och tackade Gud, som varit, som är och som förbliver så god och nådig mot oss och som förser vår skola med välsignelser av många slag.

Det ser ut som om vi skola få många studenter denna höst. Över fyrtio ansökningar ha insänts. Förra året vid denna tid hade knappast någon ansökning inlämnats.

Det tyckes av ansökningarna som att vi få många präktiga studenter, villiga att låta sig fostras till Herrens tjänst.

Men var ha vi lärarne, sända av Gud? Så snart jag ser på vattnet, begynner jag att sjunka, men jag vill se upp till Herren och jag beder Honom sända ut arbetarne. De behövas.

Göteborgs Veckotidning.

”Jag har en vän...”

I tidningen »Vår Tro» berättar sångaren *Einar Wœrmö* följande:

Passagerarna i vår kupé söp, drack, rökte och spelade kort. Atmosfären var obeskrivbar. När vi passerade Arizona förbättrades den något, men var långtifrån tillfredsställande. Framåt kvällen, när jag satt i mitt hörn och läste bibeln, kände jag en maning att sjunga.

— Nej, nej, invände jag, — inte i detta sällskap.

Men återigen hörde jag maningen:

— Du skall sjunga en sång här.

— Nej, Herre, det kan jag inte, svarade jag.

Då kom Herrens ord för mig: Var och en som bekänner mig inför människorna, honom skall ock människosonen kännas vid inför Guds änglar. Men den som förnekar mig inför människorna, han skall ock bliva förnekad inför Guds änglar. (Luk. 12: 8,9).

— Men, fortsatte jag, — det är inte tillåtet att sjunga här.

Men när konduktören kom gående igenom kupén, frågade jag, om jag fick sjunga en sång.

— Javisst, svarade han, — sjung så mycket ni vill.

Nu fanns det ingen mer undanflykt eller ursäkt, så jag tog min sångbok och började bläddra i den. Det kändes ganska svårt att sätta igång att sjunga. Det satt en liten flicka mitt emot mig, och jag pratade med henne en liten stund. Jag frågade henne, vad hon hette, hur gammal hon var, vart hon skulle åka och så vidare, men jag kände, att detta inte var min uppgift där på tåget. Så tog jag mod till mig till sist, slog upp min sångbok, vände mig mot mina medpassagerare, slöt ögonen och sjöng:

Jag har en vän, ja en underbar vän,
han är mer än allt för mig.
Mild och barmhärtig och trofast han är.
Hans kärlek är innerlig.

Hopplöst förlorad en gång jag var.
Borta från livet i Gud.
Men Jesus min synd uppå korsträdet bar
och snart far jag hem som hans brud.

Jag sjöng båda verserna och vågade knappast se upp under hela tiden. Varm och svettig, men lätt om hjärtat, satte jag mig ned igen. Hur glad var jag inte över att jag hade fullföljt min maning och vittnat om Herren!

En dam, som satt mitt emot mig, lutade sig fram och under tårar tackade hon för sången. Hon var på väg till sin fars dödsbädd, och hon kände, att Kristus inte var den verklige vännen för henne, som han borde.

Efter en stund kom en man, som hade varit en av de värsta till att supa, och satte sig bredvid mig. Jag fick förmånen tala med honom om Jesus, som är mäktig att frälsa. Men ännu förstod jag inte, varför jag blivit manad att sjunga.

När jag senare rörde på mig ett tag på tåget, fick jag se en man och kvinna sitta och gråta längre bort i kupén. De vinkade mig dit.

— Vi är avfällingar, bekände de. — Vill ni bedja för oss här, att vi åter igen får vår sak klar med Gud?

Naturligtvis ville jag det, och under det tåget rullade vidare kom dessa två själar tillbaka till Gud. De steg av tåget någonstans i Missouri, glada och lyckliga. Jag skall få möta dem en gång på evighetens morgon!

Nya missionärer.

Pastor och Fru Sten och Maj Nilsson och Pastor och Lennart och Maj-Stina Blomqvist har antagits som missionärer i respektive Rhodesia och Indien.

Deras avskiljning till missionskallet ägde rum vid ordinationsgudstjänsten den 15 juni vid Metodistkyrkans Årskonferens i Oskarsham.

Missionär Josef Persson

som nnder 40 år verkat i Sydafrika på olika områden, som författare, översättare, tryckerichef är nu i Sverige och kommer att medverkade vid Årskonferensen i Oskarshamn. Vi hälsa missionär Josef Persson och fru välkommen till Sverige.

Pingstkonferensen i Mölndal.

är en av vår Kyrkas märkligaste Konferenser. Den spontana gudshängivenheten och gripenheten voro verkligen önskvärd överallt. Den bönelängtan som uppenbaras är en kraft som alltid ger resultat.

Årets konferens fick prägeln av jubileum i det att det var 40 år sedan det första metodistkapellet invigdes och 20 år sedan den nuvarande kyrkan togs i bruk och 15 år sedan den första pingstkonferensen samlade Guds foik till uppbyggelse och gemenskap.

Med anledning av dessa jubileum hade församlingen kallat samtliga de pastorer som betjänat församlingar och som nu voro i livet, nämligen Simon Lindberg, Hugo Magnusson samt undertecknad.

Det var en glädje för oss att gemensamt få tjäna vid ordet i den församling där vi så många gånger fått erfara rik välsignelse.

Gud give oss inte bara pingkonferenser utan pingstupplevelse i samtliga av våra församlingar.

Helge Israelsson.

Det är gott att tacka Herren och att lovsjunga ditt namn, du den Högste.

Ps. 92 v. 2.

Pingströrelsen.

Under pingsthelgen firade Filadelfiaförsamlingen i Stockholm med stora möten 40:årsminnet av »den nya rörelsens ingång i Sverige. Den berörde ett stort antal av församlingarna inom Baptistsamfundet och fortsatte länge så utan att någon lämnade gemenskapen. Den egentliga brytningen kom 1913, då Filadelfiaförsamlingen uteslöt ur Stockholms distriktförening. Därefter har »Pingstväckelsens folk» gått sin egen väg. Rörelsen har växt och är nu, som vi alla vet, en betydande faktor i Sveriges kristenhet med, enligt uppgift, 80,000 till 90,000 medlemmar, landets mest spridda kristliga tidning stort bokförlag, mycket omfattande yttre mission och en livlig verksamhet inom landet samt egen folkhögskola, där bland andra missionärer och även predikanter får en förberedande utbildning.

Varor för Afrika.

De av missionen vänner, som vill ra med om att iordningställa missionslådor äro välkomna till en sådan gärning. Välkomna ting äro: använda eller nya inner- och ytterkläder (ej tjocka vinterkläder), tygstuvar, leksaker, dockor, tvålar, brevpapper, blyartsar, pennor och penskaft, radérgummi, använda lakan och örngott, gammalt linne för bindor etc. Allt skall naturligtvis vara rent, helst nytvättat.

En förteckning över paketets innehåll bör läggas överst för underlättandet av förtullningen. Paket kunna sändas till undertecknad, adress: Erik Dahlbergsgatan 8, *Huskvarna*. Ju förr, ju hellre! *Helge Israelsson.*

Utgivare: **Helge Israelsson,** Erik Dahlbergsgatan 8 A, HUSKVARNA. Telefon 231. Postgiro 325883. **»Andliga Fläktar»** 1: 20 pr år, lösnummer 10 öre. Erhålles hos utgivaren eller hos platsombudet.

Hon kom av sig.

I en socken i Dalarna, där den fria andliga verksamheten är svag, företog fem predikanter ett evangeliskt fälttåg för en tid sedan. Socknen delades upp, så att var och en fick ett område, inom vilket han skulle besöka hemmen, samtala med folket och sprida kristl'g litteratur samt inbjuda till möten.

En fru i grannskapet av missionshuset, som var mycket fientlig mot de troende, var särskilt bitter mot predikanter, som hon ansåg för odågor och lättingar, vilka helst icke borde få existera.

När nu fem predikanter hade kommit till socknen på en gång, tyckte hon, att det gick över all ära och redlighet. Hon retade upp sig mer och mer, ju mer hon tänkte på saken. Till slut kunde hon icke styra sig längre, utan beslöt sig för att gå till missionshuset, dit hon annars aldrig brukade ställa sina steg, för att låta dessa parasiter få veta, vad förslags folk de voro, och giva dem en ordentlig uppsträckning.

När hon öppnade dörren och kommit in, fick hon till sin förvåning se de fem predikanterna ligga på knä — dock icke i bön — utan i full fart med att skura. Där såg hon, hur de, bredvid var sin skurhink, med uppkavlade ärmar stodo i och gnodde, så att svetten rann, och noga voro de till på köpet, så det var ingenting att anmärka.

Det blev ingen träta av. Hon kom alldeles av sig, vände och gick ut igen med oförrättat ärende. Sedan fortsatte hon till en granngård, där hon berättade, att hon varit i missionshuset för att gräla på predikanterna, men att deras flitiga händer totalt hade avväpnat henne. Hon hade nu fått se, att även sådant folk kunde höra till de praktiska människorna och icke voro rädda för att hugga i och ta' ett tag, när det gällde att arbeta.

Uppl. Vän.

Gör vad Du kan för att sprida
Andliga Fläktar

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

15 Juli 1947. Årg. 14 Nr 7.

På besök i en judisk gemensamhetskoloni

Svenska Israelsmissionens medarbetare i Jerusalem diakonissan Greta Andrén skildrar här ett besök i en modern judisk gemensamhetskoloni, en kibbuz.

Jag reste med buss till Rechowoth, — jag tänker, att vi hemma skulle kalla det för en köping. Det ligger inne i landet mellan Jerusalem och Tel Aviv men redan så långt ute, att man är mitt i dynerna med den röda sanden. Rechowoth skulle nu bli utgångspunkten för mina »härjningståg.» Första dagen reste jag alltså upp till en kubbuz, Givath Brenner.

Givath betyder kulle, och kibbuzen ligger på en liten höjd ungefär 20 minuters bussresa utanför Rechowoth. Den ligger på sträckan Tel Aviv-Gaza och har 1.200 invånare, därav inte mindre än 450 barn. Kolonisterna äga ungefär 2.000 dunam jord, som ligger alldeles runt omkring kolonien, och ytterligare 1.000 dunum längre bort (1 danum = 1.000 kvm). Vidare ungefär 200 kor och 25 hästar, hönsfarm, apelsinplantager, egen konservfabrik för marmelad och saft, frukt och grönsaker. egen smidesverkstad där bland annat alla bevattningsrör för hela landet tillverkas, eget postkontor, skomakeri, bageri, tvättanstalt och systuga, egen läkare, sjuksköterskor, två tandläkare. Dessutom har Givath Brenner ett vilohem för utomstående, det första i landet. Vilohemmet är modernt och vackert inrett och kan ta emot 80 gäster i tre olika hus. Dessutom sysselsättas 25 personer från kibbuzen i hemmet. En underbar trädgård hör till vilohemmet, och det blommar och grönskar trots hetta och östanvind.

Jag gick omkring och såg på allt, från bostadshusen, som också är moderna och vackra, till stall och hönsgård. Nu har man små hus för två familjer, ett rum för varje familj. Eller tre rum i varje, om det är ogifta, som bebor dem. Barnen bor ju i sina egna hus. Efter arbetstidens slut vid femtiden på eftermiddagen och på sabbaten får föräldrarna råka sina barn. Barnen ser strålande ut och lever ju ett härligt liv utomhus mest hela dagarna. På fyra olika platser inom kibbuzen finns radio med högtalare, som hörs till husen runt omkring. Egen skola, motsvarande vår folkskola. Under skoltiden får barnen över tolv år arbeta två timmar om dagen i kök eller fabrik eller trädgård.

Alla, som tillhör Givath Brenner,

arbetar inom kibbuzen. På sina håll är en del kolonister eljest sysselsatta även utom den. Men Givath Brenner är så stor, att den slukar all arbetskraft. Man sade till och med, att man tycker det är för lång skolgång: man behöver barnen eller ungdomarna tidigare för jorden. Det är ett fantastiskt arbete, som utförts, när man ser, hur hela omgivningen bara består av röd sand. Och inom kolonien blomstrar det och frodas.

Men nu kommer ett stort men. Allt är gemensamt. Ingen har några pengar, alla får sina kläder från kolonien. Ingenting är enskild egendom. Helt visst är det ett stort offer för många att ge upp allt eget för att odla fädernas jord. Många vet inte om något annat och är lyckliga, men det slog mig, hur få glada ansikten man såg. Visserligen finns det ett stort, fint bibliotek, man har tillgång till konserter och filmföreställningar då och då, man får resa in till Tel Aviv fyra gånger om året till teatern och själv söka ut vad man vill se. Men var är friheten och den personliga utvecklingen? Allt syftar till kolonien. Jag frågade, om de som visar bestämda anlag för musik eller språk eller konst eller dylikt får utbildning. »Ja, om vi kan använda dem här i kolonien efteråt.» Och hur går det med personligheterna? Jag diskuterade det med en bekant här och fick till svar, att allt det personliga, även personligheten, måste få stå tillbaka för jorden. Det är ett offer, som måste bringas. Men därvid glömmer de bort, att denna generation förlorar det allra viktigaste. Den har ingenting att ge nästa generation. Min vän menade, att i nästa generation skall man tänka mera på de enskilda. Men hur skall man kunna det, om man inte ens själv har något att ge?

Det händer, att barnen i kibbuzen inte ens säger »mor» och »far» till sina föräldrar utan kallar dem vid namn. De blir främmande för dem.

Mer och mer griper mig en beklämmande känsla av utförsbacke. Var är räddningen? Jag ser ingen väg. Man har ingen tid för själen i denna generation. Det enda man kan ge är traditionen av chanuka och suckoth och pesach, de judiska ljus-, lövhydo- och påskhögtiderna, men man vet innerligt litet om den Gud, som fört folket fram till denna dag. Och kunskapen om Honom är ju inte heller viktig, endast folkets tradition! Nej, här är inte lösningen. En god vän här menade, att folket på detta sätt vänder åter till ett naturligt, normalt liv och att det kan bli jordmån. Jo, kanske genom besvikelse, bitter och hård. »Israel känner intet, mitt folk förstår intet.» Profeternas klagan ljuder här ständigt i mina öron. Och Jesu ord: ». . . men I haven icke velat.»

Samtidigt som man med största beundran ser, vad som uträttats här i detta torra land: ödemarken blomstrar, gråter hjärtat över all bortvändhet och likgiltighet.

Följande dag var jag ute i Ben Schemen, en barnby, som ligger i närheten av Lydda. Det är ett barnhem, som nu vuxit ut till en hel by. Där finns nu omkring 600 barn. Läget är underbart och hemmen vackra. Barnen bor i »familjer», 30 barn i varje hus, tillsammans med en föreståndarinna och en prefekt. En måltid om dagen intages gemensamt, de andra två i de olika hemmen. Det finns en skola, ett eget litet museum, egen läsesal med bibliotek. Barnen får tidigt börja syssla med ett litet trädgårdsland, gäss och en åsna. Även här syftar allt till kibbuz Hemmet är inte religiöst, men man firar sabbat och vill, att barnen, som prospektet säger, skola komma in i den judiska historien och lära känna värdet av det förflutna. Grundinställningen gentemot det religiösa: »Vi står med vördnad inför det religiösa,

i övertygelsen att stora och eviga värden här i en enastående helhet har funnit sitt autonoma, av ingen annan instans kritiserbara uttryck.» — Det räcker inte långt.

Uppfostran är gemensamhetsfostran för kibbuz.

Dessutom finns det en treårig jordbruksskola. Den är säkerligen en utmärkt skola, men också här står den stora frågan öppen: Vad sker med personligheterna?

Det vore oändligt mycket mer att skriva om denna i och för sig underbara plats, men så mycket står klart för mig, att det faktiskt är svårt att skriva om det. Jag är i alla fall bjuden hit att fira chanuka eller pesach osv., och alla var hjärtliga och vänliga. Det är ett storartat arbete, men hjärtat saknas, och då är det inte mycket kvar.

Evangelistbrev

av Helge Israelsson.

Forts. fr. n:r 5.

Det här brevet får jag börja med att rätta ett tryckfel. Frälsningsarmékaptenen i Ödeshög heter inte Malte utan Martha, och det blir ju något annat. Nu kan vi alltså fortsätta färden.

Lördagen den 19 april gällde besöket *Tranås*. Då jag inte hade meddelat min gode vän och gemenskapsbroder i den andliga striden, pastor Alfred Persson, om min ankomst, utan ansåg att jag själv kunde ta mig till hans bostad (jag har ju inte ännu blivit distriktföreståndare) fann jag honom naturligtvis inte hemma. En metodistpredikant är sällan hemma. Han bör i alla fall inte vara det. Denna gång hade hans färd en mera jordbunden karaktär. Han var nämligen vid sitt blivande potatisland som i skrivande stund väl lyser av riklig grönska. Det var angenämt att ännu en gång få skaka hand med honom. Vi ha ju haft mycket gemensamt under hans tid i Alingsås och min i Mölndal.

Kvällens möte var juniorernas där jag avlade ett kort vittnesbörd. Vid söndagens gudstjänst fick jag vara Ordets tjänare. En mäktig Guds helige Ande var rådande. Vännerna i Tranås har det gott i sin helgedom. De äro inte främmande för Herrens vindar, Pris ske Gud! Förutom insamlingen gavs ett rikt offer för Afrikamissionen. Mötet med min fars medarbetare Mandis Johansson och Ruth Schuets var glädjande och uppmuntrande. I fru Margot Tranell fick jag ännu ett ombud för »Andliga »Fläktar.» Hos vännnerna Alfred Persson hade jag mitt residens och hade det bra.

På eftermiddagen samma dag drog jag vidare till *Boxholm*. Det var med underliga känslor som jag steg av tåget vid den station där jag för mer än 20 år sedan tillsammans med far för första gången var med på en missionsresa. Pastor Emanuel Söderlund mötte. Hans goda utseende var välbekant från de första åren i årskonferensen då man har det tvivelaktiga nöjet att få vara med i statistiken och sedan var det välbekant från hans tjänst i min hemförsamling. Det var glädjande att möta honom på nytt. Till stationen kom också David Kindstedt, målare till yrket och en Guds skaffare till kallet. Namnet Kindstedt sätter igång minnen från rika dagar i Boxholm under den tidigare ungdomen och från det första konventbesöket, den gången i Borås. Nu hade jag förmånen att bo hos Karin och David Kindstedt. Stunden i kapellet var för mig glädjande och att åter, efter så många år få träffa en del av de gamla kämparna och

Fortsättning sid. 54

Forts. från sid. 55
pad röst: Bästa pastorn, det är länge sedan den leken började. —

Man bör vara noga med vilken man släpper in i sitt hjärta. Inte alla passa till gäster i det huset. Ingen passar dock bättre än Jesus, ingen borde vara mera välkommen än han. Han kommer med ljus och glädje, med jubel och sång. Men skall han trivas därinne, måste det drivas ut, som inte är i harmoni med honom och hans Ande. Eld och vatten passa inte för varandra. Världsanden och Guds Ande äro varandras motsatser, de kunna inte bo under samma tak. Världens ande förfular och ödelägger Herrens Ande förfinar och förädlar. På tredje årsdagen av sin omvändelse hade Sven Lidman råkat in i andlig kris. Det tycktes som om det nya livet skulle ebba ut. Han var då ännu slav under en del av det gamla livets vanor. När han vände sig i bön till Herren, fick han en syn. I den synen såg han sitt hjärta under bilden av ett till trängsel möblerat rum. Mitt i den trängseln stod Jesus och såg på honom med milda ögon. Det var, som han skulle vilja säga:

— När du har bjudit mig hit, skall du väl bereda rum för mig, göra det trivsamt.

Den läxan förstod Sven Lidman. Det var efter den erfarenheten, som han gjorde rent hus med det gamla och blev den helhjärtade, frimodiga, glada kristusbekännare han nu är. Ingen är heller lyckligare, starkare och livsdugliga än den som har Jesus till oinskränkt gäst i sitt hjärta — i de inre gemaken.

Fenix.

Loven honom med ljudande cymbaler, loven honom med klingande cymbaler. Allt vad anda har love Herren, Halleluja.

Ps. 150 v. 6.

Brev från Afrika.

Syster Karin Jönsson.

Beira den 25 april.

Kära vänner!

En tillflykt är Han, urtidens Gud, och här nere råda Hans eviga armar! Huru ljuvligt att det är sant även i våra dagar även om det kanske inte alltid ser så ut.

Tack för »Andliga »Fläktar.» Gläder mig över, att Du fortsätter Din fars verk, genom att fortsätta giva ut den lilla tidningen. Den har varit en frisk fläkt, från den andliga världen, för många och vill säkert bli det även i fortsättningen. Må Gud välsigna Dig även i den gärningen.

Lovade sände Dig en hälsning, när jag fick tidningen blev det en ny påminnelse om mitt oinfriade löfte.

Tiden tycks gå fortare här i Afrika än hemma. Det är som om jag inte hann med. Men den som vet vad det vill säga att studera språk, förstår att det blir inte mycken tid över för andra intressen.

Det är nu ett helt år sedan vi Märta och jag lämnade Sverige. Huru fort har det inte gått och vad mycket det är som har hänt. Nog trodde jag att jag skulle få fira påsken i Kambine i år. Men vad jag tror och och vad portugisiska regeringen tror, är inte det samma.

Som Ni veta så slutade jag arbeta på sjukhuset i Old Umtali redan i början på nov. och flyttade in till staden Umtali till »African girls hostel» för att mera kunna få ägna mig åt språkstudierna, men det var inte den bästa platsen, att lära portugisiska, ty man fick ju tala engelska hela dagarna.

Nu bor jag i Beira hos Mr och Mrs Freire en portugisisk missionärfamilj och använder hela min tid på att läsa portugisiska.

Det var inte lätt att lämna sjukhusarbetet i Old Umtali där jag så väl behövdes, men jag vet ju att även Kambine behöver hjälp så innerligt väl om bara de portugisiska herrarna ville beveka sina hjärtan och släppa oss in i colonien. Mr Freire har ett stort distrikt att besöka och dels en kyrka för infödda i Beira som han är ansvarig för. Många av dessa byarna ha inte haft något besök av en missionär på över 4 år, på grund av den katolska regeringens illvilja mot allt vad protestantism heter. Den evangeliska missionen har ingen tillåtelse att ha några skolor, byggnader för skolor finns men regeringen har stängt dem. Mr Freire lade in en skriftlig ansökan om inte det vore möjligt få dem öppnade igen men fick till svar, att om infödingarna ville sända sina barn till skolan så kunde de sända dem till den katolska, så de kunde tyvärr inte godkänna hans begäran. Men i stället öppnade Mr Freire sitt hem för 8 små flickor som nu få lära sig läsa, skriva och sy. Glädjen var stor när de fingo vars en blyerts och bok och de fingo börja skriva bokstäver, men ni skulle sett deras ögon huru de strålade när de fingo vars en bit tyg gjord av corosfiber, som de fingo sy en handarbetsväska av och brodera blommor på ena sidan och sitt namn på den andra.

Många byar ute på distriktet har aldrig förut hört talas om Jesus. En dag i ett möte när Mr Freire talade var det en man som reste sig upp och frågade vad det var för en man Jesus han talade om. Du måste berätta mer om honom. Det är många som blivit vunna för Gud, men många som ännu väntar på att få höra frälsningens evangelium.

Old Umtali den 22/6.

Det ser ut som om jag aldrig skulle få detta brev färdigt. Det är 2 månader sedan jag började men blev avbruten i min skrivning och sedan har det blivit liggande.

Jag är nu uppe i Umtali ett tag, dels för att ordna en del missförstånd med våra papper här och dels för att få ett nytt uppehållstillstånd för att få vara i Beira.

Syster Karin.

forts.

Syster Rosa.

Syster Rosa, som på grund av en elakartad halsåkomma måst avbryta sina missionsresor, tror sig kunna i mindre omfattning resa i höst.

Forts. från sid. 51
flera av de yngre, som nu både växt upp och växt till sig. Höra Sigurd Norén spela fiolen och Carl-Gustaf Moström orgeln eller pianot blev en orsak till tacksamhet att Gud bevarat dem.

I Boxholm stannade jag också dagen därpå, då intet möte kunnat ordnas där jag tänkt det Men nu fick jag tillfälle att besöka några vänner som inte kunnat vara med i kapellet och tillsammans fingo vi prisa Gud för undret att få vara bevarade sedan många år.

Tisdagen hade som mål *Linköping*. Väl avkommen tåget och med full fart på väg till kyrkan anropades jag av f. d. sekreteraren i Sveriges årskonferens inom Metodistkyrkan, numera pastorn i Emanuelskyrkan i Linköping, Karl G. Kallensjö. Tillsammans kommo vi så till helgedomen där mötet började omedelbart. Bland åhörarna var också min gode vän, pastorn, redaktören Birger Ullberg och en syster Ellen Sjögren som på den tiden jag var pojke bara, hade tjänst hos en familj som i vänskap stod oss mycket nära. Denna syster blev också ombud för »Andliga Fläktar.» Efter mötet följdes vi predikande bröder till mitt värdfolk broder Carl S. Andersson där jag på allra bästa sätt blev omhuldad.

På onsdagen gällde färden Norrköping men det sparar vid med en stund.

Ett tack till er bröder som tog emot mig och ettt tack till er vänner som med uppmuntrade ord som mötte mig. Gud välsigne oss alla i vår gärning för Herren.

Eder broder i Kristus
Helge Israelsson.

En ovanlig järnvägsresa.

Egentligen började det redan på morgonen i Ankarsrum, då vi (vilket är uttytt metodistpastorn i Ankarsrum, chefen för Östra Smålandskretsens metodistjuniorer och fyra ledarejuniorer) embakerade tågot mot Hultsfred f. v. b. till Oskarshamn och dagens juniorsamling. Knappt hade vi funnit våra platser i vagnen förrän vi gjorde dagens första upptäckt: två unga män med korsmärkta kavajuppslag och uppslagna biblar. Presentationen var snart överstökad och ett intressant samtal med de två betelseminaristerna, det var nämligen sådana, förkortade avsevärt den eljest föga angenäma »smalspåriga» resan.

Men än mera skulle vi få vara med om, innan vi nått resans mål. Under tågbytet i Hultsfred fick kretschefen fatt på en vän, numera pingstbroder. Han tog plats i samma kupé som oss, och tankeutbytet kunde fortsätta - liksom tåget. Ett par stationer längre bort kommer en storvuxen man med fart in i kupén, en blick far runt över oss andra och fastnar vid prästkragen, handen höjes till hälsning och ett jublande »Halleluja» möter oss. En smula letande i minnet och jag har hittat honom - det var på en annan järnvägsresa Kalmar-Karlskrona ett år tidigare vi mötts förut, alliansmissionspredikanten och jag. »Härligt», konstaterar broder Björkevik, »här sitter sex metodister och en pingstvän när jag, alliansarn kommer in.» - »Nå,» får han till svar, »och vad tror du de där är för människor då, trons folk i alla fall, frågan gäller ett par ynglinglingar vid fönstret med andens svärd blottat framför sig. Ny presentation, också de äro betelseminarister, samfundsbaptister. Jag kan inte underlåta att konstatera det märkliga, i en kupé med 11 passagerare befinner sig genom en Guds skickelse och utan några särskilda arrangemang 6 metodister, 2 baptister, 1 pingstvän och 1 alliansmissionare. Ett försiktigt sneglande mot den elvte, »främlingen», kommer honom att en smula för-

siktigt resa sig, han gör en artig bugning och säger: »och jag är missionsförbundare: »Ungdomarnas blick för det humoristiska i situationen skapar ett allt förlösande leende hos oss alla.

Och hur gick det sedan? Jo, först distribuerade broder Björkevik, han från alliansmissionen, sångblad och den ene baptisten letade fram en mandolin, varpå kupén i hast blev sångsal. Sedan lästes Guds ord och därpå bads det. Bönemöten på tåg är nte vanliga - men härliga och välsignade, det stärkte oss alla underbart. Och sedan blev det ny sång, utbyte av »kärleksgåvor» i form av traktater och tidningar, återigen sång och - ja, så var vi framme i Oskarshamn. För första gången hade jag, som innerligt avskyr järnvägsresor, en känsla av att tåget gått för fort.

S. Gällmo.

Hjärtats gäster.

Ett ord i den heliga skrift är mer bekant än många andra. Det är Ordet i Uppenbarelseboken: »Se, jag står för dörren och klappar; om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.» En av den engelsktalande världens främsta konstnärer har också tolkat den versens budskap i färg och framställt en odödlig scen av den sökande och kallande Mästaren. Man ser Jesus stå med herdestaven mot sitt bröst, i ena handen håller han en lykta med ett brinnande ljus; med den andra klappar han stilla och försynt på en stängd dörr, vilken till på köpet har låset på innersidan — dörren skall öppnas inifrån. Jesus tränger sig inte på någon. Han kallar — den kallade han att öppna. Där Herren blir insläppt, dit kommer han med ljus och glädje.

Men nu är inte Herren Jesus den ende, som söker bli gäst i hjärtat. Det är många, som banka på porten till en människas inre. Världsanden är inte den minst enträgne. Han presenterar sig under många namn och söker vinna inträde på många vägar. Icke sällan draperar han sig i en förvänd s. k. kulturs mantel, vid andra tillfällen slår han följe med vad man kallar nöjen och förströelse, ofta av primitivaste slag. Världsanden är ett högst tvetydigt väsen, som det gäller att se upp med. Där den får inträde, breder den ut sig på ett oroväckande sätt och tränger undan det andliga och gudomliga. Demas har övergivit mig, ty han har fattat kärlek till denna världee, klagar Paulus När den fick inträde i församlingen i Laodicea, byttes den andliga värmen i ljumhet. Till sist fanns inte ens rum för Jesus. Han blev utestängd. Vill man övervinna världsandan och hålla den borta från hjärtats domäner gäller det inte minst att öppna för Herren och hans Ande, att ge rum för det som är av himlen himmelskt.

Den småländske läsarprästen, kyrkoherde Håkan Sjögren var tydligen bekant med själafiendens ränker och ödeläggande inflytande. Han lade sina församlingsbor på hjärtat, att det är hemskt att ha satan till fiende, men ännu hemskare att ha honom till vän. Att detta är sant, fick Judas Iskariot erfara. Lukas säger, att »satan for in i Judas.» Vad följden blev känna vi alla. Sedan Judas förrått sin Mästare, drevs han av sin ångest att lägga hand på sitt liv. Det är tydligen farligt att kompromissa med synden. Farligare än man vanligen tror. Lek inte med synden, sade en predikant till en ung man, då leker den snart med er. Då blev den unge allvarlig och svarade med däm-

Fortsättning sid. 52

Redovisning

över inkomna medel till Afrikamissionen samt Systrarna Ruth och Rosa underhåll.
Tiden den 1 jan.-30 juni 1947.

Petersson, Gantofta 10: -, O. Johansson, Huskvarna 4: -, Söndagsskolan Åby (Torsång) 12: -, A. Andersson, Råå,10:- Lindgren Essunga 25: -, Ljunggren, Gerlesborg 5: -, B. Berglund, Fjäkelmyra 115: -, Carlsson, Huskvarna 100: -, M. Persson, Mörarp 10: -, Frida Forsgren, Runnvika 25: -, Lilly Olmén, Råå 3:80, Hilda Jansson, Trollhättan 18: 80, Ruth Hulthén, Borås 10: -, Carlsson, Vara 50: -, Schröder, Åmål 10: -, Syster Florens, 10: -, Ellen Pettersson, Halmstad 25: -, Metodistförsamlingen Huskvarna 300: -, Hilda Winell, Huskvarna 10: -, J. Andersson, Sandviken 4: -, S. R. V. Lidköping 50: -, Anette Ohlsson, Killeberg 3: 80, H. Bjurström, Hudiksvall 9: -, B Melin, Norrköping 30: -, Alex Wahlström, Göteborg 5: -, Syst. Lalin o. Berta, Västerås 5 :- Ida Nilsson, Gävle 4: -, Anna Carlsson, Älvsjö 2: 80, Ivan Bengtsson, Klagshamn 10: -, Sigrid Jansson, Gävle 2: 80, Hedberg, Landskrona 14: -, Lilly Palméer, Mölnlycke (till C. F. Israelssons och Hilda Johanssons minne) 10: -, Alb. Andersson, Lindome 15: -, Sofia Johansson, Kungsör 10: -, Nanny Wallbom, Odensvi 10: -, Kindstedt, Boxholm 30: -, Moström, Boxholm 5: -, Ingemar Karlsson, Loftahammar 10: -, Hedvig Pettersson, Valdemarsvik 10: -, Nanny Wallbom, Odensvi 10: -, Lina Laag, Alvesta 10: -, Maria Carlsson, Västerås 100: -, Göseborgskretsens Missionsinsamling 200: -, Karin Friman, Mölndal 10: -, Hilma Holm, Råå 10: -, Myhrenmark 5: -, Överberg, Tågarp 10: -, Nanna Gunnarsson, Råå 5: -, V. Eriksson, Boden 26: -, Syster Louise (till C. F. Israelssons minne) 50: -, Svanström, Säffle 5: -, J. F. Carlsson, Vara 50: -, Bojan Jönsson, Lessebo 10: -, Minnie Widegård, Lessebo 10: -, Onämnd, Jönköping 5: -, Zeffer, Jönköping 5: -, Systraförbundet, Mölndal 116:-.

Summa kronor 1,631: 13.

Kollekter

för Afrikamissionen vid besök i församlingarna:

Nässjö 82: 20, Hästholmen 4: 60, Motala 60: -, Tranås 53: 30, Boxholm 22: 45, Linköping 21: 13, Norrköping, Salem 68: -, Nyköping 15: -, (30: -), Loftahammar 12: -, Valdemarsvik 30: -, Vråka 10: -, Ankarsrum 24: -, Hultsfred 10: -.

Summa kronor 412: 68.

Till hjälparbetet i Tyskland.

Amanda Svensson, Huskvarna 5: -, O. G. Carlsson Huskvarna 100: -, R. Sigby, Jönköping 50: -, Hilda Wallin, Vallåkra 20: -.

Summa Kronor 175: -.

Till hjälparbetet i Polen.

Olga Johansson, Beda Löberg, Djursholm 10: -.

Biblar och Nya Testamenten i Tyskland.

Anna Lundholm, Huskvarna 5: -, Valborg Johansson, Bengtsfors 5: -, Alma Björk, Karlshamn 1: 45, K. Hedblom, Gävle 10: 50, Julia Agnér, Killeberg 10: -, A. Magnusson, Råå 5: -, Vänner i Landskrona 50: -, Karin Carlström, Härnösand 5: -, Hilma Hemström, Härnösand 18: -, Symöte i Ullvik 15: -, Selma Ohlsson, Karlshamn 1: 50-.

Summa kronor 127: 95.

Egon Åströmfonden för Sumatra.

Hanna Allvin, Huskvarna 5: -.

Tillsammans Kronor 2,391: 76.

Till alla bidragsgivare uttalar jag ett hjärtligt tack för edra gåvor till de olika ändamålen. Ett tack för alla vänliga ord i arbetet. Gud välsidne Er alla i Jesus Kristi namn.

Huskvarna den 1 juli 1947.

Helge Israelsson.

Varor för Afrika.

De av missionen vänner, som vill ra med om att iordningställa missionslådor äro välkomna till en sådan gärning. Välkomna ting äro: använda eller nya inner- och ytterkläder (ej tjocka vinterkläder), tygstuvar, leksaker, dockor, tvålar, brevpapper, blyartsar, pennor och penskaft, radérgummi, använda lakan och örngott, gammalt linne för bindor etc. Allt skall naturligtvis vara rent, helst nytvättat.

En förteckning över paketets innehåll bör läggas överst för underlättandet av förtullningen. Paket kunna sändas till undertecknad, adress: Erik Dahlbergsgatan 8, *Huskvarna*. Ju förr, ju hellre!

Helge Israelsson.

Gör vad Du kan för att sprida

Andliga Fläktar

Utgivare: **Helge Israelsson,** Erik Dahlbergsgatan 8 A, HUSKVARNA. Telefon 231. Postgiro 325883. **»Andliga Fläktar»** 1: 20 pr år, lösnummer 10 öre. Erhålles hos utgivaren eller hos platsombudet.

Björks Boktryckeri — Råå

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse — Meddelanden från fälten

Rom. 6: 5-6

15 Aug. 1947. Årg. 14 Nr 8.

Så viktigt är det.

En svensk kinamissionär berättar i ett brev från Peking, nyligen anlänt till Sverige, att han, till följd av strapatserna därute, genomgått mycket svåra lidanden. Hemska sjukdomar och inbördeskriget ha helt brutit ned hans krafter, och ofta har han varit nära dödens port. Han har svåra hjärtattacker, som hota hans liv.

Och dock är det icke detta, som oroar honom mest. Det är det, att han hos en del av sina kamrater märkt en tendens att ge upp, att förlora hoppet, så att de sagt sig vilja lämna fältet för alltid. "När jag hört sådant känns det, som om mitt hjärta ville brista. Gud, sänd nya missionärer." Och själv räknar han det som en nåd att få fara ut på nytt, sedan han i hemlandet hämtat nya krafter.

Samtidigt som denne missionär fått lida så mycket, har verket på hans missionsstation gått kraftigt framåt, och många har slutit sig till församlingen därstädes.

Inför dylika skildringar gör man den reflektionen:

Så viktigt är det i Guds ögon, att de okunniga skarorna nås av evangelium, att han icke skonar sina egna, högt älskade sändebud, missionärerna, från svåra lidanden när den stora uppgiften för det med sig. Han skonar dem gärna, men — uppgiften framför allt!

Så viktig är det alltså i Guds ögon, att själarna därute skall få höra evangelium.

Syster Karins brev.

Forts.

Det är söndag eftermiddag jag är ute på missionen i Old Umtali. Solen lyser på citronträden framför mig, så de gula citronerna lyser ännu gulare. Det är så fridfullt och tyst, alla barnen har gått till söndagsskolan. Gudstjänsten kl. 9 i morse var en mäktig högtid. Det var dop och medlemsintagning 8 ungdomar blev döpta och 33 unga pojkar och flickor intagna i full förening med kyrkan. Det var gripande se dem alla stående i en stor ring framför altarrunden och avlägga sina löften och sedan böja knä och Mr. Murphree och de tre infödda pastorerna, Chinbadzna, Ndnna och Gonjama lägga sina händer på vars och ens huvud och nedkalla Guds välsignelse över dem.

Frestelserna som de kommer att möta äro många, men om vi alla, både hemma i Sverige och här i Afrika slå en bönering omkring dem då är jag förvissad om att de skola bliva bevarade och bliva till hjälp och frälsning för många andra.

Folket här väntar och längtar efter att syster Ruth och syster Rosa snart skall komma ut och hjälpa dem. De ha nu ingen sköterska på sjukhuset och B. B. och det är inte lätt för flickorna att klara allt arbete själva. De måste ha någon som vägleder dem. Sköterskehemmet är nu i det närmaste färdigt, det ligger på en höjd med den mest underbara utsikt man kan önska. Man ser från fönstren i stora rummet ut över majsfälten och den lilla byn och bakom bergen som i solnedgången skiftar i de mest underbara färger. Så jag kan livligt föreställa mig att de systrar som kommer att bo där, om det nu blir syster Ruth och syster Rosa, eller någon annan skall njuta av utsikten och finna vila till både kropp och själ.

Så till sist ville jag sända en varm hälsning från alla era svarta vänner här i Old Umtali som inte nog kan tacka Er för allt Ni gjort för dem i det ni sände ut först syster Ellen Björklund så syster Ruth och syster Rosa.

Kärt hälsas Ni alla från er tillgivna

Syster Karin.

Siffror om bibeln.

1. Den mest sålda boken i världen i dag är den engelska översättningen av bibeln, och den innehåller 3.566.480 bokstäver, 773. 693 ord, 31.102 verser, 1.189 kapitel och 66 böcker.
2. Det 19:de kapitlet i 2:a Konungaboken och det 37:e kapitlet i Jesaja är nästan alldeles lika.
3. Den mittersta versen i bibeln är den åttonde versen i 118:de psalmen.
4. Den längsta versen är den 9:de versen i det 8:de kapitlet i Esters bok och den kortaste är Joh. 11:35.
5. Den 119:de psalmen är den längsta kapitlet, och alla versar med undantag av 121, 122 och 132 innehåller hänvisningar till Guds ord.
6. Det kortaste kapitlet är psalm 117.
7. Ordet Herre förekommer 1855 gånger.
8. I Nya testamentet finns omkring 243 direkta citat från Gamla tes-

tamentet.

9. Jesus har 250 olika namn i bibeln. Namnet Jesus förekommer 937 gånger, Kristus 556 gånger, Herre 730 gånger.

10. Med namnet Jesus menas bokstavligt »Gud är Frälsaren.»

11. Nya testamentet kan läsas på ett år genom att läsa fem kapitel var söndag.

12. Hela bibeln kan genomläsas på ett år, genom att läsa tre kapitel varje dag och fem kapitel varje söndag.

Hemma hos Herren. †

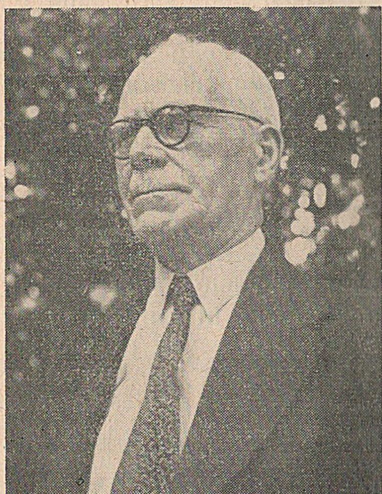

Så har Herren hemkallat en av »Andliga Fläktars» trogna spridare. Skomakarmästaren Carl Simonsson Malmö, född den 14 april 1882 hemförlovad den 18 maj 1947. Broder Simonsson hade i många år varit en trofast och högt betrodd medlem i St Marcus Metodistförsamling en sannskyldig stödjepelare i Herrens hus. Med liv och intresse spred han »Andliga Fläktar.» Vi vill tacka honom för vad han var. Hans hustru som nu upptar manteln efter sin man, då det gäller denna lilla tidning, vill vi önska Guds kraft och Guds välsignelse.

H. I.

OBS.!

Syster Ruth Hansson meddelar i brev att hon kommor att resa tillbaka till Afrika med flyg under oktober.

De som ännu önska vara med att sända varor för Afrika torde göra det pr omgående, då samtliga varor kommer att gå med båt i mitten av september. Allt som skall vara med denna båt torde alltså vara mig tillhanda före den 1 september 1947. Välkomna ting äro: använda eller nya inner- och ytterkläder (ej tjocka vinterkläder), tygstuvar, leksaker, dockor, tvålar, brevpapper, blyartsar, pennor och pennskaft, radérgummi, använda lakan och örngott, gammalt linne för bindor etc. Allt skall naturligtvis vara rent, helst nytvättat.

En förteckning över paketets innehåll bör läggas överst för underlättandet av förtullningen. Paket kunna sändas till undertecknad, adress: Erik Dahlbergsgatan 8, *Huskvarna.* Ju förr, ju hellre!

Helge Israelsson.

Jublen i Herren, I rättfärdiga
lovsång höves de redliga.
Tacken Herren på harpa,
lovsjungen honom till tiosträngad psaltare,
Sjungen honom en ny sång, spelen skönt med jubelklang.

Ps. 33 v. 1—3.

Ryckt ur dödens käftar.

Underbar frälsning.

Vi beslöto oss för att besöka ett hem några kilometer väster om Sirra Burr. Där bodde i yttre rummet en sjuttiofem år gammal, blind och nästan döv lama,1) som därtill också var sjuk. Man hade sagt oss, att det var omöjligt att tala till honom, ty han kunde ej förstå något längre och var nu nära slutet. Vi gingo därför förbi hans kang och fortsatte i det andra rummet.

Det var det sämsta av alla mörka, dåliga och otrevliga rum, jag någonsin sett i Mongoliet. Vi stodo där en ganska lång stund, innan vi kunde urskilja föremålen därinne. Från kangen hörde vi en svag kvinnoröst fråga, vem vi voro. Där låg en sjuk, fattig kvinna, som emellertid ej ville höra evangelium. Vi satte oss med benen i kors bredvid hennes läger på kangen. Vi talade med henne om Jesus, som kunde frälsa hennes själ. Då hon ej lyssnade, bådo vi till Gud och fortsatte igen men med samma resultat. Ofta ha vi funnit, att en ändring inträder, när vi bedja, så vi bådo till Gud igen, men hon bara ville visa bort oss. Sedan vi i bön anbefallt henne i Guds händer, måste vi lämna henne.

Vi passerade det yttre rummet och tänkte återvända hem. »Snart död», tänkte jag, när jag kastade en blick på prästen. Men en röst sade i mitt inre: »Men han lever ju, ännu kan han räddas från helvetets hemska kval.» Vi vände om och stego upp på kangen. Alla mongoler, som bo i lerhyddor, ha kang. De som bo i filttält ligga på marken. Ohyra syntes övrallt omkring den sjuke. Jag vågade ej sätta mig ned utan endast hukade mig, så att kläderna ej skulle komma i beröring med kangen. Trots denna försiktighet fann jag på kvällen, att jag fått löss.

Under en hög av gula och röda utslitna lamakläder och trasor låg den gamle mannen. Endast ett grått huvud stack fram och vilade på en smutsig kudde, stoppad med boveteagnar. Bakom stod ränseln, som han haft på alla sina pilgrimsfärder. En sådan ränsel är gjord av två böjda videkäppar, sammanbundna med snören. Han hade varit lama i sjuttio år, under vilka han hade läst böner och tillbett avgudar och gegen i många hednatempel, sökande frid för sin själ och sitt oroliga samvete. Medan han var frisk, hade min kamrat Nordmark talat med honom om Gud flera gånger.

Han låg med ansiktet mot väggen och hade således ryggen mot oss. Jag satte min mun intill hans högra öra och ropade ut sanningen om att Jesus hade hans synd på sig, då han dog på korset för honom. Jag omtalade för honom, att Jesus var uppständen och var i härligheten och att han hade makt att lösa honom. Vi läsa i psalm 126: »De gå åstad gråtande och bära sitt utsäde; de komma åter med jubel och bära sina kärvar.» Det är mycket dyrbart, att vi ha ett så härligt utsäde. Må vi ej spara på det! Men må också Gud giva oss mera av det sinnelag, som verkligen lider med de arma själarna. Vi tacka Gud för det levande ordet. När man under Andens kraft och smörjelse sår Guds levande ord i en människas hjärta, så bör man också vänta, att någonting skall hända.

Denne man hade under sjuttio års tid blivit hårt intrasslad i underliga hedniska religionsläror. Hela livet hade han levt i osanning och villfarelser, så att dessa hade blivit garvade genom vanan att mot bättre vetande

Fortsättning sid. 62

1) Titel för de förnämsta buddhistiska munkarna i Tibet.

Glimtar från juniorlägret i Fulltofta.

Skånekretsens Juniorläger i Fulltofta 1947.

Redaktören har bett mig skriva något om Skånekretsens juniorläger i Fulltofta i sommar. På min fråga om vad jag skulle nämna om i en så mångskiftande företeelse som ett juniorläger är, bad han mig skriva om vad som skedde under lägret. En svår uppgift! Prästen i vår tid, skall - liksom i Gamla Testamentets profeter - tjäna Gud såsom mun. Gud talar genom honom. För att kunna tala om vad som sker i det som sker, krävs att man desslikes är Guds öga. Ty vem täljer eljest t. ex. gemenskapens betydelse. Eller vad som sker när en skara juniorer sitter på en gräsplan och läser Guds ord vid ett bibelstudium.

Men låt oss försöka se något av det som skedde!

Jag tror att juniorlägrets gemenskap är en välsignelse. Man kommer varandra mycket nära på ett läger. Och man gör det på ett enkelt och naturligt sätt. Gemenskap innebär delgivning. Vid ett läger ges det många tillfällen att få »giva det bästa inom en» till sina kamrater. Både av ridderlig kamratkänsla, villighet att tjäna och av det man funnit i Jesus, Frälsaren. Att sådana impulser väckes, stärkes och kommer till uttryck är en stor sak. Och detta skedde vid vårt läger.

Ett juniorläger är alltid en såningstid. Så var också vårt läger. Vi började så tidigt, vi började vid morgonbönen, ledd av gruppledarna i tur och ordning. Bibel och sångbok får alltid ligga nära till hands. Varje förmiddag bibelstudium. På eftermiddagen föredrag, bibelfrågor eller sångstund. På kvällen lägerbål och sist aftonbön i tälten. Några ord om lägerelden och aftonbönen. Lägerelden blev Guds och juniorernas särskilda tillfälle. Man samlades omkring bålet vid stranden. Någon grupp hade ansvaret för ett litet program - sång - uppläsning - dialog eller dylikt. Och sedan vittnesbörd och bön. Ofta sjöngs sången: »När lägereld flammar» vars kör lyder: »Gud, gör mig stilla att lyssna jag kan, när i kvällen du talar till mig. Ja, rena mitt sinn', gör mig lydig och sann. Gud, lär mig förtrösta på dig.» (Juniorernas anteckningsbok nr 12). En härlig sång! Den sista versen är en bön: »Gud, hjälp mig att bliva ett vittne om dig.» Och juniorerna blev vittnen. De vittnade om vad de upplevt av frälsningen i Jesus Kristus. Det var saliga stunder. Man

uppmanade sina kamrater att komma till Gud. Somliga vittnade för första gången och upplevde bekännarens glädje. Andra hade vittnat förr, men frälsningen är värd att omvittna i både tid och evighet. Och så aftonbönen i tälten, efter det man skilts från lägerbålet. Det må förlåtas lägerprästen att han lyssnade utanför tälten ibland. Och han gladdes! Vilka ordentliga aftonböner från något tält! Bibelläsning, bön och sång. Och vilka djupa, innehållsrika, tänkvärda böner från ett annat!

Men, hör jag någon säga, att detta skedde är ju bra, men skedde intet mera? Skedde inga avgörelser för Gud? Jo, pris ske Gud, det gjorde det! Och då går vi på nytt till lägerelden. En kväll blev Guds kallelse några juniorer för stark. Och i sanden vid elden på stranden böjde flickor och pojkar knä inför Frälsaren. Några gjorde det för första gången och några sökte förnyande nåd. Må Gud få bevara dem såsom sina!

Ja, detta var *något* av det som skedde. Och vi har sett sett det från lägerprästens synpunkt.

Gunnar Eriksson

"Andliga Fläktars" trogne distributör. Tack Gunnar! Red. anm.

Forts. från sid. 60.

bedraga sin nästa under religiös täckmantel för att tillägna sig hennes penningar eller boskap. Människors ord och läror, huru goda de än må vara, studsa tillbaka och få ingen ingång. Men det är kraft i Guds ord och i Jesu ställföreträdande död på korset. När ordet får komma ned i hjärtat — detta må vara aldrig så mörkt — visar den Helige Ande människan, att hon är en syndare, som behöver Jesu frälsning. Hon får se sitt liv i ett nytt ljus, och saker och ting börja läggas till rätta därinne. Det blir en uppdelning av sanning och lögn, av timligt och evigt, av synd och rättfärdighet.

Den gamle rörde sig icke, då jag talade, och sade icke ett ord. Jag trodde först, att han ej hört något, men senare fingo vi veta, att han hört allt. Då vi bådo, lade jag ena handen på hans huvud och den andra på hans bröst. Herrens kraft och välbehag var över oss. Vi ropade till Gud om förbarmande och frälsning för denna själ, så att han måtte undkomma eldsjöns eviga lidanden. O, sådana bönemöten man kan få uppleva på en smutsig lusig kang! Jag vill hellre vara med där än i en kall, formell kyrka, där Gud ej får vara med. De onda andarna flydde ut ur mannens hjärta, och han blev i ett nu frigjord från sina tobaks-, snus- och spritbegär och från alla hedniska läror genom den underbara kraften av Lammets blod; och Jesus tog sin boning i hans hjärta. Det är ingenting, som fröjdar mig så mycket, som när djävulen får lida nederlag. Där vill jag vara med. När en själ blir frälst, är det också glädje i himmelen.

Då vi slutat att bedja, satte han sig upp, lade handen på sitt bröst och sade: »Jesus flyttade in i mitt hjärta, Jesus är här.» Underbar verklighet! När Jesus får flytta in, så tar han hand om både det ena och det andra. På en liten stund hade Jesus kommit in och gjort en sådan storstädning, som den gamle mannen aldrig hade varit med om i hela sitt liv. Han kände själv, att han blivit ägare av Jesus, vilket var en så stor skatt, att bönehjul, radband och avgudar, som varit hans dyrbaraste skatter hela livet, nu med ens blevo mindre värda än skräp.

Forts. i nästa nummer.

Evangelistbrev

Fortsättning.

I Norrköping mötte den käre brodern Fritjoj Åhlén en trogen Herrens tjänare. Hans senaste dröm hade varit att få bygga ett tempel åt Herren och Salemförsamlingen, men herrarna i industrikommisionen som tycks ha fått en del av vår jord som domän, tillät det inte. Ritningarna för Salems Metodistkyrka ligger färdiga så det är bara att börja när tider därför stunda.

Vännen Åhlén förde mig till sitt hem där jag undfägnades med en god kopp kaffe. Tillsammans besökte vi så missionens broder Helge Alm och slutligen visades jag till min värdinna, den kära fru Hanna Eriksson på Gruvgången 4.

Mötet bland »Salems barn och Guds församling» var ett kraftigt och rikt välsignat. Ordet mottogs med glädje och tacksamhet. Kontakten med missionsvänner och »Fläktspridare» var uppmuntrande.

Nyköping var nästa station. Jag går alltid till lokalpredikantens, Arvid Andersson gästvänliga hem på Repslagaregatan 31 när jag kommer till Nyköping. Så var också fallet nu. Denna gång som alltid hjärtligt välkommen i det hemmet fann jag mig väl tillrätta. Sammankomsten i helgedomen var en dyrbar sådan. Rätt många var samlade och det sjöngs och spelades och vittnades och bads till Herrens ära. Vännen Wilsby har det gott i Nyköping, och jag har det också.

På lördagen den den 26 april gällde färden *Loftahammar*. Det var första gången som jag skulle komma till Loftahammar, denna för min far så kära plats. Med rälsbussen från Norsholm fingo resenärerna vara med om en lindrig urspåring. En brädbit på rälsen var orsaken. Med förenade krafter och med hjälp av motorn kom vagnen på sitt rätta spår igen efter någon timme. Och lagom till omnibussen kommo vi fram till Gamleby. I Loftahammar mötte vännen Ingemar Karlsson (han hade varit i mitt hem i Rää under beredskapstiden) och så ställde vi våra steg till det nya Metodistkapellet där naturligtvis Gösta Johansson satt vid orgeln. Efter mötet fick jag följa med Gösta till hans hem på Lilla Askö. Jag fick vara med om att fara samma väg som far hade gjort så många gånger och träffa vännerna som han hade varit så fästa vid. Fru Johansson som nu var ensam kunde berätta om gamla minnen och Gösta och jag hade minnen från Karlshamn. Det var en upplevelse att komma till dessa bygder. På söndagen var det så gudstjänst i kapellet och sedan efter middag hos vännen Olle Ohlsson var det möte i baptistkapellet i Vråka. Kapellet var nästan fullsatt av bara ungdom. Vi spelade och sjöng till Herrens ära och efteråt drucko vi kaffe hos Metodistförsamlingen i Vråka, Skräddaren Daniel Gustafsson och hans hustru.

Sedan for jag vidare till *Valdemarsvik* där pastor Åke Thor tog emot. På kvällen hade vi en rik stund i helgedomen. Det kände verkligen gott i Valdemarsvik både i helgedomen och i herdetjället. Ungdomarna sjöngo med liv och lust och vi andra vittnade så gott vi kunde. Efter en god natts vila i pastorshemmet förde bussen mig till Gamleby för vidare befordran. Fortsättning nästa gång.

Ett tack till er alla som jag mötte och gästade

vännen Helge Israelsson.

En medarbetare.

Onsdagen den 6 augusti fyllde fröken Ruth Karlsson i Tjugosjö 50 år. Denna syster har under en lång följd av år varit en trogen medarbetare i Afrikamissionen. Gång efter annan har hon sänt in sina bidrag i form av penningar eller varor för Afrika. Det var också en stor glädje för mig att för första gången få träffa henne vid alliansmötena i Skruv den 27 juli i år. Med tillönskan om rik välsignelse från Gud tacka vi henne för hennes trogna gärning. *H. I.*

Från tyska brev.

En egen bibel.

En mor, som jämte annat även fått en Bibel, skriver: »Om jag nu också med mina två barn icke har någon egen bostad och ej heller någon egen bädd, om vi också alla tre äro angripna av tuberkulos, så har vi nu åtminstone en egen Bibel, varöver jag mycket gläder mig. Mycket tack för fiskleveroljan! Min pojke håller just på att äta ett stycke bröd, besmort med fiskleverolja, och han strålar över hela ansiktet.»

Icke tigga men tacka.

»Mitt hjärta fröjdar sig vid anblicken av dessa vackra kärleksgåvor! Och huru mycken glädje skall icke utlösas, när de komma att utdelas! Huru många tacksägelser skall icke uppstiga till Gud och huru många välönskningar skall de ej sända till de okända givarna! Vilken härlig sak är icke ett livsmedelspaket i nödens tid, när människorna alltid hungra och längta efter något ätbart. Och hur underbar är den brödragemenskap, som danas genom korset på Golgata. Bröder och systrar, vi vilja icke tigga, men vi vilja uttala vårt tack, därför att ni i nödens tid tänkt på oss.»

Förlorat allt men icke tron.

Åter en annan ger uttryck åt sin tacksamhet på följande sätt: »Mina kära trosfränder i utlandet vill jag säga ett djupt känt tack för de erhållna kärleksgåvorna. Eftersom jag tillhör de förflyttade, har jag förlorat allt men icke tron på min himmelske fader, som hittills hulpit mig och härefter skall hjälpa. Jag är nu i tjänst hos en lantbrukare.»

Redovisning (forts.)

1 jan.-31 juli 1947.

Ljunggren, Gerlesborg 9: -, Paulina Johansson, Gerlesborg 5: -.

Gör vad Du kan för att sprida

Andliga Fläktar

»**Andliga Fläktar**» 1:20 pr år, lösn. 10 öre.
Tryckeri och utgivningsort: Råå
Ansvarig utgivare och redaktör:
Helge Israelsson, Erik Dahlbergsgatan 8 A, HUSKVARNA. Tel. 231. Postg. 325883.
Distributör:
Gunnar Eriksson, Rååvägen 14, RÅÅ
Tel. 902 55.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

15 Sept. 1947. Årg. 14 Nr 9.

Svenska Metodistkyrkans Afrikamission 40 år.

Josef Persson.

Det är i år 40 år sedan vår svenska metodistkyrka sände ut sina första missionärer till Afrika. Det var två unga pojkar, en nittonårig bokbindare, Josef Persson, och en tjugoårig boktryckare, Gottfrid Runfeldt. Josef Persson hade enligt egen utsago, aldrig hållit något längre tal än ett anförande på en minut i St Paulskyrkan i Stockholm. Att biskop Hartzell vågade sända ut två så unga och oerfarna pojkar, anser pastor Persson nu vara det obegripligaste av allt obegripligt. Men de båda ungdomarna hade en stark segertro och en ljus optimism. Och de lyckades.

Det var i första hand Inhambanefältet, som blev de unga missionärernas arbetsplats. Efter två år hade pastor Runfeldt fullbordat sitt arbete och kallades hem till missionens Herre. Men pastor Persson fortsatte arbetet och hade nu som medhjälpare pastor Runfeldts unga änka, Henny, samt Ellen Björklund.

Arbetet har varit framgångsrikt, men det har också genomgått martyrtider, då kyrkor och skolor stängts böcker bränts och evangelister fängslats.

Under alla dessa 40 år har pastor Persson stått kvar i arbetet därute. Ett stort och välsignelserikt arbete har han fått utföra och kyrkan står i stor tacksamhetsskuld till honom för allt hans osjälviska arbete i Mästarens tjänst. Pastor Persson vistas f. n. i Sverige.

Ett år.

Den 14 september var det ett år sedan missionsmannen C. F. Israelsson hemförlovades. "Vad som gjorts utav kärlek till Jesus äger sitt värde skall evigt bestå."

Ryckt ur dödens käftar

Forts.

Den frälste buddhistprästen svängde sin hand i luften, som han brukade göra, när han hade sin bönekvarn i den. Denna tingest, som för honom var mycket helig, hade aldrig lämnat hans hand på de pilgrimsresor han gjort från östra Mongoliet till Tibet, från Wu'taishan i söder till norra Mongoliet. En bönekvarn består av en cylinder av koppar eller annan metall, genom vilken går en axel av järn, som är förlängd till ett handtag på undersidan. Cylindern är fylld med tryckta och skrivna böner. Medelst en liten sten som balans, fästad vid kvarnen med en fin kedja, svänges den med en lätt rörelse av handen från vänster till höger. På detta sätt äro bönerna i oupphörlig rörelse, under det pilgrimen sakta vandrar framåt. På metallen är bönen »Om mane padme hum» ingraverad. I vänstra handen har pilgrimen ett eller två radband, som skötas på samma gång. Under allt mumlas oupphörligt vid in- och utandning bönen »Om mane padme hum.»

Genom rörelsen med handen kunde jag se, att mannen ville ha sin bönekvarn, varför jag räckte honom den. Han tog av locket och luktade på de gamla unkna bönerna. Vi suckade till undrande, vad han tänkte göra. Han gav den till mig och sade: »Kasta bort den! Den har endast tjänat till att bedraga mig hela mitt liv. Jag vill ej använda den mera, jag skall bedja till Jesus.» Han räckte oss också sina två nötta radband, på vilka han till denna stund dagligen hade räknat flera tusen böner. »Djallo baxi sade också till mig, att det var lönlöst att tumma radbanden och läsa böner,» sade han. Med Djallo baxi — »den unge läraren» — menade han min kamrat Arne Nordmark.

Han tog också fram ett paket, väl invecklat i gult silkestyg med ett band om. Han vecklade av tyget, och innanför fanns ännu ett tyg. På detta sätt svepte han av tre tyglager, innan han kom till en bleckask, som han försiktigt öppnade. Han tog av ett lager bomull och trevade på fem små avgudar av lera. Han lade igen asken och gav den till mig med orden: »Kasta bort skräpet i buskarna. Jag har genom dem drivits bort från sanningen. De ha varit så dyrbara för mig, men nu har jag fått en bättre Gud i mitt hjärta.» Dessa gudar hade han burit hundratals mil och vårdat som klenoder. Man förstår, att Gud hade gjort ett verkligt djupt verk i hans liv.

Jag har sett mongoler, som säga sig vilja bli kristna, sätta upp sina gamla gudar på någon hylla i templet. Man tycker, att det är för hårt att bränna upp dem eller slå sönder dem. Det är emellertid en stor fara för en Kristi bekännare att ha avguden i templet. Då frestelser och verkliga svårigheter komma på, går han gärna till templet för att se på den. Att han icke nändes kasta bort avguden, är förresten ett bevis på att den fortfarande har ett stort rum i hans hjärta. Det blir mycket haltande i en sådan kristens liv. Ju större rum Jesus får, desto bättre.

En oinvigd kan knappast fatta, huru insnärjda dessa människor äro i sin religion. Somliga tro, att själarna bli frälsta så småningom, allt eftersom de förstå den kristna läran. Vi tro också, att undervisning är både god och nödvändig, och vi ge stort rum åt den sidan i verksamheten. Men när det gäller frälsningen, så tro vi, att det behövs ett radikalt ingripande av Gud i människans liv. Vi ha också sett flera gånger, huru den mest

okunnige kan bli frälst, om han endast tror. »Jag blyges icke för evangelium, ty det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror.» Vi tacka Gud för hans *kraft* till frälsning.

Den gamle uppmanade oss att bedja till Gud för honom, att hans mun måtte förhindras att repetera »Om mane padme hum» och att hans tankar allt framgent måtte förbli helt frigjorda från hednareligionerna. Vi bådo åter allvarligt till Gud härom. Då vi följande dag besökte honom, omtalade han, att Jesus frälst honom från det gamla. Det visade sig också senare, att det var så. Han hade nu börjat bedja till Jesus, och han ville veta, hur det skulle gå till. Vi sade, att han fick tala med Jesus som med sin fader.

Tre veckor senare besökte jag tillsammans med broder Newman åter den nyfrälste lamaprästen. När vi kommo in till honom, funno vi flera mongoler där, som enträget arbetade på att få honom tillbaka till hedendomen. De sade bland annat, att emedan han hade mottagit Jesus, hade gudar och andar blivit vreda och komme kanske att sända torka över hela Sirra Burr. Boskapsguden hade också blivit mycket retad och skulle säkert sända sjukdom och pest på djuren.

Den frälse mannen svarade mycket visligt. Han sade ungefär följande: »Innan jag eller någon annan i dalgången hade blivit frälst, var det upprepade gånger torka och djursjukdomar. Varför vill ni då skylla detta onda på mig? Å andra sidan» — han pekade mot bröstet — »så känner jag, att Jesus är en god Gud, och han gör icke något ont mot folk eller boskap. Han är också mycket mäktigare än era gudar. Jag ber er, låt mig vara i fred. Ni kunna ej förstå, vad jag har fått i mitt hjärta, utan att ni mottaga Jesus. Om jag har ätit ett gott stycke fårkött, så vet jag, hur gott det smakar och hur behagligt det är att ha det i magen. Men ni, som ej förtärt det, kunna icke veta, hur gott det var. Så är det med Jesus i mitt hjärta. Han är god mot mig. Han har tagit bort min synd och har givit mig daglig frid, som jag så länge sökt efter. Jag kommer aldrig att lämna Jesus, ty han tycker också om att vara där inne, även om ni gå så långt, att ni dödar mig, så slutar jag aldrig att tro på Jesus.»

Mannen förblev en heluppgiven Jesu lärjunge till sin död. En gång fann man honom medtagen ute på steppen långt från sitt hem. Fastän gammal och sjuk hade han givit sig av till ett av våra möten ganska lång väg därifrån men hade råkat gå vilse. Vi skola möta honom en gång hos Jesus.

"Ljusglimtar från Mongoliet."

Forts. från sid. 72.

kunna här i Sverige ekipera henne. Vid insändning av medlen glöm inte bort att sätta vart det skall gå eftersom jag också fått mottaga pengar för sjukhusets räkning. Redovisningen kan då gå genom Andliga Fläktar. Jag skulle önskat Syster Margit hade haft mera tid på sig och blivit mera känt här hemma i Sverige, som hon är i Finland. Tack att ni vill bedja för henne och för vännerna Blomquist, Nilssons och fröken Mervold från Norge som nu äro närmast att resa. Sedan blir det Dr och fru Åkerberg och Syster Birgit Nordin som behöver inneslutas i böneringen. Desto mera bön desto mer välsignelse.

Med varma hälsningar och önskan om rik välsignelse över Eder alla förblir jag som alltid

Eder vän och medarbetare
Ruth. (adress: Siknäs.)

Syster Ruths avresa blir inte före mitten av oktober så ännu kan medel till syster Margit nå henne. Paket kan sändas till mig för Afrika t. o. m. den 1 okt. **Helge Israelsson.**

AFRIKA

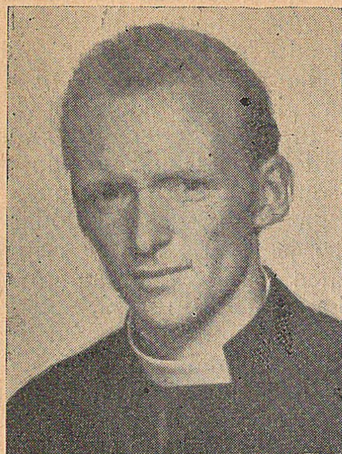

Lennart Blomqvist.

En underlig bävan har kommit över mig ju närmare tiden kommer för utresan till ett fält som jag mycket hört om men aldrig närmare tänkt på. »Hur är detta möjligt att jag skall få resa ut som missionär?» »Kan verkligen Gud använda mig där?» Jag kan inte svara på de frågorna och det behövs inte heller, ty, och bävan förvandlas i trygg förvissning, Gud vet vad han gör! Att vara Guds barn är att ständigt få vara med om något nytt, något spännande, något som fångar hela personligheten, att ständigt vara i rörelse framåt med segerviss känsla i själen: Det bär till seger! Min maka och jag böjer i dag tacksamt våra huvuden i bön för nåden att få vara hans barn och med glädje vilja vi gå in i den och de uppgifter som Gud därnere vill bruka oss i. Vi ville bara här bedja dig som läser dessa rader, du som brukar offra för missionens heliga sak kanske timmar i bön: bed några minuter till så att också vi få komma med i din bön till Gud. Vi behöver det så innerligt väl. Och du som bara flyktigt brukar bedja för missionen kan du inte taga oss till ditt särskilda böneämne. Vi vore dig djupt tacksamma.

Vi ber att få sända alla läsare en hjärtevarm hälsning

Edra

Maj-Stina o. Lennart Blomqvist.

Metodistkyrkans Ungdomsförbunds
(Västra Distriktet)
Sommarmöte och Bibelkurs
i Halmstad 7-13 juli 1947.

Vid Halmstads MKU:s Ungdomsgård vid Viken, Gullbrandstorp samlades under stor förväntan och med en innerlig längtan efter Guds rika uppenbarelse genom sitt eget ord och det innehållsrika program, som vi tidigare fått del av, en skara ungdomar från olika delar av vårt land till Sommarmöte och Bibelkurs.

Efter övliga presentationer och välkomsthälsningar av Pastorerna Arnold Nylundh och Gunnar Larson, voro vi färdiga att omedelbart samlas kring våra stora och heliga uppgifter. Rektor Odd Hagen höll ett tankeväckande föredrag över.» »Vad gäller den andliga striden,» och manade oss till mera aktiv kamp genom att, i stället för att sitta på lasset, hjälpa till att draga frälsningsvagnen framåt till seger för Guds rike. Förplägnaden och samvaron kring den

Forts. å sid. 71.

INDIEN

"Låt mig bli en pil..."

Det är en stor glädje för mig att få stifta bekantskap med detta lilla missionsblad. Farbror Israelsson fick mitt öga att tåras och hjärta att gripås många gånger när han lik »en budkavel, rastlös och vingad,» talade om Jesu verk bland Afrikas folk. När nu vägarna synes öppnas för mig till missionsfältet vore jag tacksam få vara i alla våra missionsvänners förböner.

Vid vår årskonferens i Helsingfors i fjol hade vi ett underbart missionsmöte som ingen då närvarande skall kunna glömma. Guds Ande kallade vid det tillfället nya missionärer och framkallade nya offer för deras underhåll. Vi såg nya syner och greps av en ny inspiration för missionens sak. När pastorskan Maria Berg sjöng sången:

»Låt mig bli en pil på din båge» såg jag dess budskap i ett nytt ljus. Jag vill här återge något av det jag såg. Jag citerar först de inspirerande orden:

"Låt mig bli en pil på din båge,
en pil som flyger åstad,
lik en flammande ljungeldslåge
mot fiendehärars rad.
. . .
en budkavel, rastlös och vingad,
som bådar till Herrens krig."

»Låt mig bli en pil på din båge.» En båge är ju ett mycket ringa vapen, det är sant. Guds båge, som är Kristi kyrka, är också i och för sig ringa, men Herrens makt bevisar sig däri, att han kan vinna stora segrar med till synes oansenliga vapen. Om en båges möjligheter utnyttjas är den ett effektivt vapen. En slapp båge har ingen slungkraft. Det har inte heller den styva bågen. En slapp båge - det är en slapp kyrka, en slapp församling. En styv båge är

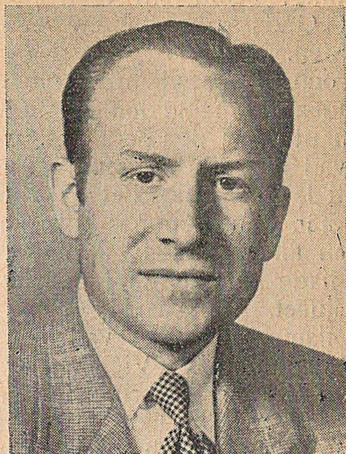

Sten Nilsson

en församling som inte låter sig böjas av Herrens hand. Sådana församlingar är inte redo till att strida för Herren. De har ingen slungkraft. Men vilka obrukade möjligheter finnes där inte. Bågen skulle ju kunna spännas.

Hur sker det? Bågen böjes! Gud måste också böja sitt folk, och vi måste låta oss böjas. Det börjar med att vi böjer våra knän. Genom bönen allena får kyrkan den kraft och den redoställning, som gör henne till ett brukbart redskap i Herrens krig. En kyrka som har ett slappt böneliv är lika oduglig som en slapp båge. Men när bönelivet är varmt kommer kyrkan i en »spänning» som gör den skickad för sin egentliga uppgift.

Vad är då syftet med en spänd båge?

Den skall sända iväg pilar. Pilar? Ja, kalla dem gärna missionärer. De skall flyga åstad »lik en flammande ljungeldslåge» och sätta stopp för fiendens framfart på olika fronter. Jesu Andes eld skall inte bara bränna

fiendens vapens, avgudar, sjukdomsbaciller, trolltyg och andra förskräckliga ting. Den elden skall också luttra människor, som med sin speciella begåvning, bland sitt folk, bidrager till att Guds rike blir en verklighet på jorden.

Då och då får vi höra om vilken förvandlande makt den kristne infödingen utövar i den hedniska byn genom vad han är och genom sitt nya sätt att leva. »Lino, det är alltid så ljust, när man kommer till din by» sade en till en kristen inföding. Ja, ljuset hade kommit till Linos by, det stora ljuset.

En flammande pil - vad kan inte den åstadkomma? Vi behöver inte repetera missionshistoria, nämna namn på personer vilka lika pilar sänts åstad över land och hav med den heliga elden. Vi vet ju, att vi själva är missionens barn.

Nu är tiden inne, då Gud vill se bågen redo att sända i väg nya pilar. Herren har många pilar i sitt koger. Har månne någonsin tidigare Kristi kyrka haft så många missionärskandidater som nu? De väntar på att bli utsända: budskapet de skall överföra brinner som en helig eld i deras hjärtan. Hur önskar de inte få kastas »mot fiendehärars rad.»

Men det räcker inte med att bågen är spänd så att strängen dallrar. En ytterligare kraftansträngning behövs för att pilarna skall komma iväg. Det behövs startkapital och underhåll. Och här får vi alla vara med. Med gemensamma krafter skall vi kunna sända åstad de brinnande pilar som nu ligger på vår båge.

Vad tycker du att du vill göra eller ge för att det du vet om och har erfarit av Jesus skall bli känt bland dem som är okunniga om honom och ännu pinas av den grymme fienden? — Vi kan inte värdera andliga verkligheter med någon jordisk måttstock. Vad vi än ger och gör så står vi i skuld. Men en underbar välsignelse erfar de människor, som får ge slungkraft åt Guds båge så att den kan sända åstad pilar över land och vatten - ja, över åtskiljande murar och klyftor.

Hjärtliga hälsningar

Sten Nilsson.

Forts. från sidan 71.

Torsdag.

»Jag vill börja med sången om Jesus,» bibelordet och den innerliga bönen, som frambars, var en värdig början till vad som senare skulle följa nämligen bibelstudiet över ämnet: »Helighet heltigjennom,» vilket väl var höjdpunkten av det vi ville nå, för att »vi må bliva ostraffliga vid vår Herre Jesu Kristi tillkommelse.» Många rika och dyrbara bibelställen lågo till grund för detta bibelstudium som exklusivt innebar nedskärning av våra intressen, utvidgning av Guds rike, expansion för Guds sak. Tag din helgelse och helga den för Gud var den mäktiga appellen.

»Tillbaka till Bibeln,» häröver tolkade Pastor Gunnar Larsson vikten och betydelsen av att göra böckernas bok till den förnämsta kunskapskällan och lagboken för det kristna livet, och den ende, som kan göra ordet levande - Jesus Kristus har nycklarna därtill. Guds ord ger ljus och ledning, låtom oss därför komma tillbaka till kunskapen härom och till anden, som vill lära och undervisa oss om allt. Kvällens kamratmöte blev en stund helt inför Guds ansikte, där vi förnummo att Guds Helige Ande vidrörde själarna. *Forts*

David Ingvarsson.

öppna brasan fullbordade det harmoniska intrycket av hemkänsla från första stund. Efter nedkallandet och bön om välsignelse över vår bibelkurs gingo vi att ordna för vårt nattläger.

Tisdagens morgonbön och bibelläsning angav tonen för vad vi önskade uppleva och erfara av Guds Helige Andes verk i våra hjärtan genom den Kärlek, som ensamt förmår att framdana den helgelse, varförutan ingen kan se Gud. Odd Hagen talade så över »Nya och gamla vägar» till kristen erövring, vilka synpunkter märkbart satte spår efter sig och gav anledning till djupare meditationer över våra stora uppgifter som kristna. Vägen till framgång och seger för Guds rike går inte alltid genom stormötet utan ofta genom de enkla personliga själavinnareuppgifterna, vid såväl det mindre mötet, som den enskildes gärning i det praktiska livet. Samtalet, som följde, var öppenhjärtligt och gav spontana uttryck för hjärtats innerliga längtan efter ett fördjupat andligt liv och hävdandet av de gamla kraft- och glädjekällorna, som alltid har samma bestående evighetsvärde.

Pastor Yngvar Johansens från Oslo, Norge, Bibelstudium, förde oss åter in i de friska källsprång, som har vatten till fyllest att släcka evighetstörsten i en mänskosjäl och ämnet, som var: »Tro vi på Den Helige Ånd» stod på ett högt plan av klartsynthet, byggt på Bibelns fasta grundvalar om den Helige Andes verk i våra hjärtan, som är vår himmelske Faders gåva till sina barn. Så många som drivas av Guds Helige Ande äro Guds barn. Låten Eder uppfyllas av ande. Ef. 5: 1 f.

Vid kvällens kamratmöte föredrog Pastor Gunnar Larson en intressant och orienterande reseskildring över en 200 milafärd till finska bygder, anordnat av Borås kristliga samarbetskommitté för hjälpverksamheten till Finlands folk. Kvällen avslöts med ett andemättad vittnesbördsmöte.

Efter stillhet inför Gud i bön samt timlig förplägnad, vidtog onsdagens Bibelstudium, som i likhet med övriga, leddes av Pastor Y. Johansen och hade som rubrik: »Det rene huset - tomt.» Det är icke nog med att vara avhållssam från yttre ting, som biografbesök, rökning etc., ty man blir icke frälst på det man icke gör. Ingen kan stå neutral - det gäller med eller emot Kristus; vi ska låta den orena anden bli hemlös och giva rum för den rena anden, så att den får intaga våra hjärtan- »Om nu I, som ären onda, förstån att giva edra barn goda gåvor, huru mycket mer skall icke då den himmelske Fadern giva helig ande åt dem, som bedja därom.» Luk. 11: 13. Må den helige ande rena ditt hjärta - - -.

De mindre »enskilda» runda bordssamtalen äro i tacksam åminnelse, även de kostbara pärlor. En ut- eller kanske rättare sagt infärd till den vackra och goda staden vid Nissan, Halmstad, som varje kväll kl. 9 från Rådhusets klockspel låter psalmen »Herre signe du och råde» tona, vittnade om kristen tro, berikade dagen. Efes. 6, som talar om Guds vapenrustning, var nog för oss att stanna inför vid kvällens kamratmöte. Även nu fingo vi göra en »utfärd», denna gång med tankens luftskepp till New York, där Pastor Johansen gav oss glimtar över skandinavernas arbete på, såväl det kulturella som andliga området.

Forts. å sid. 70.

Gör vad Du kan för att sprida

Andliga Fläktar

»Andliga Fläktar» 1:20 pr år, lösn. 10 öre.
Tryckeri och utgivningsort: Råå
Ansvarig utgivare och redaktör:
Helge Israelsson, Erik Dahlbergsgatan 8 A, HUSKVARNA. Tel. 231. Postg. 325883.
Distributör:
Gunnar Eriksson, Rååvägen 14, RÅÅ
Tel. 902 55.

Syster Ruth Hanson

Siknäs den 12/8 1947.

Mina kära vänner.

Det är nästan otroligt att tiden närmar sig med hast för uppbrott. Att åter få vända mitt ansikte mot Afrika är ju min högsta önskan, genom Guds nåd ligger där min livsuppgift. Oförgätlig har tiden »ofta på resor» varit och det jag gett tycks så ringa mot allt vad jag mottagit av de många missionens vänner som jag mött. Tack för all vänlighet. Gud skall en dag visa oss det rätta värdet av kärlek, omsorg och vänlighet. Att jag saknar farbror Israelsson särskilt nu förstår ni säkert. Han har två gånger sänt mig ut och mycket arbete kostade det honom och stor var hans omsorg och precis när det gällde detaljer. Han gjorde det till Jesu ära och under känslan, att han blivit kallad till det arbetet, därför kunde han göra det med glädje, och nu tycker jag att han på ett alldeles särskilt sätt gick den där »andra milen» och därför fick han bliva till välsignelse inte bara här hemma men också där ute i Afrika. Må jag förlänas den nåden att vara trogen här hemma såväl som ute i Afrika.

Alldeles särskilt trevligt blir det ju att resa ut den här gången emedan jag får glädjen att taga med mig, hoppas vi, två nya missionärer fröken Signhild Hervold från Hamar, Norge och Syster Margit Johansson från Borgå, Finland. Den största glädjen som kan komma till en missionär i uppgiften är den att få andra med. Nu blir den glädjen min, och jag vet hur deras ankomst vill glädja de trötta arbetarna där ute. När någon ny kommer då får vi äldre nytt mod.

Det var i anledning av, i all synnerhet, syster Margit som jag bett om ett upprop i Andliga Fläktar och ni vill helt säkert förstå mig när ni vet att hon kommer från Finland. Jag hade först tänkt att bedja om sänglinne och handdukar men som tiden nu är ganska kort fruktar jag att vi inte hinner med den insamlingen. Ty vårt resgods måste vara startklart i mitten på oktober för att hinna med. Jag har inte kunnat göra något upprop innan vi fick besked om att hon var antagen, men nu är hon antagen och avskild till missionär. Jag har därför skrivit till fältet och bett dem där ute göra något för henne. Jag vet att de gör det med glädje i den mån de kan. I Finland har vännerna samlat ihop en del och den som varit i Finland vet att en sådan insamling blir offer. Men det är ju så mycket som inte står till att uppbringa i våra dagars Finland. Jag skulle därför vilja inbjuda Er att vara med och hjälpa till med S. Margits utrustning. Hon behöver skor, galoscher och kläder. Det kanske blir bäst att sända medlen till mej eftersom vi skola ha ressällskap och vi

Forts. sid. 67.

Björks Boktryckeri — Råå

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

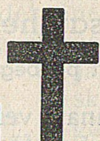

För andlig uppbyggelse — Meddelanden från fälten

Rom. 6: 5-6

15 Okt. 1947. Årg. 14 Nr 10.

Med "Ansgar" till Afrika.

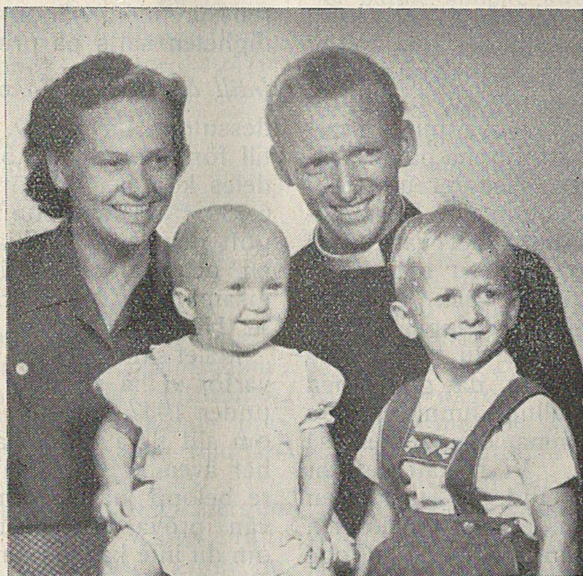

Familjen Blomkvist.

Tillsammans med Syster Ruth Hanson avreser familjen Lennart Blomkvist till Afrika. Resan företages med missionsplanet »Ansgar» som startar från Bromma den 15 november.

Gud välsigne våra missionärer!

Årsrapport från

»Göteborgskretsens Missionsinsamling», inom Metodistkyrkan första verksamhetsåret 1946.

(Infört på begäran.)

När vi stodo vid början av denna insamling, som var något nytt, oprövat, väckte det glädje och önskan om Guds välsignelse hos en del, då andra stodo undrande om det skulle få någon framgång. Det var ju många andra insamlingar och intressen förut, som påkallade allas stöd. Den, som något känner sin tid och sitt ansvar inför tidsläget, vet huru brådskande och aktuell den Yttre missionens gärning är just nu. Nästan från alla missionsfält omvittnas det stora behovet av nya missionsarbetare, dörrarna äro öppna på de flesta gamla stationer, eller det undersökes var nya kan komma in. Det brådskar i Andens värld! Det var också länge sedan Herrens Jesu majestätiska generalorder ljöd! Gån ut i hela världen och prediken evangelium för alla människor.» Har du hört denna maning, vad har du då gjort med den. Det har alltid funnits några som varit hörsamma den rösten, så var det även nu. Vi tro att det var en kallelse från Gud, en tanke, en önskan, en tändande gnista från ovan, som manade fram bönen: »Gode Gud, tänd missionskärleken i mångas hjärtan, låt oss gå in i denna stora vingård och söka göra vad vi kunna för Din rikssak därute där hedendomens mörker råder, förlåt vår försumlighet och vår skuld till våra bröder som ej hört om den frälsning som Du har berett även för dem.» Gud går sina vägar och kallar vem Han vill. Ingen må taga sig ett sådant uppdrag, man måste få den, om det skall hålla under alla påfrestningar som möta. Gud är rik. Han har råd att skapa orginal. Han utrustar vem Han vill, som ställer sig till Guds förfogande. Är Du kallad av Gud, så hör Hans röst och gör Hans vilja, Se vi tillbaka på året som gått, ha vi stor anledning att tacka för hjälp, ledning och förbarmande nåd. Vi ha sett Guds fotspår som varit före, många ha uppmuntrat på flera sätt, oftast har det känns lätt, att gå Herrens ärenden, någon gång har frimodigheten satts på prov.

Intill årets slut är inkommet kr. 5,230:- dessutom ha vi av en kretsmedlem till förfogande c:a 1,500 kr. som framdeles kommer att fördelas. således kr. 6.730: - och är detta förhållandevis ett gott resultat. Ett hjärtevarmt tack till en och var som bidragit till denna insamling. Gud älskar en glad givare, Herren skall löna eder alla.

Målet sattes till kr. 8,000: - årligen, varför vi ha att söka taga igen detta under 1947 och det skall även lyckas om allt flera vill göra sin insatts. Jag har även av några fått löfte om större belopp nästa gång. Vill du kära vän pröva dig inför Guds ansikte, om du inte kan giva mera än hitintills? Denna insamling är avsedd för våra vänner som kunna giva mera än de har gjort förr, och det är säkert ganska många. Giv medan du har tid och tillfälle.

Begrunda något vad de orden *bön och offer* innebära av andliga rikedomar, av förmån likaväl som förpliktelse, att i bön få nalkas en allsmäktig Gud och god Fader i himmelen. Bed för våra missionsarbetare dagligen, att de må få både andlig och fysisk spänst och hälsa så de kunna härda ut, bed för den hednakristna

församlingen att de må bevaras och växa till i andlig mognad. Guds rike i hednavärlden går inte fram utan väldiga offer, offer av sig själv, av både hälsa och liv. Vill du käre vän även offra något, giva rikligt av det du har, ja verkligen offra på Herrens altare?

Styrelsen för Göteborgskretsens Missionsinsamling.

(Göteborgskretsens Missionsinsamling har av Metodistkyrkans Missionskommitté fått uppdraget att delvis underhålla missionärsfamiljen Blomkvist, vars bild finns på första sidan. Bidrag till Göteborgskretsens missionsinsamling kan sändas till kassören: Alexius Wahlström, Rangeltorpsgatan 49, Göteborg. Postgiro 49419. Red. anm.)

En rättslös.

Fritt efter en berättelse av en sydindisk författare.

Det var monsuntid, men regnet uteblev. Dag efter dag en molnfri himmel. Allting torkade bort. Brunnarna började sina. Man kunde inte längre vattna sina åkrar och trädgårdar. Kreaturen fann intet gräs.

I byn vid foten av Nilgiribergen rådde stort bekymmer. Många brunnar hade redan sinat. Men en av de största jordägarna, Raman Najkken hade ännu vatten i sin brunn. Ännu kunde han vattna sin trädgård, och folket i de flesta husen i byn hämtade vatten hos honom. Han var en godhjärtad man. Det var till stor del för de kastlösas skull, som han vattnade sina trädgårdar. Han visste att de inte hade något vatten i sin källa, och låta dem hämta vatten i brunnen kunde han ej för kastens skull. De skulle ju ha förorenat hela brunnen. Men de kunde hämta vatten i kanalerna, som ledde vattnet från brunnen till trädgården. — Men vattnet sjönk i brunnen.

En dag sade Raman Najkken: »Nu måste vi sluta med vattningen. Vattnet räcker knappt till oss alla i byn, och alla andra brunnar har torkat ut.» Ja, det var gott och väl, men vad skulle de kastlösa göra? De måste gå flera kilometer till en flod, där det fanns litet vatten kvar i flodbädden.

Sent en kväll satt flera av de förnämsta kastmännen i byn på terassen omkring det stora margosaträdet, där avgudabilderna stod. Alla var bekymrade och talade om vad som kunde göras. En avgudafest med stora offer skulle kanske kunna hjälpa. »Förr i världen,» sade en av männen, »brukade man levande begrava ett barn. Det hjälper. Men nu törs man ju inte göra något sådant.» - »Nej, tiderna har blivit bra onda. Ingen bryr sig om gudarna längre.» — »Se,» sade en, vad är det som rör sig på vägen vid Najkkens brunn?» — Alla såg dit. Ja, det var verkligen någon, som gick där. Det måste vara någon från den kastlösa byn, annars skulle de ha sett skepnaden långt förr. De satt tysta och gav akt. Det var tydligen någon, som smög sig från brunnen mot de kastlösas by. »Så oförskämt», utbrast en, »skall vi tåla detta? Någon har stulit vatten i Raman Najkkens brunn. En kastlös har förorenat vattnet för oss alla!» — Männen störtade upp gripna av vrede och sprang mot den otydliga gestalten, som också började springa. En av männen fick tag i en rätt stor sten och slungade den med hela sin kraft. Ett klagorop hördes. Den skugglika gestalten föll till marken, lerkrukan med det underbara vattnet krossades. »Det är en kvinna,» sade männen litet skamsna.. »Är hon död?» — Någon gick närmare. Nej, ännu levde hon. Vad skulle de göra? »Vi bär henne till de kastlösas by. Låt hen-

Forts. å sid. 79.

David Ingvarsson:

Sommarmöte och Bibelkurs

Fortsättning och slut.

David Ingvarsson.

Fredag: Morgonbönens längtan efter mer hängivelse för Gud blev i överensstämmelse med följande bibelstudium, som gick ut på att den Helige Ande terräng efter terräng skulle helt få intaga vårt hjärta och frambringa frukt - mer frukt - mycken frukt. »Men han, som förmår göra mer - -» Efes. 20: 21.

Pastor Sigurd Ahlbäcks föredrag över »Den kristna ungdomen och litteraturen» lät oss mer än någonsin förstå vikten av att gå till strid mot den nedbrytande litteraturen och till offensiv för de kristna alster, som kan förädla och uppbygga en människosjäl. Pastor Arnold Nylunds ämne: »Den kristna församlingen och samhället,» lärde oss djupare inse betydelsen av vad vår insats gäller, inte blott som församlingsmedlemmar utan ock som medborgare i det samhälle, där vi bygga och bo, vilket behöver genomsyras av den kristliga syn på tingen, som är den enda bestående grundval ett samhälle kan byggas upp på.

En avbruten resa - målet, Simlångsdalen, som, på grund av ett missöde, ej nåddes. En avbruten resa - o, må det ej behöva stå som devis över din seglats över tidens hav mot evigheten, till den himmelska staden och hemmet där ovan skyn. Vilken trygghet då för oss att veta att

"När han - Jesus - står vid rodret
Vi kunna oss luta
Så tryggt till hans hjärta,
Som vård oss ta'r,
Det säkert bär hem med
Vår bräckliga skuta,
I himlen vi glömma
Hur hemfärden var." - - -

Lördag. Efter sedvanlig morgonbön, fördes vi åter in i den Helige Andens verk - som är en gåva till alla troende, som kan leda oss ut ur kaos. Hjälparen, den helige ande, han skall hjälpa oss och göra oss delaktiga, - göra oss till medarvingar med honom, som blivit dyrbar för våra hjärtan - Jesus Kristus. Vid den bönestund, som följde, kände vi, att handen från ovan vidrörde våra huvuden, för att giva oss sin välsignelse.

Pastor S. Ahlbeck, som stod för ämnet: »En kristens frihet», gjorde detta så levande för oss, så att det ej gav oss rum för sådana frågor som, vad skola vi göra och icke göra med eller för Kristus. Med Kristus gives lösningen på alla frågor. Ett gripapde moment finna vi i Bibeln, där Paulus talar till konung Agrippa, som under samtalets gång säger: »Föga fattas mig att du övertalar mig att bliva en kristen.»

Dir. Herbert Wikström, Stockholm, gav oss senare på aftonen glimtar och synpunkter över »Min personliga insats i offensiven», som vid ett tillfälle gav oss ett gripande bevis för

Forts. å sid. 79.

David Larsson:

På besök i ett spetälskesjukhus.

På Island var spetälskan förr ett svårt plågoris. Varför vet man inte. Tack vare ett energiskt ingripande har den nu gått så tillbaka, att endast ett 10-tal patienter vårdas på det s. k. leproseriet i Reykjavik. För bara 10 à 15 år sedan var antalet mer än det dubbla. När dessa tio en gång slutat sina lidanden beräknar man, att sjukdomen skall för alltid vara ur världen häruppe.

Under sommarens isländska resa bereddes jag tillfälle besöka nämnda spetälskesjukhus, tack vare de svenska pingstmissionärerna därstädes. Fru Ericsson, maka till den kände missionären och författaren Eric Ericsson i Filadelfiaförsamlingen i Reykjavik, säger en dag till mig: — I dag klockan 14.30 har vi löfte komma och spela och sjunga för de spetälska. Nu passar det att följa med och hjälpa oss!

Naturligtvis var jag genast med på noterna. Strax före nämnda klockslag sitta vi i en av stadstrafikens blå bussar på väg ut mot sjukhuset. Vägen går i riktning mot Hafnarfjördur, som ligger söder om staden och efter c:a 15 minuters färd är vi framme vid avtagsvägen till det avsides belägna leproseriet, som är väl avskilt från omgivningen medelst ett högt staket. Det är ett stort vitt tvåvåningshus — en gåva av Danmarks Odd Fellows — omgiven av ett grönt tun, som sluttar ned mot den trånga Skerjafjördur. Sjukhuset verkar fint och propert redan till det yttre men också på något sätt tillslutet och isolerat.

På förhand har vi underrättats om att föreståndarinnan, som f. ö. är troende, skulle vara borta denna eftermiddag, varför vi redan i porten mottagas av sjukhusets husmor. Hon talar tyvärr endast isländska, vilket var ett »aber» för mig. Inkomna i hallen hör vi tonerna av sången »Närmare Gud till dig», vilken utsändes i radio från en begravning, som just då pågick i domkyrkan. Vi anmodas stiga en trappa upp till dagrummet.

I trappuppgången finns gott om vackra tavlor men med uteslutande bibliska motiv. Några krucifix eller helgonbilder såsom på det stora katolska sjukhuset i Reykjavik såg man inte till här.

I dagrummet sitta några patienter i väntan på oss. Det är hälften män och hälften kvinnor på sjukhuset. Ett par befinner sig dock i ett sådant tillstånd att de ständigt måste hålla sig i sängen. Någon är också så illa vanställd till det yttre av denna hemska sjukdom, att vederbörande inte vill visa sig för utomstående. Det ät bara de »hyggligaste», som samlats i dagrummet.

Den lilla samlingssal är proper, ljus och mycket trivsam. Man har både orgel och piano samt radio, men musikinstrumenten kommer så sällan till användning, säger husmor. Radion däremot är ofta igång. Det är ett överflöd på blommor och gröna krukväxter, och på väggarna hänga många vackra tavlor och porträtt. Man har inte sparat sig någon möda, att söka göra det bekvämt och trivsamt för de stackars sjuka. Hur annorlunda mot förr, då man utrustade de spetälska med små klockor, vilkas pinglande varnade för smittofaran och så lämnade de olyckliga att dra sig fram bäst de kunde på tiggeri. Ovanför dörren ser man inom glas och ram den isländska psalmdiktningens ko-

nung — prästen Hallgrim Pjetursson stående i sin predikostol. Vad annat kunde man vänta än att möta honom här?

Hallgrim Pjetursson levde under Gustaf II Adolfs tid och verkade under många år som präst i Saurbaer vid Hvalfjorden. Hans liv var fyllt av motgångar, och då han till råga på allt elände också blev spetälsk greps han av svårt tungsinne. Det berättas från denna tid om honom att han, då han en dag stod och predikade i kyrkan fick se en räv som tog ett lamm. Över detta blev han så upprörd, att han förbannade räven. På grund därav vek all inspiration från honom, så att han inte på lång tid kunde författa några sånger eller psalmer. Detta återigen gjorde honom ännu dystrare till sinne. Inspirationen återkom likväl och som spetälsk författade han en samling av femtio långa passionspsalmer, där han målar Kristi lidande och korsets väg som ingen annan diktare kunnat göra. Från den tiden levde han lycklig i det fulla förtröstandet på Vår Herre, tills döden en oktoberdag 1674 befriade honom från alla lidanden, sorger och besvärligheter. Utanför domkyrkan i Reykjavik ser man en enkel minnessten med en lyra jämte en strof ur hans psalmer. Numera kanske man värderar honom mera som skald och tänker mindre på det andliga innehållet i hans diktning. Men hans dödspsalm »Um daudans òvissan tima» — det mest storslagna memento mori, som någonsin diktats, sjunges praktiskt taget vid varje islännings bår och har så gjorts sedan tre sekler tillbaka. Till hans minne ämnar man nu i Reykjavik bygga Islands största kyrka, som skall få namnet Hallgrimskyrkan. Här på spetälskesjukhuset betraktar man honom såsom de sjukas specielle skyddspatron!

Fyra kvinnor och en man utgör våra åhörare, och hos alla märkes sjukdomens härjningar. En gammal gumma är blind och vanställd i ansiktet. Hon tycks ha svårt att höra också. En annan kvinna saknar fötter, och den stackars människan försöker att på ett diskret sätt gömma benstumparna under sin stol. Det är inte heller mycket kvar av hennes händer.

Ett undantag utgör en rätt lång, slank kvinna i 40-årsåldern. Hon är inte bara yngst, utan saknar också dessa förfärliga spår av sjukdomen, så vitt vi kan se. Hon verkar på något sätt skygg men på samma gång glad. Kanske hoppas hon ännu på ett under! Att bli frisk och få komma hem!

Sångarna sjunga sina enkla sånger och i paus får jag tillfälle läsa några ord ur Nya testamentet och säga något däröver. Jag tolkas till isländska av pastorns fru, som sedan själv säger några uppmuntrande ord. Efter ytterligare ett par sånger är tiden för oss tillända. När jag sedan står i en korridor kommer en gammal man ut ur sitt rum och går förbi oss. Han är blind och ser oss inte, söker sig fram längs väggen och stönar tungt.

En trappa ned i matsalen sitta tvenne män. Den ene — den äldre av de två — är i behov av en pris snus, just som vi passerar dörren. Han demonstrerar snusning med snushorn i den verkligt äkta gamla stilen. Detta var sevärt, alldenstund seden är i utdöende. Gubben har ett 12 à 15 cm. långt, krökt horn fyllt med snus, vars smala eller spetsiga ände han sätter till ena näsborren. Genom en knyck på huvudet bakåt och en vippning samtidigt med hornet avlevereras en lagom stor portion snus i näshålet Hornet flyttas sedan över till andra näsborren och proceduren upprepas. Gamlingen tycks dock inte vara nöjd med måttlighet, ty han snusar dubbelt upp, och vi kan inte annat finna, än att han hanterar snushornet fullständigt virtuosmässigt, fast-

än han är blind och dessutom har en kanyl instucken i halsen, vilket förorsakar ett otäckt väsande läte när han andas.

När vi lämnar denna lidandets boning, följes vi ut till grinden av kvinnan, som föreföll oss så hoppfull. Hon står och vinkar åt oss med handen och hennes vemodiga »verid thid blessud», varen välsignade, en gammaldags trohjärtad hälsning, ljuder länge i våra öron, där vi susa in mot staden och livet.

En sak förstår man fullständigt efter ett besök på ett spetälskesjukhus, och det är berättelserna i Nya Testamentet om Mästarens botande av spetälska. Att folket efter dessa gärningar höll honom för den som komma skulle, är självklart. Den, som kunde rå på detta gissel och lyfta de arma angripna åter till mänsklighetens plan, han måste vara icke människa utan Gud.

Göteborgs Veckotidning.

Forts. från sid. 75.

ne dö där, så har vi ingenting med det att göra.» Rådet tilltalade alla Man kunde alltid bada efteråt. Ett par karlar tog den stackars kvinnan och bar henne till hennes by, där de ovarsamt slängde henne i marken och gick. I hennes hem väntade hennes febersjuke man på vatten. I stället hörde han hennes jämmer. Alla de kastlösa samlades omkring henne, alla lika rådlösa och förtvivlade. Hon bars in, en grannkvinna förband hennes sår med trasor, barnen grät över sin mor. Den äldsta flickan tog en kruka och gick till floden efter vatten.

Nästa dag kom doktorn från grannstaden och hade mottagning i byn. Många sjuka kom för att få hjälp. Det var en ung entusiastisk lärare. När aftonen kom och inga fler patienter syntes till, beredde han sig på att gå. Då fick han syn på en grupp människor, som stod litet på avstånd och tydligen hade en sjuk med sig. »Varför kommer de inte hit?» -- »Å, det är de kastlösa. De vågar sig inte närmare.» — Doktorn gick till allas häpnad fram till dem. »Vad är det?» «Den här kvinnan har blivit skadad.» Ännu större häpnad. Han rörde vid henne! Han förband henne med egna händer! På alla sina frågor om vad som hänt, fick han undvikande svar. Men de kastlösa föll ned på sina ansikten för den enda varelse de mött, som behandlat dem som människor.

E. W-z.

Forts. från sid. 76.

hur kontakt kan slutas med objekt, som synes oss så svårtillgängliga att övervinna.

Kursen avslutades söndagen 13 juli med gudstjänst och Nattvardsgång i Metodistkyrkan, Halmstad kl. 11.

Friluftsgudstjänst kl. 17 i Viken, samt samkväm kl. 19.30.

Vi gratulera Halmstadsmetodisterna för den skapelse som heter MKU:s Ungdomsgård, rofyllt belägen i vacker Hallandsbygd.

Kamrater - trossyskon, låt vårt liv alltid få vara under kontroll av Den Helige Ande.

Med varm brodershälsning. Pauli
1 Tim. 6: 12. *Isonde.*

Gör vad Du kan för att sprida **Andliga Fläktar**

»Andliga Fläktar» 1:20 pr år, lösn. 10 öre.
Tryckeri och utgivningsort: Råå
Ansvarig utgivare och redaktör:
Helge Israelsson, Erik Dahlbergsgatan 8 A, HUSKVARNA. Tel. 231. Postg. 325883.
Distributör:
Gunnar Eriksson, Råävägen 14, RÅÅ
Tel. 902 55.

Prinsparet Bernadotte och stataren.

Icke minst på grund av sin kristna inställning kom prinsessan Ebba Bernadotte liksom prinsen i kontakt med de djupa leden bland vårt folk. Denna kontakt väckte kanske mera i början än under senare tid uppmärksamhet. Med rörelse berätta ännu de gamla mycket vackert om hur dessa av kunglig börd och släkt kände gemenskapen med de kristna, som de kommo i beröring med.

Prins Oscar var före sitt äktenskap hertig av Gotland. Denna gotländska gemenskap var inte bara teoretisk utan även praktisk och förblev så under lång tid. Efter prinsessan Eugenia fick prinsparet övertaga sommarslottet Fridhem söder om Visby, vilket prinsparet sedermera överlämnat till K. F. U. M. På Fridhem har prinsparet vistats många somrar, och deras vistelse uppskattades livligt av ortsbefolkningen.

Det var inte ovanligt att offentliga möten anordnades i den vackra parken och folket samlades gärna för att lyssna till prinsens goda förkunnelse. Det berättas, att han vid ett sådant tillfälle uppmanade någon av åhörarna, vem som ville, att bedja. Det blev tyst några ögonblick, men så reste sig en av statarna från den närbelägna Nygårds gård och bad. Prinsen kände att han i stataren hade en broder, även om det var ett långt socialt steg mellan kungasonen och statkarlen, och efter mötet sökte prinsen upp honom och omfamnade honom. De båda gudsmännen hade blivit vänner och sågs efter detta allt emellanåt umgås med varandra. Och när statarfamiljen någon tid därefter fick familjetillökning, sågs prinsparet Bernadotte besöka statarbyggnaden vid Nygård och prinsessan satt där vid statarhustruns bädd och tog del av hennes bekymmer och glädjeämnen.

Icke förgäves.

En skomakare fick en ströskrift men läste den ej: han använde den som fyllning mellan inre och yttre sulan. Missionärens arbete syntes förlorat. Men nej! En söndagsmorgon någon tid därefter tog en annan skomakare samma sko för att halvsula den. Han skar undan det gamla lädret, och innanför fann han ströskriften. I stora ord stod det inför hans ögon: »Tänk på att du helgar vilodagen!» Det var som en pil från den Allsmäktiges koger. Han lade ifrån sig sitt arbete och gick till Guds hus. Hans själ var orolig och fick ingen frid, förrän den vilade vid Kristi kors.

»Så ut din säd om morgonen, och underlåt det ej heller om aftonen, ty du vet icke, vilketdera som är gagneligast, eller om båda tillhopa äro bäst.» (Pred. 11:6.)

Den förlorade bönboken.

Om en originell andlig talare berättar en fransk tidning följande:

En söndag började han sin predikan med dessa ord:

»Säkert har några bland eder, mina älskade trossyskon, märkt att jag sedan en tid tillbaka ej talar med samma kraft och icke verkar med samma välsignelse som förr. Jag vill i dag säga er orsaken: Jag har förlorat min bönbok. Kanske säger någon bland eder: 'Ack brukar ni begagna bönbok? Om så är att ni förlorat den, så vill jag köpa er en ny.' Ja, mina vänner, jag begagnar en bönbok, men en alldeles säregen sådan. Den består av levande blad. Och dessa blad äro ni, mina åhörare. O, att jag skall behöva säga detta. Ni har upphört att i trogen förbön bära mig fram inför Gud. Jag ber er: giv mig tillbaka min bönbok, på det att Gud åter må kunna välsigna er och mig!»

Björks Boktryckeri — Råå

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

15 Nov. 1947. Årg. 14 Nr 11.

Tio år för Afrika.

Den 1 november var det tio år sedan syster Rosa Rydell avseglade med m/s Tisnaren från Fredrikstad i Norge till Afrika och den 17 dec. lämnade hon båten i Beira. Samma dags kväll fortsatte syster Rosa med tåg till Rhodesia och på morgonen den 18 dec. möttes hon och syster Ruth Hanson på stationen i Umtali.

Rosa Rydell.

Det är tio år sedan dess, och tio år är ju ingen lång tid och likväl är den oändligt lång för en missionär som är ute första perioden. Denna första period blev också den sista för syster Rosa, ty i och med oktober månads utgång är hon inte längre en av Metodistkyrkans Yttre missionens missionärer i aktiv mening. Men syster Rosas gärning blir inte mindre i det kommande då hon i egenskap av hustru till en av Metodistkyrkans pastorer (Pastor Gottfrid Eldh i Karlshamn) går in i den inre missionen.

Det är för mig en kär plikt att här säga ett tack till syster Rosa för dessa tio år i Afrikamissionens tjänst. Hade min far, C. F. Israelsson, levat hade han kunnat göra det på ett bättre sätt, och jag vill låta honom tala genom de ord han skrev i denna tidning då han för sista gången redigerade den, ord som var ämnade som ett »välkommen hem» till syst. Rosa. »Gud har i sin stora nåd och omsorg uppehållit Dig, trots vissa prövningar som Du mött. Du har utfört ett gott och troget arbete och varit till stor hjälp för de lidande svarta, och därför tacka vi Gud. Och vi, dina vänner, tacka Dig.»

Till detta enkla tack ville jag foga ännu ett, ett tack för vad Du givit under Dina resor i församlingarna. Jag kan försäkra Dig att dessa besök har höjt intresset för vår yttre mission. Tack för att Du, trots svag hals, gav

”Ska du inte sluta som predikant?”

”Mimmi vill inte.”

Rektor Gust. Mosesson berättar i »Svensk Veckotidning» följande om nyligen bortgångne pastor P. M. Mårtensson i Göteborg:

I början av seklet, då Mårtenson tjänade missionsförsamlingen i Södertälje, gick en våg av frestelse över flera av våra goda predikanter att för inkomstens och bekvämlighetens skull lämna predikantgärningen och bli livförsäkringsmän. Flera predikanter slutade också. En av dem som hårdast ansattes av erbjudanden var Mårtenson. Påfrestningen var så mycket svårare, som den livligt understöddes av hans hustrus bröder, framstående och aktade män i samhället. Mårtenson erbjöds förmånliga villkor såväl i fråga om den nya uppgiftens art som lönevillkoren. Själv sade mig Mårtenson, att han nog lämnat predikogärningen, om ej hans maka bestämt sagt ifrån. Hon var hemmets kassör. Mårten gav sin hustru varje krona han fick.

Kampen var kanske utkämpad, då jag en söndagsmiddag efter att ha predikat satt i det enkla hemmet tillsammans med hr och fru Mårtenson och spisade middag. Men jag fick ett outplånligt intryck av frestelsens intensitet och segerns orsak.

En kär röst i telefon hade några dagar tidigare sagt:

— Skall du inte besluta dig för att sluta som predikant?

— Mimmi vill inte.

— Bry dig inte om vad Mimmi säger, tänk på edra barn och deras uppfostran.

Fru Mårtensson, som var i rummet tog telefonluren.

— Jag kan inte bli ond på dig, ty du är mig alldeles för kär, sade hon, men om Martin och du vågar ta ansvaret för att våra barns föräldrar svika Guds kallelse för att barnen skall få äta bättre mat och gå i finare skolor, så tag då det ansvaret, men jag tar det aldrig.

— Jag har lovat dig Martin, sade fru Mimmi i min närvaro, att jag skall följa dig i livet, och jag är redo att följa dig till Nordpolen om så är Guds vilja, men jag ger aldrig mitt bifall till att du skall svika din gudomliga kallelse.

Fru Mårtensson såg på mig och sade:

— Herr Mosesson, den dag kan komma, då vi inte får ha så här mycket mat på bordet som i dag, men om vi är trogna mot Gud, skall vi aldrig bli utan mat. Den dag kan komma, då vi inte får ha ett så här rymligt hem på jorden. Jag är villig att bo i ett rum och kök och äta enkel kost, men jag vill vandra Guds viljas väg . . .

Ute på gården lekte deras begåvade rara barn, okunniga om föräldrarnas kamp.

Gud svek icke Mimmi och Martin Mårtensson. Nu är de bärgade för evigt, och deras gärningar följa dem efter.

---

det bästa.

Så önska vi alla missionens vänner, att Du i Din kommande gärning skall få bli till rik välsignelse. Och så är det slut med Rosa Rydell och Rosa Eldh har börjat. Gud vare med Eder!

Helge Israelsson.

Gör vad Du kan för att sprida
Andliga Fläktar

Ögonblicksbilder från det oroliga Indien

Av Signe Rehnström (Örebro Missionsförening)

Gorakhpur den 30 aug. 1947.

Kära missionsvänner! Frid!

Medan ännu intrycken från vår resa från Kashmir till Gorakhpur äro färska i minne och sinne, vill jag berätta något av det vi sågo och upplevde i det nya och fria Indien.

För att komma till Kashmir, beläget norr om Punjab, måste man resa igenom denna provins. Vi hade haft för avsikt att fira vår semester i det natursköna Kashmir, som har ett av de bästa för att inte säga det bästa klimatet i Indien. Massmördandet i Punjab gjorde klart för oss, att det bästa var att alldeles lämna tanken på en resa till Kashmir och i stället ordna för en vistelse på någon annan bergsstation. Det lyckades ej för oss att få någon plats. När vi därför en dag läste i tidningen att det nu inte var någon risk att resa genom Punjab till Kashmir, bestämde vi oss för att fara. Vi kommo lyckligt till Kashmir och tillbringade en skön semester där.

Vederkvickta till ande, själ och kropp återvände vi därifrån den 21 augusti Vi hade blivit varnade att resa dagarna omkring den 15 aug. Man fruktade nämligen det värsta. Den 15 aug. var ju den stora dagen, då Indiens frihet skulle proklameras. Vi hade emellertid nätt och jämnt hunnit förbi den 15, förrän vi hörde om en fruktansvärd slaktning av människor i olika delar av Punjab, bl. a. i Rawalpindi, Lahore, Amritsar m. fl. av de platser, vi skulle resa igenom. Löftet om plats i buss ned till Lahore måste bussägaren ta tillbaka. Ingen bil eller buss fick fara till Lahore. Efter några dagar fingo vi meddelande om att nu kunde vi få buss till Rawalpindi. Det var den 21 aug. Rawalpindi är den station på slätten, man stiger på tåget, då man kommer från Kashmir. På Rawalpindi station märkte vi ingenting särskilt, mer än att det var ovanligt tyst. Tystnaden verkade kuslig. Trötta efter att en hel dag ha suttit i bussen och blivit väl omskakade, var det skönt att få sträcka ut sig på en träbänk i var sin väntsal. Här ute ha nämligen männen en väntsal och kvinnorna en. Alla kvällstågen voro inställda. Det hade varit så många överfall på tågen, att de ej vågade låta dem gå nattetid. Dessutom var rälsen uppriven.

Hämnd och åter hämnd är deras paroll.

När vi nästföljande dag stego på tåget till Lahore, kommo vi in i en kupé, som snart fylldes till sista plats med indiska män. Jag var den enda kvinnliga passageraren. Någon i sällskapet anmärkte, att det fanns en damkupé längre fram i tåget, och att det var lämpligast för damer att sitta där. Det var ju en vink till mig, men alldenstund jag ej ansåg mig ha råd att lösa första klass biljett, lät jag anmärkningen susa obeaktad förbi. Jag blev snart på det klara med, varför de helst sågo, att ingen kvinna var med i kupén. Nu diskuterades lidelsefullt de sista dagarnas ohyggliga händelser, särskilt i Amritsar. En del hade flytt från den staden. En muhammedan berättade, att så gott som hela hans släkt hade blivit dödad. Deras egendom hade stulits och husen bränts. Hans hus var i aska. Det enda han ägde var skjortan, han hade på sig. Hans familj hade dess bättre varit i Kashmir hos släktingar, så den räddades undan

Forts. å sid. 86.

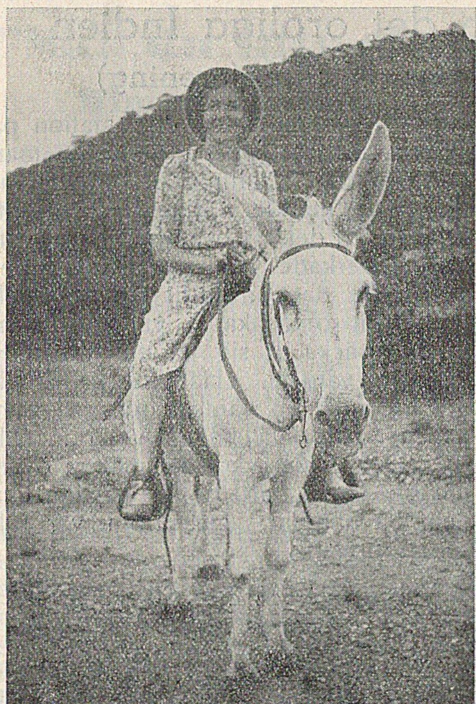

Bilder fr

I »Andliga Fl

Rosa

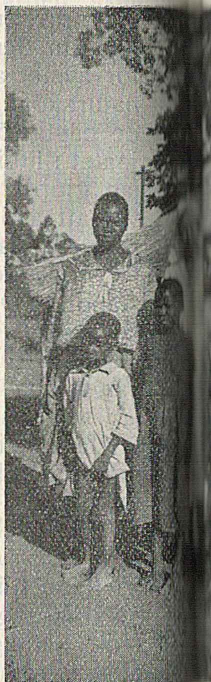

"Dagen kom då jag i metodisternas krets mötte den levande Kristus och en glad kristendom. Allt av nåd för Jesu skull. Från den stunden minns jag, hur jag för min inre syn såg ordet "Afrika" skrivet med eldskrift, och jag viskade ett ängsligt och bävande "ja" till Jesus. Jag ville bli hans sändebud.

Så har Kristus banat vägen för mig intill idag. Nog har marken varit stenig och ojämn många gånger. Inte har jag alltid varit villig att genast gå de

vägar, Kristus

många andra

tarens. Jag h

skulle jag kun

var svåra band

n Syster Rosas Afrikatid.

»« julnummer 1937 infördes följande av Syster
vi nu inför som en särskild hälsning.

att jag skulle gå. Det var så
som ville blanda sig med Mäs-
n älskad mor och syskon. Hur
nna dem. Jesus visste, att det
ösa. Därför sände han bud på

dem. På 16 månader togs dessa tre ifrån mig. Jesus måste handla så, därför att jag skulle bli fri. Idag kan jag tacka Gud för den prövningen. Jag har sett en glimt av Kristi härlighet. Jag måste giva åt andra."

Syster Rosa.

olyckan. En äldre man i sällskapet, som förlorat en del av sina anhöriga och vars sinne och nerver ej kunnat härda ut med de oerhörda påfrestningar, de varit utsatta för, fick gång efter annan hysteriska anfall. Ibland grät han så hela hans kropp skakade, dessemellan skrattade han lika hejdlöst. Bönerna, som de rättrogna muhammedanerna skola läsa fem gånger om dagen, läste han varje timma ungefär 20 minuter var gång. Han var djupt upprörd över detta massmördande och tog ej de muhammedaner i försvar, som utförde våldsgärningar. Det sades att stadens befolkning levde i god sämja med varandra, men att fanatiker från en del byar hade anfallit staden. Dagens paroll i Punjab dessa dagar är hämnd, hämnd och åter hämnd. Muhammedanerna ta en fasansfull hämnd. De äro beslutna att utrota varje hindu och Sikh i Pakistan. Pakistans ledare, generalguvenör Jinnah, sade på den stora dagen den 15 aug., att den enda lösningen på minoritetsproblemet var utbyte av befolkning, d. v. s. att de i Pakistan, som ej äro muhammedaner, skulle flytta till Hindustan, och de i Hindustan boende muhammedanerna skulle flytta till Pakistan. Hur detta så gott som omöjliga skulle förverkligas, sade han ej, men hans efterföljare söka nu genom överfall, mord och brand utrota hinduer och sikher från Pakistan. Det sägs, att tusentals tvångsomvändelser till islam ha förekommit. Kvinnor, vars män ha mördats, ha tvingats att gifta sig med muhammedaner.

forts.

I förtroende

Fråga: Vad är andedop? Hur skall man veta, om man är andedöpt? Varför tala inte alla tungomål?

Undrande.

Svar: Det finns saker och ting, som är oerhört verkliga och omöjliga att förneka men som det ändå är förfärligt svårt att definiera och beskriva. Dit hör Gud, dit hör livet, dit hör evigheten och dit hör också dopet i den helige Ande.

För att ge en fullständig definition på vad dopet i den Helige Ande är, behövde jag först tala om, vad Guds Ande är, och för det andra beskriva vad det innebär att vara döpt i Anden. Även om jag personligen har upplevat denna verklighet, så finns det ändå ingen möjlighet för mig att på människors tungomål beskriva den. Men Ni kan själv läsa t. ex. Apostlagärningarnas 2:a kap. Där berättas om en skara människor, som i lydnad för Kristi befallning dröjde kvar i gemensam bön i inte mindre än tio dagar. »När sedan pingstdagen var inne, voro de alla församlade med varandra. Då kom plötsligt från himmelen ett dån, som om en våldsam storm hade farit fram; och det uppfyllde hela huset, där de sutto. Och tungor såsom av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på dem, en på var av dem. Och de blevo alla uppfyllda av helig ande och begynte tala andra tungomål, efter som Anden ingav dem att tala.»

Det mest betydelsefulla i denna upplevelse var inte dånet från himlen, inte eldstungorna, ja, inte ens de nya tungomålen, utan den Ande, som stod bakom alla dessa fenomen. Den Ande, som i tidens morgon ruvade över den livlösa skapelsen och som sedan inspirerade profeterna och var den stora hemligheten i Gudasonens människoblivande, liv och verk, denne Ande tog på pinstdagen sin boning i en samling bräckliga och bristfulla människor och gjorde dem till

någonting, som de annars aldrig hade blivit.

Den Helige Ande är densamme genom alla tidsåldrar och när den Helige Ande flyttar in i en människa, lägger beslag på hennes sinnevärld och griper henne till både ande, själ och kropp, då blir hon döpt i Anden. Här kan de yttre fenomenen variera, men den inre verkligheten är alltid densamma: människan blir beslagtagen av Gud.

När man upplevat denna verklighet och gripits av denna övernaturliga och gudomliga kraft, då behöver man inte betvivla äktheten i upplevelsen. Ty det finns ingen annan kraft än Guds Helige Ande, som i grund kan bryta sönder syndens makt i ett människoliv, frälsa människan ifrån sig själv och göra Jesus Kristus större, dyrbarare och mer verklig än allting annat. Herren Jesus säger, att av frukten känner man trädet, och Andens frukt är kärlek, glädje, frid tålamod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod, återhållsamhet.

Ni undrar varför alla inte tala tungomål. Därför att Herrens ord säger: »Icke tala väl alla tungomål.» En del gör det, men inte alla. Men till oss alla ljuder det: »Varen ivriga att undfå de nådegåvor, som äro de största.» *(Frank Mangs.)*

MALACKABREV

Från missionär Ragnar Alm.

Teluk Anson den 11 sept. 1947.

I går fick jag en bunt av Andliga Fläktar från dig för vilka jag härmed vill tacka. Det var alltså inte vindstilla eller stiltje här i går utan det fläktade väldeliga. Jag gläder mig åt att fläktarna inte kommo enbart från Afrika och Sverige, ty det kunde bli en smula enformigt; nej här blåste det både från Kina och Indien, Afrika, Sumatra och Sverige. Ja, t. o. m. Amerika var visst med på en fläkt någonstans. Att fläktarna ifråga voro andliga gjorde dem så mycket angenämare.

Jag gläder mig åt den internationella susningen i Andliga Fläktar. Det gläder mig också att våra nya missionärer komma att gå åt olika håll. Blomqvists komma nog att passa bra i Afrika. Lennart känner jag inte så bra, but he has a peach of a wife. Maj-Stina är en bra och gedigen tös som jag med intresse följt sedan Björnölägrens tid - långt tillbaka i tiden. Som själv varande »björnunge» av några årgångar, då jag tjänade som präst där, gläder det mig naturligtvis oerhört att en av våra små björnungar - Maj-Stina var mindre då än nu - reser ut till Missionens stora fält. Sten Nilsson och hans fru känner jag inte. men jag hoppas att de skola få uppleva rika år, fyllda av all Herrens välsignelse, i Indien.

Det gläder mig också att Norge kommer att få nya förbindelser med Indien. Fröken Time ska ju dit. Hoppas att det skall komma att båda gott för Norges metodistiska internationalism.

Teluk Anson, en liten stad på norra delen av Malaka, är vår tillfälliga hemvist. Biskopen sände oss dit, då han ansåg att vi inte borde resa till Sumatra mitt uppe i den stora oron. Vi ha målat och pyntat här - vår bungolow var ju bebodd av japanerna under ockupationstiden - och vi ha sökt skaffa möbler och göra allt i ordning så bra som möjligt. Vi ha nu ett rätt så trevligt hem, men komma själva att bebo det - så ser det i varje fall ut - blott under några korta månader. Efter jul hoppas vi kunna komma över till vårt adopterade hemland (Sumatra). Här i Teleuk

Anson är jag engelsk präst, d. v. s. jag har hand om de engelska gudstjänsterna. Lydia undervisar i vår 700 pojkar starka pojkskola, där hon hjälper den nionde klassen med engelskans finesser. Hon har också hand om en lovande kör och både hon och jag hjälpa till med skolans andliga program. Man måste ju ha en del andliga fläktar där också; intellektualismens vind blir i längden ganska torr och dödande. Vi hoppas kunna bli till någon välsignelse härute, jag menar nu särskilt på denna sidan sundet.

Nu och då kommer jag att resa över till Sumatra. Om tre dagar kommer jag att göra min första färd dit. Biskop Lee och jag komma då att flyga över för en kort inspektionsfärd. Vårt framtida handlande kommer nog i mycket att bero på den färden.

Så hälsa vi Dig och Din familj! Hälsa särskilt Din fru och Moder från oss. Vi minnas båda med glädje besöket i ditt hem i Råå. Likaså tänka vi med glädje på stunderna i Torsång och Mölndal. Nu hoppas vi att Du och de Dina ha det gott och bra i Huskvarna.

Hälsa alla grannprästerna så gott. Den hälsningen gäller särskilt Nässjöprästen och hans Frida. De kära, kära vännerna från oförgätliga norrlandsår. Men glöm nu inte de övriga predikande bröderna för den skull! Vile Guds välsignelse över Din gärning för hans rike i hem och hednavärld!

Din Ragnar.

»Andliga Fläktar» 1:20 pr år, lösn. 10 öre.
Tryckeri och utgivningsort: Råå
Ansvarig utgivare och redaktör:
Helge Israelsson, Erik Dahlbergsgatan 8 A, HUSKVARNA. Tel. 231. Postg. 325883.
Distributör:
Gunnar Eriksson, Råävägen 14, RÅÅ
Tel. 902 55.

Syster Ruth i Afrika.

Fredagen den 14 november kl. 7,15 f. m. lyfte missionsflyget »Ansgar» från Bromma, och med Silverfågeln, som inte endast bars av järnkonstruerade vingar utan även av de många troendes böner, följde syster Ruth Hanson som nu i två år varit hemma. Hennes arbetsuppgifter kommer att förläggas till Mutambara. Med henne reste inte som antogs och nämndes i förra numret missionärsparet Blomquist (vars papper först antogs inte skulle bli klara till Ansgars avresa varför man måste avbeställa platserna. Nu reser de med »Ansgar» den 6 december) utan metodistmissionären Margit Johansson från Borgå i Finland samt metodistmissionären Signhild Hervold från Hamar i Norge, om vilka syster Ruth skrev i septembernumret.

Det var gripande att se missionsfågeln stiga mot höjden mer och mer och slutligen med kurs på målet bära Herrens sändebud från landet i norr till landet i söder. På samma sätt som »Ansgar» steg mot höjden steg också bönen, från de missionens vänner som var med vid Bromma vid avfärden, upp mot höjden, till Honom som fått all makt i himmelen och på jorden. Och löftet kom tillbaka som bönesvar: »varken någon makt i höjden eller någon makt i djupet skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Jesus Kristus.»

Hälsningen från syster Ruth som jag fick innan hon gick ombord i planet var den: »Hälsa vännerna att de bedja för oss.»

Vill Du inte göra det just nu när Du läser dessa rader och denna hälsning.

I nästa nummer få vi en hälsning från Syster Ruth. Hennes adress är:

Ruth E. Hanson
MUTAMBARA
Via Umtali. S. Rhodesia. Africa.

Andliga Fläktar

JULNUMMER 1947

15 dec. Årg. 14 Nr. 12.

Ingen Jul

Av Major Samuel Toft.

Julen 1945 tillbringade jag i Japan. Det var under min tjänstetid som kaplan i Förenta Staternas armé, och det truppskepp, varpå jag tjänstgjorde, hade legat för ankar på redden i Sasebo sedan dagen före julafton.

Sasebo var under kriget en hamn av betydelse för fienden. Den användes nämligen som flottstation, och det sades att det länge lyckats japanerna att hålla alla företag därstädes hemliga. Till slut måste det dock ha kommit i dagen vad som försiggick, ty amerikanska flygare hade hemsökt staden, och nu låg en stor del av det idylliskt belägna samhället i grus och aska.

Det var både ett och annat i Sasebo som väckte mitt intresse. Först och främst folket med sina för främlingen nya och besynnerliga vanor i klädedräkt och talesätt, det myllrande gatulivet, avgudatemplen och handelsbodarna. Jag såg även de för sin åtkomlighet beryktade skökohusen och sörjde, då jag hörde om huru starkt de drogo till sig unga amerikanska soldater.

Det hela var för mig en främmande och egendomlig värld och gav mig ett intryck av allmän fattigdom och otrolig brist på bekvämlighetsfordringar bland folkmassorna. I sanningens intresse vill jag dock säga att min tid var ytterst begränsad och om tillfälle givits till vidare iakttagelser, hade måhända mina intryck betydligt förändrats.

Vad jag egentligen ämnade skriva om var en liten illa målad skylt, som jag såg i en av de otaliga handelsbodarna. På många sätt sökte affärsmännen att locka in de sovenierhungriga amerikanska soldaterna, och i ett fönster såg jag den lilla skylten. Den var inte artistiskt utstyrd på något sätt. Den var bara ämnad att meddela soldaterna, att butiken inte komme att stängas för något julfirande.

Där stod:

> 24 december, ingen jul.
> 25 dec., ingen juldag.

Från min tidigaste barndom har julen varit en helig högtid med ljus och glädje och goda minnen, och för mig har julens budskap om Fräl-

sarens födelse blivit en verklighet, som givit hela livet ett nytt och värdefullt innehåll. Därför tycktes den mig oerhört tragisk, den fula lilla skylten. Det var som om den skriade ut orsaken till människornas nöd och fattigdom och hatets makt i världen.

Alltför många människor ha ingen jul.

Utanför ett glimrande butiksfönster i en av vårt lands storstäder hade samlats en intresserad folkskara, som beundrade juldekorationerna. Det var Betlehemskrubban med Josef, Maria och barnet, det var herdar, änglar och »Ära vare Gud i höjden!» Då hördes en otålig kvinnoröst: »Jag kan inte förstå varför julen alltid skall blandas upp med religion!» — Det var, tycktes det mig, lika tragiskt att höra i vårt kristligt upplysta land som det var att se skylten därborta i det krigshärjade Sasebo.

Då julens Konung nekas rum i hjärtat, då blir det *ingen jul!* Det blir i stället sorg och lidande bland människors barn, ty då segrar ondskan.

"Han kommer, till vår frälsning sänd,
och nådens sol, av Honom tänd,
skall sig ej mera dölja.
Värma,
närma
till varandra
dem som vandra
kärlekslösa
och ur usla brunnar ösa."

Skandinaviska Stridsropet Amerika.

Hedningarnas fullhet.

Av missionär Josef Öhrneman.

Vår Bibel anger vissa tidsmått

i samband med missionsverket i världen. Det första möter oss i missionsbudet: »Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar . . .» Kort tid därefter, vid sin himmelsfärd, anger Missionens Herre den geografiska planen för världens evangelisering: »Jerusalem, hela Judéen, Samarien, och sedan intill jordens ända.» Utgivandet av Andens gåva på den första Pingstdagen gav kraften till missionsgärningen. Det var begynnelsen.

Under Andens starka impulser skyndade budbärana ut. Och ordet blev sant, som säger: »Huru ljuvliga äro icke fotstegen av de män, som frambära gott budskap.» Snart kunde Paulus, hedningarnas apostel, skriva: »Men Gud vare tack, som i Kristus alltid för oss fram i segertåg och genom oss allestädes utbreder hans kunskaps vällukt!» Huru ofta ha icke dessa ord kunnat citeras i samband med den kristna missionen! Och aldrig har orsaken varit större än i dag.

Det är Guds plan.

att detta segertåg skall fortsätta, till dess Evangelium har nått till alla folk. Och vad skall sedan ske? Det har Missionens Herre tydligen sagt oss. Vi läsa därom i Matt. 24: 14: »Och detta evangelium skall bliva predikat i hela världen, till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall änden komma.» Därmed menas Jesu återkomst, varefter Guds folk längtar. Och däri ligger en sporre att med iver bedriva missionsverket.

Denna Guds plan fängslade aposteln Paulus med sällsam kraft. Han utbrister med häpnad: »O, vilket djup av rikedom och vishet och kun-

skap hos Gud!» Dessa ord läsa vi i det märkliga elfte kapitlet i Romarbrevet. Det är där, som aposteln avslöjar, som en hemlighet, ett annat tidsmått för missionsverkets avslutande. Det står i den 25 versen: »Förstockelse har drabbat en del av Israel och skall fortfara, intill dess hedningarna i fulltalig skara hava kommit in.»

Här kommer Israel in i missionsplanen,

ej blott som enstaka individer, så som det är nu, utan som folk. Deras frälsning inleder en ny epok i Guds plan för världen. Men dessförinnan skall det förskingrade Israel församlas från folken och föras åter till löfteslandet. Talrika utsagor ur de profetiska böckerna vittna härom. Så läsa vi i Hes. 39: 27: »Ja, när jag låter dem vända tillbaka ifrån folkslagen och församlar dem från deras fienders länder, då skall jag bevisa mig helig på dem inför många folks ögon.»

Vi ha skäl att fråga oss: Är det icke detta som nu begynner ske? Israel, förföljt, plågat och hemlöst söker sig tillbaka till fädernas land. Ja, de nästan tvingas dit genom läget i världen. Det ena emigrantskeppet efter det andra söker landa på Palestinas kust. Men dörren dit är mestadels stängd. Och då den öppnas, är det blott ett mindre antal, som slipper in. Politiska skäl är hindret. Därför ha judarna gripits av desperation och taga till allehanda våldsmedel. Därom bära tidningarna nästan dagligen vittne.

Detta är tecken, varpå missionens folk böra aktgiva.

Ty är detta begynnelsen till Guds nådesväg för det förskjutna Israel, kommer hednamissionen in i ett nytt läge. Då gå »hedningarnas tider» in i sitt slutskede, och världsmissionen kommer plötsligt att befinna sig i den sista, intensivt bråda skördeperiod, som föregår den tid av utomordentligt svåra förföljelser, varom Frälsaren så utförligt talat. Då behövs en planering, som avser utomordentliga tider, som kräver alla kristnas självuppgivna medverkan.

Dessa tankar tränga gärna på infor de rådslag med representanter från hela missionsvärlden som snart skall hållas. Allvarliga falla orden i den kallelse som utgått från Internationella Missionsrådet. Och mötets huvudsyfte anges vara: »Att i ödmjukt beroende av Gud söka finna en arbetsplan för missionsverket i dess helhet, vilken gör det möjligt för de unga och de gamla kyrkorna att gå framåt sida vid sida, med förnyad vision och nytt förtroende i deras gemensamma uppdrag — *att vinna mänskligheten för Kristus.* *G. V.*

* *

Trasiga byxknäns vittnesbörd

När zigenarpojken Rodney blev frälst, började han bedja för sina närmaste, bland dem sin farbror. Det anses bland zigenarna opassande för unga att »undervisa» äldre. Därför visste han inte hur han skulle bära sig åt för att få tala med farbrodern om det som låg honom på hjärtat. Men han bad Gud giva ett tillfälle. En dag pekade farbrodern på hans byxor och sade:

— Rodney, du har ju hål på båda knäna. Varför nöter du ut dem först?

Med tårar i ögonen svarade gossen:

— Farbror, jag har slitit ut mina byxknän när jag legat och bedit för dig att du skulle bli frälst.

Djupt rörd slöt denne sin brorson i sina armar. Inte långt därefter lämnade han sig åt Gud.

Gossen Rodney, som så tidigt blev en själavinnare, blev sedan evangeljst. Vi kände honom som Gipsy Smith:

En julfest i Betlehem.

”Och de gingo in i huset och fingo se barnet med Maria, dess moder. Då föllo de ned och gåvo det sin hyllning; och de togo fram sina skatter och framburo åt det skänker: guld, rökelse och myrra.”

Matt. 2: 11.

Denna julfest i Betlehem var i flera avseenden en ovanlig julfest. Platsen var ovanlig — ett stall. Ej en människoboning, som strålade i ljus, utan ett mörkt stall. Ingen anser väl en sådan plats lämplig för en julfest När vi tänka på att Guds Son, vår Frälsare och Herre, föddes i ett stall, huru dömer det ej människornas högfärd, prål och fåfänglighet!

Medelpunkten vid denna julfest var det lilla barnet, som låg i krubban. Ängeln sade till herdarna: ”I skolen finna ett lindat barn, liggande i en krubba”. Luk. 2: 12. Ett barn är tilldragande. Det drager människorna till sig genom sin hjälplöshet, litenhet och oskuld. Hårda sinnen vekna vid åsynen av ett litet barn, och dystra ansikten stråla upp inför ett barns leende.

Såsom Jesus var medelpunkten vid julfesten i Betlehem, så har Han alltsedan dess varit medelpunkten vid varje sann och verklig julfest. Det är ej rummet eller platsen, som gör att det blir fest, utan julens medelpunkt — Jesus. När Jesus får komma till sin rätta plats i människornas hjärtan och sinnen, då kan det bli fest och glädje till och med i ett stall.

Ja, så vill Jesus åter som ett litet barn komma till oss i juletid. Han sträcker mot oss sina små armar och ser på oss med strålande barnaögon och säger: ”Tag emot mig, så blir det jul och glädje både i den fattige mannens koja och i den rike mannens slott!”

Likasom platsen för julfesten var ovanlig, så voro också deltagarna i festen. Det var rika och visa män från österns länder jämte Josef och Maria, de enkla och fattiga människorna. Det var ju en mindre vanlig sammansättning. Inför Jesus smälta de samman till ett, som annars äro långt skilda från varandra på grund av förmögenhetsvillkor, kunskap och samhällsställning. Genom att lära känna Kristus, den verkligt store, bli vi alla små; och vi böja oss gärna tillsammans vid den grova krubban för att tillbedja Honom, som en gång låg på krubbans strå.

“Se, jag bådar eder en stor glädj

Ledda av den strålande stjärnan, som Gud tände på sin Sons födelsedag, hade de vise männen färdats över milsvida öknar för att komma till julfesten i Betlehem. Stjärnan var både ett tecken och en vägvisare för de vise männen, som ledde dem till den rätta platsen och till den de sökte. Krubban var tecknet för de fattiga herdarna. Det var både ett himmelskt tecken och ett jordiskt. Stjärnan talade om Jesu *himmelska* härkomst och krubban om Hans *jordiska*. Stjärnan talade om huru hög Han var, krubban om huru ringa och oansenlig Han var. Stjärnan var ett tecken, som *de vise männen* förstodo, och

krubban var ett passande tecken för *de fattiga herdarna.* Så se vi en förstlingsskörd från hedningarna, tillbedjande vid Jesusbarnets krubba, och enligt rådslutet, varom vi läsa i den 2 ps., skall Han hava hedningarna till arvedel. Inga av judarnas vise och skriftlärde se vi vid krubban, endast några fattiga herdar. Så uppfylles ordet: "De första bli de sista och de sista de första." Luk. 13: 30. Och "Han kom till sitt eget, och Hans egna togo icke emot Honom!" Joh. 1: 11.

Julfesten i Betlehem var en glädjefest; de vise männen blevo uppfyllda av *mycket stor glädje.* Så uppfylles ängelns ord: "Se, jag bådar eder en *stor glädje,* som skall vederfaras allt folket". Luk. 2: 10. Den lilla skaran omkring Jesusbarnet i krubban var uppfylld av glädje, Herodes av förskräckelse. Så är det ännu i dag. En del äro fulla av glädje vid tanken på Jesu *andra* tillkommelse, andra förskräckas vid tanken därpå.

Vid Betlehems julfest framburos julgåvor. Julen är ju gåvornas högtid. De vise männen ärade Jesus med sina gåvor. De frambuto *guld.* Guldet talar om tron. De trodde på Honom såsom konung. Må också vi bringa Honom trons guld, och så ära Honom! De framburo också *rökelse* — en bild av bön och tillbedjan. Gud hjälpte oss, så att inte bönens heliga rökelse slutar att från församlingen som en välbehaglig lukt stiga upp till Herren! De framburo också *myrra,* som genom sin ljuvliga doft påminner om kärleken. Så vilja också vi under denna julhögtid ära Honom genom att *tro* och *förtrösta* på Honom, prisa Honom i *bön* och *tillbedjan* och *älska* Honom, som först har älskat oss! Då blir den största julgåvan vår — Guds outsägligt rika gåva.

Svarta ljus, men - ändå ljus.

Det hade varit lottdragning mellan pojkarna om vilka som skulle få jul- och nyårspermission. Halva styrkan skulle resa i mitten av december, och sjukvårdssoldaten 392 65/30 X hörde till de lyckliga, som fick den första chansen. Marschen från Storträsk ner till Vitvattnets station gick avsevärt lättare än när man förra gången, åtta veckor tidigare i oktobernatten under en blek månskära grundligt uttröttade efter fyrtiofyra timmars godsfinksresa marscherade i den motsatta riktningen. Då ryckte Svea Livgardes 31 etappdepåkompani in på sin bivackplats och satte liv i den ytterst tillbakadragna lilla byn på fem—sex gårdar. Tiden hade gått snabbt. Etappdepåns uppgift var att fylla luckorna i Tornedalen och därför hände det ständigt något nytt.

En verklig ljuspunkt var utsikten att efter nyår få lämna tälten och flytta in i baracker, så med den utsikten lekande i hågen var det inte så besvärligt heller att tänka på återresa efter julhelgsfirandet neråt landet.

Vi hoppa över själva julen, ty den firades som sagt icke i "tältstaden", och tåget knogar igen genom det norrländska skogshavet. I kupéernas skymning snarka pojkarna med näsorna borrade ner i fårskinnspälsarna, och ingen vaknar egentligen till "krigets" allvar förrän tåget lämnat Boden och några troppa utav i Morjärv, vi i Vitvattnet, andra i Lappträsk och resten följer med till Tornedalen. På linjen passerades de tåg, som till södra och västra Sverige förde glada nyårspermittenter.

Vad jag egentligen ville komma till i denna uppsats är nyårsaftonens festlighet i förläggningens improviserade marketenteri, ett stort skjul rest av ohyvlade bräder, rymmande, väl packat, cirka 100 man. Mellandagarna hade gått i stillhetens tecken. Det var inget särskilt arbete "att lägga händerna på", och därför kom nyårsaftonens festmiddag som en härlig omväxling. Kompanichefens maka, som gjorde förläggningen äran av besök under helgdagarna, hade satt alla villiga i sysselsättning för att göra "markan" så tilltalande som möjligt. På långborden ångade fläskkorvbitarna vid sidan av små berg av bruna bönor och skinka, tre sandwich per man och ingen ranson på jul-

Forts. å sid. 98.

Vid avresan från Sverige.

Ruth Hanson.

Stockholm den 13 nov. 1947.

Mina många kära vänner!

Innan jag nu lämnar Sverige ville jag på detta sätt sända Eder alla en mycket varm hälsning. Jag har svårt att fatta att det verkligen är två år jag varit hemma. När Ni läser dessa rader är jag igen i Afrika.

Just nu passerar dessa två år revy för mig. Jag genomlever på nytt besöken och glädjestunderna vi fått dela. Jag känner ett behov att få tacka Eder för all vänlig omsorg om mig. De många hem jag gästat, de kärlekens offer som givits, de många löften om förbön i fortsättningen. Varmt tack! Låt oss aldrig glömma att Han är trofast och att det är Han som kallat oss in i tjänsten. Jag har de sista månaderna fått en stark förnimmelse av att vi borde glädjas mera och tacka Guds trofasta omsorg. Jag vill praktisera det mera nu när jag igen vänder mitt ansikte mot Afrika land och folk.

Jag har blivit överflyttad till Mutambara för att där med Guds hälp och nåd bygga det nya sjukhuset vi hoppas få där. Old Umtali vill alltid vara mitt hem i Afrika. Där var det som jag gav min första kärlek till missionen och allt vad det innebar. Där fick jag ge min ungdomskraft och med tusen band har jag förenat mitt liv med den stationen. Därför har Old Umtali blivit mig kärast. Skulle jag kunnat välja, visst hade jag valt att gå dit, i all synnerhet som det nya systerhemmet nu står färdigt, som jag under många år drömt om. Men nu "efter mycken bön och eftertanke" som biskop Booth skriver, har biskopen och hans rådgivare kommit till den övertygelsen att Mutambara behöver mig, som är en äldre missionär, mera än Old Umtali nu gör. Naturligtvis är det min egen längtan att få tjäna där jag anses behövas bäst. En stor och härlig uppgift väntar. Folket där är mig välbekant. Mutambara ligger tolv svenska mil från Old Umtali. Efterhand får ni glimtar ifrån oss. Hjärtat vill bäva och det mänskliga hos en vill reagera inför det myckna som ligger framför. Det har gjort mig gott att igen få erinra mig löftet jag fick av Herren i förening med min missionärskallelse 1924. "Jag skall aldrig någonsin övergiva dig, jag skall hjälpa dig, jag skall bevara dig..." Med Hans eget löfte som ledstjärna kan jag med sångaren instämma — "jag går dit Du bjuder mig gå o, Gud".

Jag skulle vilja bedja Eder alla bära oss genom förbön. Glöm inte syster Margot och frk. Hervold som äro okända av Eder. Som nya arbetare behöva de mycken förbön om omplanteringen inte skall skada dem. Tänk också på våra små svenska barn som vi snart få därute — Blomquists. Bär de små plantorna i förbön. De komma in mitt i regn- och malariaperioden och deras föräldrar får nu som aldrig förr erfara tryggheten av att sitta under den Högstes beskydd. Offervägen blir segervägen. Ingen verklig seger utan offer, hemma som ute. O, må vi alla, vi som går och Ni som stannar hemma verkligen offra oss själva. Jag tycker jag har börjat på den vägen — att göra det gärna och med glädje. *Ruth.*

En storman i Andens värld.

I år är det hundra år sedan den världsbekante förkunnaren och författaren, pastor F. B. Meyer föddes. Det är väl få som inte en eller annan gång kommer över någon av hans många böcker och som på det sättet lärt känna denne storman i andens värld.

Han härstammade i fjärde led från en tysk köpmansfamilj som hade flyttat till England. Flera i hans släkt var kväkare.

Redan tidigt följde han sina föräldrar till Blomsburykapellet i London där han fick lyssna till den kände dr Brock. En söndag då han skulle lämna kyrkan, lade dr Broc sin hand på hans axel och sade: "Det kommer en dag, då du är präst och står här vid dörren och hälsar på församlingsmedlemmarna precis som jag gör nu".

Meyer fullföljde sina studier vid Londonuniversitetet och kom till York för att övertaga en baptistförsamling. Han blev den förste predikant som fick hälsa Moody välkommen till England.

Av Moody lärde han, som han själv berättar, hur man skall vinna män och kvinnor för Kristus Jesus. Det viktigaste lärde han dock i Andens skola.

B. Meyer hade många rika upplevelser och berättar bl. a. att vid Keswickkonferensen 1887 gick han efter ett bönemöte trött och ensam ut i natten. Han bad: "Min Fader, om det bland dessa berg finns någon själ som mer än andra behöver pingstens nådegåva, så är det jag. Jag behöver den Helige Ande, men jag vet inte på vilket sätt jag skall mottaga den och jag är för trött till att tänka, känna och be innerligt. Då sade en röst till mig: På samma sätt som du tog emot förlåtelsen av den *döende* Kristus hand, må du nu taga emot den Helige Ande av den *levande* Kristus hand och räkna med att gåvan är din genom tron.

Jag vända mig alltså till Kristus Jesus och sade: Herre, såsom jag nu andas in den ljumma nattluften, så andas jag in din Helige Ande i hela mitt väsen."

F. B. Meyer skulle komma att bli en andens storman — inte bara en som tog

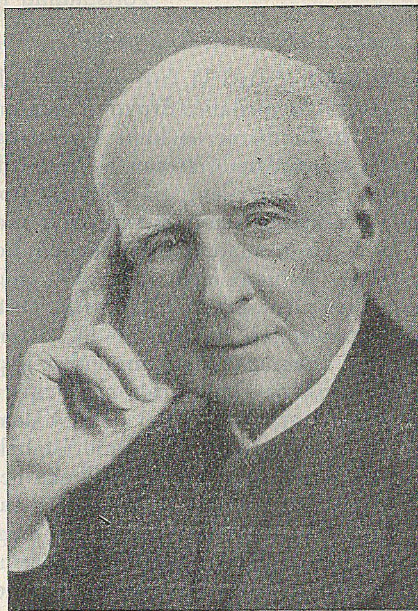

F. B. Meyer.

emot den Helige Andes gåvor, utan också en som gav den till andra. Detta kom också att visa sig på flera olika sätt. Han tog sig an frigivna fångar. F. B. Meyer, Vedhandlare, kunde man läsa på en skylt i Leicester. Denna affärsrörelse höll han på med i tre år till dess han flyttade till London. Han satte också frigivna fångar och andra som kommit på sidan i gång med att putsa fönster. Man kunde se dem dragande en kärra med stegar och på deras hattar stod det: F. B. Meyer.

Meyer aktades högt i de församlingar han förestod och likväl fanns det några som tog avstånd från hans metoder och en dag stod han utan församling och utan kyrka. Men då blev han gatmissionär och kallade samman till möten i en park. En stol fick tjäna till predikstol. Det varade emellertid inte så länge förrän han åter kom in i fast församlingsarbete.

I frikyrkovärlden var han en man att räkna med. Han var ordförande i Londons frikyrkoråd. Den yttre missionen ägde också hans stora intresse. Flera resor i

Forts. å sid. 98.

Från det oroliga Indien.

Fortsättning från föreg. nummer.

Fruktansvärda våldsgärningar.

Vid en station sågo vi, hur en hop vilda fanatiska muhammedaner drogo ut en gammal vithårig hindu ur en kupé i vårt tåg. De grepo honom om fötterna och släpade ut honom på banvallen. Så lyfte de upp honom och kastade honom våldsamt mot tåget gång efter annan, stampade på honom, slogo honom med knölpåkar och hackor. När tåget satte sig i rörelse, reste sig den gamle och medan blodet strömmade från honom, sökte han under uppbjudande av sina sista krafter gå upp i tåget, men då sparkades han ned av dem, som voro i vagnen och föll handlöst baklänges. Våldsverkarna kommo tillbaka och fortsatte sitt långsamma mördande. Jag blev så till den grad upprörd, att jag högt ropade på Jesus, att Han skulle förbarma sig över den gamle mannen. Muhammedanerna i vår kupé sade: "Det är djuriskt". Jag svarade: "Det är mer än djuriskt, jag tror ej djuren behandlar sina offer så". Vi frågade våra medpassagerare, om alla voro muhammedaner och om så var fallet bådo vi dem ej släppa in någon hindu. Vi förstodo, att om passagerarna voro av blandat slag, kunde vi ej vara säkra en minut. De försäkrade, att de alla voro muhammedaner och lovade att ej släppa in någon hindu.

Då vi anlände till Lahore mitt i natten, fanns ej en människa på stationen. Var och en fick plocka ut sitt bagage. I min väntsal voro en del muhammedankvinnor, som flytt från Amritsar. Uppskakade och med upprivna nerver började de genast relatera händelserna i Amritsar. De berättade nu, hur dessa rånare och mördare hade trängt in i husen, mördat dem, som voro därinne, stulit deras tillhörigheter och till slut satt eld på husen. På en del av männen hade de skurit av armarna vid varje led, stuckit ut ögonen och för övrigt torterat dem på det mest barbariska sätt. På kvinnorna hade de skurit av näsa och öron, dessutom skändat dem på det nesligaste sätt. På de små barnen hade de inför mödrarna huggit av händer och fötter, slagit dem gång efter annan mot någon trädstam, stuckit ut ögonen på dem. Mycket annat som jag här ej kan relatera. Jag hade svårt för att tro deras berättelser och tog för givet, att de i sitt uppjagade sinnestillstånd frestades att överdriva alltför mycket. När jag senare samtalade med en engelsk officersfru, återgav jag vad kvinnorna berättat och tillade, att jag förstod, att de målat en mörkare tavla än verkligheten var. Hon försäkrade mig då, att det var ej någon överdrift, fastmer var verkligheten än mer fasansfull. Hon hade varit i Amritsar de dagarna.

Morgonen därpå strömmade som vanligt folk till stationen, men fastän plattformen var full med människor var det tyst som i graven. Inte ett leende syntes på någons läppar. Alla syntes slagna av skräck. Vid ett tillfälle, då jag gick ut på plattformen, såg jag en större folksamling och gick dit. Där halvlåg en stor kraftig sikh på en bänk. Hans kläder voro färgade röda av blod och blod strömmade från hans huvud. Bredvid stod en polisman med en batong i handen. Han frågade den döende mannen något, vad kunde jag ej höra. Gång på gång stötte han honom i bröstet med batongen. Den stackars döende mannen endast såg på honom med bönfallande blickar, liksom sökte han litet grand barmhärtighet, men det var tydligen inget att få från den polismannen. Det sades, att den indiske polisen och soldaten gjorde gemensam sak med mordbrännaren, rövaren och mördaren. De två förstnämnda delade rovet med de senare.

Är det underligt då om lasten florerar. Och alla dessa brott uföres under religionens täckmantel. Man strider var och en för sin sekt mot den andra sekten. Strax efter jag sett den döende sikhern på plattformen, lågo där två hinduer, man och hustru, båda döda. De hade förmodligen varit på väg till stationen och blivit över-

fallna i närheten. De kunde ta sig till stationen och segnade ned där.

Inte utan svårighet kunde vi få en vagn för att resa ut i staden i ett ärende. Till vissa delar i staden vågade hyrkuskarna inte fara. Vi skulle till en av de stadsdelarna. Det var därför det var så svårt att få en vagn. Vi visste ju ej, hur där såg ut. Men ditkomna sågo vi, hur större delen av stadsdelen var nedbränd. En del hus voro fullständigt jämnade med marken, av andra fanns endast en stomme kvar. Stora affärshus voro fullständigt ramponerade. En ytterst sorglig syn. Stadsdelen var till största delen avfolkad.

När vi kommo tillbaka till stationen, fingo vi alla order att stanna inne i väntsalarna. Det hade varit flera överfall på stationen. Vi voro ivriga att komma ifrån Lahore. Min man hade gång efter annan förfrågat sig angående tågen söderut, men ej fått något definitivt svar. Nu sade emellertid stationsinspektoren, att de väntade ett tåg kl. 4 och rådde oss att åka med det. Var det stor risk att åka med det? ”Vi ska sända eskort med så vi hoppas att det skall gå all right”, blev hans svar. Vi hade sett, hur tåg söderifrån hade kommit in, tåg där golv och bänkar voro genomdränkta av blod och från vilka lik efter lik buros ut. Ej underligt om våra medpassagerare ej vågade åka med det tåg, som nu närmast skulle gå från Lahore söderut. De menade, att nu skulle de komma att hämnas på det här tåget. Samma risk löpte dock alla tåg. Vi bådo emellertid vår himmelske Fader att ge oss förvissning, huruvida vi skulle resa med det och lämnade oss helt åt Guds beskydd. Inspektoren rådde oss att ta våra saker över till en vagn på linjen, som skulle kopplas till tåget, då det kom in. Det gjorde vi, medan det ännu var litet dagsljus kvar, ty i vagnen fanns intet ljus.

Ingen säker för sitt liv.

Efter en stund kom en engelsk fru med sina två små barn och en tjänare och gick in i nästa kupé. Vår kupé var endast för två och hennes för fyra. Hon kände sig så trygg, att vi funnos i kupén intill hennes. Hon kände sig mycket nervös inför denna resa. Hon som vi skulle till Delhi. Vi fingo nämligen ta en stor omväg, ty den väg vi egentligen skulle ha tagit var avstängd, emedan den var den farligaste zonen i hela Punjab.

Det var olidligt varmt i kupén, så vi lät fönster och dörrar stå öppna. I trots av allt det ohyggliga, vi både sett och hört under dagen, tog naturen ut sin rätt, och vi somnade på var sin bänk. Vid tvåtiden på natten vaknade jag vid att jag hörde röster utanför kupén. Jag tittade ut och fick se två engelska soldater, som språkade med vår grannfru. Hon talade nu om, att hon varit vaken hela tiden, och hur hon för ungefär en kvart sedan sett ett par män överfalla två män på plattformen ett stenkast från vår vagn. Den ene mannen hade dött ögonblickligen, den andre var döende. De två mördarna hade sedan sprungit in och lagt sig i ett tåg, som stod på spåret bredvid vårt. Hon hade varit dödsförskräckt och ej vågat ge ett ljud ifrån sig. När hon såg de två engelska soldaterna komma, gav hon tecken till dem. De sökte genast igenom tåget, men kunde ej finna männen. De försvunno tydligen i mörkret, då de hörde steg närma sig. På morgonen sedan hörde vi, att inte mindre än 16 personer hade blivit dödade på plattformarna i Lahore den natten. När jag tänkte på att runt omkring oss hade dessa mord förövats, och vi hade sovit för öppna dörrar och fönster, då tackade jag Gud för nåden och förmånen att få bo under den Högstes beskärm. Vi behöva icke frukta nattens fasor...

Gud beskyddade oss under resan.

Det tåg, som skulle ha kommit kl. 4 på eftermiddagen, kom följande morgon kl. 6. Medan vår vagn kopplades till tåget skyndade vi oss in på järnvägsrestauhoppa över blodpölarna på plattformarna. Det var skönt att få lämna Lahore, även om vårt närmaste framtidsöde var ovisst. Eskorten befann sig i vagnen intill vår. Då jag såg på dessa få mycket unga indiska soldater, fick jag en känsla av att de snarare behövde vårt beskydd. Visser-

Forts. å s. 99.

Svarta ljus . . . forts. fr. sid. 93.
must. Det var fest och gemytlighet, som det endast kan bli det i fält. Den elektriska belysningen hade permission och ett behagligt sken spred sig från stearinljusen i granrisdekorerade hållare på väggarna. Ljusen voro svarta — sorgljus alltså — men det hade inte funnits andra att tillgå i det av militären utköpta Luleå, men det betydde nu ingenting i detta sammanhang.

Nyårsafton! Inte kunde den få glida förbi utan en allvarlig eftertanke. Med de evangeliska mötesstunder, som ibland hållits på söndagskvällarna, i minne, önskade den gode kompanichefen att sjukvårdssoldaten 392 X skulle få ta den sista programpunkten i vakan. Glatt började den, och kunde förvisso tävla med de flesta vakor i landet, ty det saknades icke förmågor bland pojkarna.

Själv underhöll "Kapar'n" med en äventyrsfärd under förra världskriget, och så var det tid för avslutningen.

"392, var så god!"

Strax stod han på den lilla estraden med Bibeln i hand.

"Herre, du har varit vår tillflykt från släkte till släkte. Förrän bergen blevo till och du frambragte jorden och världen, ja, från evighet till evighet är du, o Gud."

Psalmistens ord föllo sig så naturliga och givna denna kväll — kriget, världsnöden, det själviska jagets triumfer, allt det mörka framstod i så bjärta färger mot den kärlek och det förbarmande med vilket Gud velat möta människorna, om de endast själva hade önskat det i stället för att förkasta honom som den verkliga tillflykten.

Midnattstimmen var inne. Med jämna mellanrum föllo de tolv slagen på järnspettet som hängde på husknuten. Tennysons "Nyårspoem" reciterades:

"Ring, klocka, ring i bistra nyårsnatten
mot rymdens norrskensssky och markens snö;
det gamla året lägger sig att dö.
Ring själaringning över land och vatten!
Ring in det nya och ring ut det gamla
i årets skälvande minut..."

Stämningen var minst sagt förtätad.

"Jesus, låt mig städse börja
i ditt namn allt vad jag gör..."

Psalmsången steg ur manligt kärva strupar och sällan hördes en mäktigare unison sång, som liksom fortsatte att brusa när vi minuterna därefter stodo ute i den stjärnegnistrande natten.

Det var 31:a etappdepåkompaniets vaknatt mellan nådens år 1940—41. Alla som voro med minnas säkert det starka intryck den natten gav, men kanske mest soldaten 392 X, vars händer trycktes av mer än en kamrat som ville säga: "Tack, du, för det årsskiftet! Något starkare ha vi sällan varit med om!"

(Sv. M.)

En storman . . . . forts. fr. sid. 95.
yttre missionens tjänst företog han till de flesta missionsland, bl. a. Kina, Indien, Jamaica, Afria, Australien, Egypten och Syrien. Amerika besökte han minst ett dussin gånger. Han gästade också de flesta europeiska land.

Dagen innan sin död sade F. B. Meyer dessa ord: "Jag borde ha varit i himmelen vid den här tiden. Jag har ordnat alla mina affärer så det är ingenting att vänta på. Jag förstår inte detta."

Han slutade sitt liv med tack och lovsång och hade bestämt att det inte fick spelas någon sorgemarsch utan Hallelujakören.

"Kristelig Tidende".

Svenska Missionärer . . . forts. fr. sid. 100.
förvandlade. Religions- och kulturarbete har härvid gått hand i hand.

Kritiken mot den yttre missionen beror på djup okunnighet om dess arbete och resultat. Det är beklämmande att den ibland framförs av personer med anspråk på bildning och vidsynthet, säger den citerade tidningen. Den oegennyttiga offervilja som möjliggör missionärernas insatser är värd det varmaste erkännande. De svenska missionärernas verksamhet på utsatta poster under kriget menar tidningen bör hugfästas som en gärning av största betydelse även ur rent svensk synpunkt.

Redovisning av Syst. Ruth Hanson.

Inkomna medel för syster Margits utrustning:

Till Fru Ingeborg Hedbergs Minne	20: —
Systrarna Hedberg och vänner	80: —
"Lilla Syföreningen" Råå	20: —
Onämnd	10: —
David Ingvarsson	3: —
"Tvenne systrar" gm A. S.	5: —
Syster Edith	5: —
Johan Persson gm Fru Brolin	10: —
Elin Nyström	5: —
Hildur Svanström	5: —
Frida och Valdemar Jonsson	5: —
Oskarshamns Systraförening	42: —
Söndagsskolan Strömstad	25: —
Strömstads M. K. K.	17: —
Ebba Sjöberg	8: —
Anna Larsson	5: —
Anna Hörling	50: —
Farbror Vennberg	10: —
Ingrid Ljunggren	10: —
Fru och fröken Östergren	10: —
Agnes Ahlberg	10: —
Ungdom. Missionskrets Emanuel, Gtb.	25: —
Fru Julia Agnér	15: —
Sigrid Jansson	5: —
Mia Berlin	10: —
Emma Karlsson	25: —
Verner Eriksson	20: —
Summa Kr.	455: —

Mottagit av *allmänna* missionsmedel under våren och sommaren 1947:

Sören	80: —
Jämtön	45: 08
Jönköping	130: 81
Svartbyn	19: 50
Siknäs	87: 72
Summa Kr.	363: 11

Av *personliga* medel mottagit:

Våren 1946 enl. redovisningen	545: —
Hösten 1946 enl. redovisningen	621: —
Kr.	1.166: —
Jäger Malung	5: —
Töre Kyrkliga Syförening	51: —
Bondersbyns Kyrkliga Syförening	40: —
Ungdomsföreningen Jönköping	17: —
Frk. Andersson	10: —
Fru Redhagen	50: —
Töre Kyrkliga Syförening	40: 25
Fru Westergren	10: —
Nils Fredriksson	5: —
Fru Pettersson	6: —
Westerlunds	50: —
Syster Siri	10: —
Fru Granath	5: —
Fru Holmgren	10: —
Ruth Karlsson	5: —
Kr.	1.480: 25
Fru G. Hedström	5: —
Vännerna E. Andersson	20: —
Johan Ohlsson	5: —
Summa Kr.	1.510: 25

Frk. Hilda Paulsson $ 1.

Utbetalning av de personliga mottagna medlen (för sjukhusets räkning):

Viggo förlossningssäng	1.172: —
Rostfritt, div.	75: 46
Skålar, olika storlekar	35: —
Klädknäppare	8: —
3 st. Radius lyktor	75: 06
Plastik för sköterskeförkläden, div. papper, hyllpapper, knivar	38: —
Instrument	70: —
Summa Kr.	1.473: 52

Dessutom har jag fått mottaga av syster Rosa 105: — kr. som hon under sitt besök fått till arbetet enligt tidigare redovisning.

Kr.	1.473: 52
Div. förbandsväv	20: —
Emaljerat i koppar och skålar	30: —
Summa Kr.	1.523: 52

Från det oroliga . . . forts. fr. sid. 97.

ligen skyldrade de gevär vid varje station, men vad skulle en handfull av dessa pojkar kunna göra mot en fanatisk mobb på ett par tusen. Nej, vi måste gripa till våra vapen för att skydda detta tåg, som förde med sig en handfull vita och tusende sikher och hinduer; de senare på flykt till säkrare platser i Hindustan. Vi hade 30 mil kvar inom Pakistan och så länge vi reste inom nämnda område, var ingen sikh eller hindu säker för sitt liv. Vi grepo till vårt förnämsta vapen och ropade ur djupet av våra hjärtan till vår himmelske Fader att skydda detta tåg för anfall och föra oss var och en lyckligt till vår bestämmelseort. Han hörde bön. Innan vi hunnit ut ur Pakistan talade eskorten om för oss, att de på avstånd sett en skara på minst ett par tusen beväpnade män, vars avsikt varit att anfalla detta tåg, men på grund av att det var så försenat, hade de ej kunnat beräkna tiden och därför ej hunnit fram i tid. Hade tåget varit i någorlunda rätt tid hade vi varit vid stationen efter mörkrets inbrott. Men nu var ljusan dag, så vi kunde se, vad som försiggick. Då soldaterna upptäckte skaran, sattes tåget genast i rörelse och ångade ut från den farliga platsen, och vi drogo alla en lättnadens suck. Gud hade hjälpt oss. Prisat vare Hans namn! Natten förut hade tåget

Våra Missionärer önskas En God Jul och Ett Välsignat Nytt År i Jesu namn

Svenska missionärer

i tusental har med stöd av en offervilja nästan utan gräns gjort banbrytande insatser — både andligt och kulturellt — på missionsfälten i Afrika, Indien, Kina och på andra håll, skriver *Östergötlands Dagblad* i en sympatiskt hållen ledare om yttre missionens betydelse. Bakom tillkomsten av de svenska missionsstationerna ligger ett märkligt pionjärarbete. Historien kan förtälja om verkliga hjältegestalter som utfört verkliga stordåd genom sin oförskräckthet och brinnande tro:

Den yttre missionen betraktas av många med skepsis och överlägsen misstro. Ytligt sett kan det ligga något bestickande i uppfattningen, att infödingarna eller hedningarna — vilket uttryck man nu vill använda — kan leva lyckligare i sina primitiva villkor än i hägnet av den västerländska civilisationen, som icke förmått hindra världshistoriens största krigskatastrofer. I denna civilisations spår har ju också till infödingsfolken följt vissa sjukdomar och andra olyckor, som de tidigare varit befriade från. Men detta betraktelsesätt är alltför ensidigt och ytligt för att kunna godtas på någon punkt. Betydelsen av det kristna budskapets överbringande får icke nedvärderas därför att civiliserade folk varit kristna mest till namnet. Det är redan en väldig vinst av missionsarbetet att hundratusentals infödingar i olika världsdelar blivit delaktiga av de kristna humanitetsidealen och fått sina liv och livsvanor

forts. å sid. 98.

* *

Andliga Fläktar 1948.

”Andliga Fläktar” står vid porten till sin 15:e årgång. Upplagan började med 1.200 ex. och närmar sig nu 2.500 ex. Om Gud vill kommer den lilla missionstidningen att utgivas även under detta kommande år med tolv nummer. Priset förblir detsamma: 1:20 pr helår och 10 öre lösnumret. Platsombuden tar emot nya prenumeranter och finns intet platsombud så tillskriv undertecknad.

Tidningen kommer alltfort att stödja Afrikamissionen men klappar hjärtat lika varmt för all missionsverksamhet. Allt arbetet med redigering och distribution utföres frivilligt varför nettot går till missionen.

Till alla trogna medarbetare och ”Fläktspridare” uttalar jag ett varmt tack och min förhoppning är att vi gemensamt skall få verka även under tid som kommer.

Så tillönskar jag Eder alla *En fridfull julhögtid och Ett nådens år från Herren.*

Eder

Helge Israelsson.

överfallits där och alla hinduer och sikher, som voro med hade dödats. Ett par dagar efter anfölls samma tåg och omkring 200 människor dödades. Soldaterna hade inte kunnat göra något mot den rasande mobben, som anföll tåget. Detta var vid gränsen mellan Pakistan och Hindustan.

”Missionsbaneret.”

»Andliga Fläktar» 1:20 pr år, lösn. 10 öre.
Tryckeri och utgivningsort: Råå
Ansvarig utgivare och redaktör:
Helge Israelsson, Erik Dahlbergsgatan 8 A, HUSKVARNA. Tel. 231. Postg. 32 58 83.
Distributör:
Gunnar Eriksson, Rååvägen 14, RÅÅ
Tel. 902 55.

Björks Boktryckeri — Råå